ਚੁ ਰਖਸ਼ੰਦਹ ਮਾਹੇ ਚੂ ਗ਼ੁਰਿੰਦਹ ਸ਼ੇਰ॥੭॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਨਿੰਦ ਗਜਣੇ ਵਾਲੇ ਸ਼ੇਰ ਦੀ
ਦੁ ਸ਼ਾਹੇ ਦਰਾਮਦ ਬ ਯਕ ਜਾਇ ਸਖ਼ਤ॥
ਦੋਨੋ ਬਾਦ ਸ਼ਾਹ ਆਏ ਵਿਚ ਇਕ ਅਸਥਾਨ ਸਖਤ ਦੇ॥
ਕਿ ਰਾ ਤੇਗ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ॥ ੮॥
ਕਿਸਕੇ ਤਾਈਂ ਤਲਵਾਰ ਮਦਦ ਦੇਵੇ ਭਲਿਆਈ ਨਸੀਬੇ ਦੀ
ਕਿਰਾ ਰੋਜ਼ ਇਕਬਾਲ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ॥
ਕਿਸਕੇ ਤਾਈਂ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਾ ਸਹਾਈ ਦੇਵੇ॥
ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਕਿਰਾ ਕਾਮਗਾਰੀ ਦਿਹਦ॥੯॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਸਕੇ ਤਾਈਂ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਪੂਰਾ ਕਰੇ॥
ਬ ਖ਼ਸ਼ਮ ਅੰਦਰਾਮਦ ਦੁ ਸ਼ਾਹੇ ਦਲੇਰ॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੂਰਮੇ॥
ਕਿ ਬਰ ਆਹੂਏ ਯਕ ਬਰਾਮਦ ਦੁ ਸ਼ੇਰ॥੧੦
ਜੈਸੇ ਉਪਰ ਇਕ ਹਰਨ ਦੇ ਆਉਣ ਦੋ ਸਿੰਘ॥
ਬ ਗ਼ੁਰਰੀਦਨ ਆਮਦ ਦੁ ਅਬਰੇ ਸਿਯਾਹ॥
ਵਿਚ ਗਜਣੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਘਟਾ ਸਿਆਹ ਦੀ ਤਰਾਂ
ਸਿਨਾਨੇ ਦਰਖ਼ਸ਼ੀਂਦਾ ਅਜ਼ ਨੇਜ਼ਹ ਚੁ ਕਾਹ॥੧੧॥
ਨੋਕਾਂ ਚਿਟੀਆਂ ਨੇਜ਼ਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜੈਸੇ ਘਾਹ ਦੇ ਫੂਲੇ ਚਿਟੀ ਦੇ ਹੈਂ॥
ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰਾਨ ਪਰਰਾਂ ਸ਼ੁਦਹ॥
ਐਸੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਪਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਹੈ
ਜ਼ਿਮੀਂ ਆਸਮਾਂ ਪੁਰ ਜ਼ਿ ਕਰਗਸ ਸ਼ੁਦਹ
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਇਲਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ
ਚਕਾਚਕ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਨੇਜ਼ੋ ਸਿਨਾਂ
ਜਬ ਉਠਦੇ ਹੈਂ ਨੇਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੇ॥
ਯਕੇ ਦਸਤ ਖੇਜ਼ ਅਜ਼ ਬਰਾਮਦ ਜਹਾਂ ੧੩
ਇਕ ਪਲ ਕਾਲ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਥੀਂ

ਚੁ ਸੂਰੇ ਸਰਾਫੀਲ ਦਮ ਮੌਜੂਦ ਹਾ
ਜੈਸੇ ਸੂਰ ਸਰਾਫੀਲ ਨੇ ਬਜਾਇਆ ਹੋ (ਅ) ਬੁਰਾਸਿਫ਼ ਦਾ ਫ਼ਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸਰਾਫੀਲ ਬਜਾਊਗਾ
ਕਿ ਰੋਜ਼ੇ ਕ਼ਿਆਮਤ ਬਰਾਮ ਮੌਜੂਦ ਹਾ ।੧੪।। ਪਲੋ ਚਨਾਰੀ
ਜੋ ਦਿਨ ਪਲੋ ਕਾਲ ਦਾ ਅਜ ਕਰਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।।
ਗੁਰੇਜ਼ ਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਹਮਾਂ ਗਾਰ ਰਬ ਸਾਹਾ।।
ਭਾਜ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਅਰਬ ਦੀ ਫੌਜ ਹੋਈ
ਬ ਗਾਲਬ ਦਰਾਮਦ ਹੁਮਾਂ ਗਰਬ ਸਾਹਾ ।੫
ਪਬਲ ਹੋਇਆ ਓਹੀ ਉੜਦਾ ਬਾਦਸਾਹ
ਕੁਤਨਹਾ ਬਿਮਾਂਦ ਹਮ ਸਤ ਸਾਹੇ ਅਰਬਾ।
ਜੋ ਕਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ ਅਰਬ ਦਾ।
ਬਵਕਤੇ ਚੁ ਪੇਸੀਨ ਸ਼ਮਸ ਚੂੰ ਗਰਬਾ ।੧੬
ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਸਾਂਧਿਆ ਦੇ ਸੂਰਜ ਜੈਸੇ ਛੈਂਦਾ ਹੈ।
ਚੁਤਾ ਬਸ਼ ਨਮਾਂਨਦ ਸ਼ਵਦ ਦਸਤਗੀਰ।
ਜਦੋਂ ਤੇਜ ਉਸ ਦੇ ਨਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੋਈ।
ਚੁ ਦੁਜ਼ਦੇ ਸ਼ਵਦ ਵਕਤ ਸ਼ਬ ਰਾ ਅਸੀਰ ।੧੭
ਜੈਸੇ ਚੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵੇਲੇ ਰਾਤ ਦੇ ਕੈਦ
ਬ ਬਸਤੰਦ ਬੁਰਦੰਦ ਸ਼ਹਾਨਿ ਜ਼ਦ ਸਾਹ।
ਬੰਨਿਆ ਅਤੇ ਲੈ ਗਏ ਬਾਦਸਾਹ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ।
ਚੁ ਮਾਹ ਅਫ਼ਕਨੇ ਹਮ ਚੁ ਬੁਰਦੰਦ ਮਾਹਾ ।੧੮
ਜੈਸੇ ਰੰਡੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲਾ ਰਾਤ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੰਡੀਆਂ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਪਾਸ
ਬਖਾਨਹ ਖਬਰ ਆਮਦਹ ਸਾਹ ਬਸਤਾ।
ਵਿਚ ਘਰ ਦੇ ਖਬਰ ਆਈ ਜੋ ਬੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ।
ਹਮਹ ਕਾਰ ਫੁਜ਼ਦੀ ਵ ਮਰਦੀ ਗੁਜ਼ਸਤ ।੧੯
ਤਮਾਮ ਕੰਮ ਚੋਰੀ ਅਤੇ ਸੂਰਮਤ ਦੇ ਹੋ ਚੁਕੇ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਗਈ।।
ਨਸ਼ਸਤੰਦ ਬ ਮਜਲਸ ਖਿਰਦ ਨਾਇ ਦਿਲ
ਬੈਠੇ ਵਿਚ ਸਭਾ ਦੇ ਸਿਆਣੇ ਚਿਤਾਂ ਵਾਲੇ।

ਸੁਖਨ ਰਾਂਦ ਪਿਨ੍ਹਾਂ ਵਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਹ ਖਿਜ਼ਲਾ।੨੦
ਬਾਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ

ਚੁ ਬਿਸ਼ਨੀਦ ਈਂ ਖ਼ਬਰ ਤੂ ਖ਼ਤੂਰ ਵਜ਼ੀਰਾ।
ਜਦੋਂ ਸੁਣੀ ਏਹ ਖ਼ਬਰ ਬੇਰੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਨੇ।

ਬ ਬਸਤੰਦ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਜੁਸਤੰਦ ਤੀਰਾ।੨੧।
ਬੰਨੀ ਤਲਵਾਰ ਲਕ ਨਾਲ ਅਰ ਛੂਹੇ ਤੀਰ।

ਬ ਪੋਸ਼ੀਦ ਜ਼ਰ ਬਫ਼ਤ ਰੂਮੀ ਕਬਾਏ।
ਪਹਨੀ ਸੁਨੈਹਰੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਰੂਮਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ।

ਬ ਜ਼ੀ ਬਰ ਨਸ਼ਸਤੋ ਬਿਆਮਦ ਬਜਾਏ।੨੨
ਉਪਰ ਘੋੜੇ ਦੀ ਜ਼ੀਨ ਦੇ ਬੈਠੀ ਅਤੇ ਆਈ ਵਿਚ ਜਗਾਂ ਦਾ।

ਰਵਾਂ ਸ਼ੁਦ ਸੂਏ ਸ਼ਾਹ ਮਗ਼ਰਬ ਚੁ ਬਾਦ।
ਤੁਰ ਪਈ ਤਰਫ਼ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਪਵਣ ਦੀ ਛੇਤੀ।

ਕਮਾਨੇ ਕਿਆਨੀ ਬ ਤਰਕਸ਼ ਨਿਹਾਦ।੨੩।
ਧਨਖ ਕਿਆਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਚਿਲੇ ਤੀਰ ਰਖਿਆ।

ਬ ਪੇਸ਼ ਸ਼ਹਿ ਮਗ਼ਰਬ ਆਮਦ ਦਲੇਰ।
ਅਗੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਈ ਸੂਰਮਤ ਨਾਲ।

ਚੁ ਗ਼ੁਰਰੀਦਹ ਅਬਰੇ ਚੁ ਦੁਰਰੀਦਹ ਸ਼ੇਰ।੨੪
ਜੈਸੇ ਗਾਜਣੇ ਵਾਲਾ ਬਦਲ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਪਾੜਨੇ ਵਾਲਾ ਸਿੰਘ

ਦੁਆ ਕਰਦ ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਆਜ਼ਾਦ ਬਖ਼ਤ।
ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਹਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਿਰਾਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ।

ਸ਼ਨੂ ਵਾਰ ਦੇਹੀ ਮੁਸ਼ਾਇਆਨ ਤਖ਼ਤ॥੨੫
ਲਾਂਇਕ ਮੁਕਟ ਦੀ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੀ ਹੈ।

ਮਰਾ ਕਾਹੀਯੂੰ ਆਮਦ ਅਜ਼ ਬਹਰ ਕਾਹ
ਮੇਰੇ ਘਾਹੀ ਆਏ ਹੈਂ ਵਾਸਤੇ ਘਾਹ ਦੇ।

ਦੋ ਸੇ ਸ਼ੁਦ ਸਵਾਰੇ ਯਕ ਅਜ਼ ਸਰਵ ਸ਼ਾਹ।੨੬
ਦੋ ਤਿੰਨ ਸੌ ਘੋੜ ਚੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਬਿਹਤਰ ਹੁਮਾਂ ਨਸਤੁ ਆਰਾ ਬਿਦੀਹ।
ਜੋ ਬੁਲਾਈ ਏਹ ਹੈ ਉਨਾਂ ਕੇ ਤਾਂਈਂ ਤੂੰ (ਮੇਰੇ ਤਾਂਈਂ) ਦੇਵੇ।

ਵਾਗਰ ਨਹ ਖ਼ੁਦ ਸਮੌਤ ਬਰ ਸਰ ਬਿਨਹ।
ਜੇ ਕਰ ਨਹੀ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਅਪਣੀ ਮੌਤ ਸਿਰ ਉੂਪਰ ਰਖ ਲੈ।

ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖਨ ਸਾਹ ਪੌਲਾਦ ਤਨ।
ਸੁਨੀ ਜਦ ਏਹ ਬਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਸਾਰ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੇ ਨੇ (ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਦੀ ਜੋ

ਬ ਲਰਜ਼ੀਦ ਬਰ ਖ਼ੁਦ ਚੁ ਬਰਗੇ ਸਮਨ। ਦੇਖ
ਕੰਬਿਆ ਅਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਜੈਸੇ ਕਲੀ ਦਾ ਪਤਾ ਹਿਲਦਾ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦੀ ਜ਼ਿਮਨ ਸਾਹ ਗਾਰ ਈਂ ਸੁਖਨ।
ਸੁਣੀ ਜੇ ਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ (ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ ਕੀਤਾ)

ਹੁਮਾਂ ਨਾ ਤੁਰਾ ਬੇਖ ਬਰਕੰਦ ਬੁਨ। ੨੯।।
ਨੇ ਸਚੇ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰੀ ਜੜ੍ਹ ਅਤੇ ਮੂਲ ਪਟ ਗਾ।

ਚੁਨਾ ਜੰਗ ਕਰਦੰਦ ਈਂ ਕਾਹੀਯਾਂ।
(ਮਗਰਬ ਦੇ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਸੋਚਾ) ਐਸਾ ਜੁਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਨਾ ਪੁਰਿਆਰਾਂ ਨੇ

ਨ ਦਾਨਮ ਮਗਰ ਸਾਹ ਬਾਸਦ ਜ਼ਿਆਂ। ੩੦।।
ਮੈਂ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸਾਇਦ ਬਾਦਸਾਹ ਜੋਰਾਵਰ ਹੋਵੇ।

ਨ ਦਾਨਮ ਕਸੇ ਸਾਹ ਹਸਤ ਸਾਨਵਾਂ।
ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਮੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਬਾਦਸਾਹ ਜੋਰਾਵਰ ਹੋਵੇ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਿਗੀਰਦ ਜ਼ਿ ਮਾ ਧੀਦਰਾਂ। ੩੧।।
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਪਕੜ ਲਿਆਵੇ ਮਾਧੀਦਰਾਂ ਸੇ।

ਜ਼ਿ ਪੇਸੀਨਹ ਏ ਸਾਹ ਵਜ਼ੀਰਾ ਬੁਖਾਂਦ।
ਅਗੇ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ।

ਸੁਖਨ ਹਾਇ ਪੋਸੀਦ ਬਾਓਂ ਬਰਾਂਦ। ੩੨
ਬਾਤਾਂ ਛਿਪੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਉਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ।

ਤੁ ਦੀਦੀ ਚੁਨਾਂ ਕਾਹੀਯਾਂ ਜੰਗ ਕਰਦ।
ਤੁਸੀ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਐਸਾ ਜੁਧ ਪਹਾੜੀਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਮੁਲਕ ਯਜ਼ਦਾ ਬਰਾਵਰਦ ਗਰਦ
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚੋਂ ਧੂੜ ਉਡਾ ਦਿਤੀ ਹੈ।

ਮਬਾਦਾ ਕੁਨਦ ਤਾਖ਼ਤ ਬਰ ਮੁਲਕ ਸਖ਼ਤ।
ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਦੌੜਨਾ ਕਰੇ ਮੁਲਕ ਨੂੰ ਛਾਣੀ ਤਾਂ।

ਦਿਹਮ ਕਾਹੀਜ਼ਾਰਾ ਅਜ਼ਾਂ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤਾ। ੩੪
(ਤਾਂਤੇ) ਦੇਵਾਂਗੇ ਘਾਹੀਆਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਇਸ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ।

ਤੁਆਂ ਸ਼ਾਹ ਮਹਬੂਸਿਆਂ ਪੇਸ਼ ਖ਼ਾਂਦਾ।
ਉਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਆਗੇ ਆਪਣੇ ਸਦਿਆ।

ਹਵਾਲਹ ਨਮੂਦਸ਼ ਕਿ ਓਰਾਂ ਨਿਸ਼ਾਂਦਾ। ੩੫
(ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ) ਸੌਂਪਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਠਾਲਕਾ।

ਤੁ ਅਜ਼ਾਦ ਗਸ਼ਤੀ ਅਜ਼ੀ ਸਹਲ ਚੀਜ਼।
ਤੂੰ ਛੂਟ ਗਿਆ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਸੇ ਸੁਖਾਲਾ ਹੀ।

ਬਗੀਰ ਏ ਬਿਰਾਦਰ ਤੂ ਅਜ਼ ਜਾਂ ਅਜ਼ੀਜ਼ ੩੬
ਪਕੜ ਐ ਭਾਈ ਤੂੰ ਤਾਂ ਜਾਨ ਤੇ ਭੀ ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ।

ਜ਼ਨੇ ਪੇਚ ਦਸਤਾਰ ਰਾ ਤਾਬ ਦਾਦਾ।
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਪਗੜੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਘੁਟਕੇ ਬੰਨਿਆ।

ਦਿਗਰ ਦਸਤ ਬਰ ਮੁਸ਼ਤ ਤੇਗ਼ਸ਼ ਨਿਹਾਦਾ।
ਦੂਸਰਾ ਹਥ ਉਪਰ ਕਬਜ਼ੇ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਰਖਿਆ।

ਬਿਜ਼ਦ ਤਾਜ਼ੀਆਨਾਹ ਬਹਰ ਚਾਰ ਰਾ।
ਮਾਰੇ ਕੋਰੜੇ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਚਾਰ ਚਾਰ।

ਬਗੁਫਤਾ ਕਿ ਏ ਬੇਖ਼ਬਰ ਬੇ ਮੁਹਾਰਾ। ੩੭॥
(ਅਤੇ) ਕਿਹਾ ਕਿ ਐ ਬੇ ਖਬਰੋ ਅਤੇ ਬੇਮੁਹਾਰੋ

ਕਿ ਆਮਦ ਦਰੀਂ ਜਾਂ ਵਜਾਂ ਕਾਹ ਨੇਸਤ
ਕਿਉਂ ਆਏ ਏਥੇ ਦੂਸਰੀ ਜਗਾਂ ਘਾਹ ਨਹੀ ਥਾ॥

ਕਿ ਏਜ਼ਦ ਗੁਵਾਹ ਅਸਤ ਯਜ਼ਦਾਂ ਯਕੇ ਅਸਤ।
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਹੈ।

ਦਰੋਗੋ ਮਰਾ ਖ਼ੁਰ ਗ਼ੁਫ਼ਰੇ ਗਵਾਹ ਸਤ।

ਝੂਠ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤਾਂਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।

ਬਿਗੋਯਦ ਕਿ ਮਾਰਾ ਪਨਾਹੇ ਖ਼ੁਦਾ ਸਤ। ੪੦

(ਅਤੇ) ਕੈਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ

ਰਿਹਾਈ ਦਿਹਦ ਖ਼ੁਦ ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਤਖ਼ਤ।

ਛੁਟਕਾ ਕਰੀਂਦੀ ਹੈ ਆਪ ਆਪਣੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਨੂੰ

ਵਿਦਾਗਸਤ ਜੋ ਮੰਜ਼ਲੋ ਜਾਇ ਸਖ਼ਤ। ੪੧।।

ਤੁਰ ਪਈ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਕਠਨ ਅਤੇ ਜਾਗਾਂ ਕਠਨ ਥੀ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਪਾਨ।

ਦੇਹ ਐ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ (ਅ) ਸੁਖਨਿਧਾਨ।

ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਊਰ ਅਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਨ।

ਜੋ ਮਾਲਕ ਬੁਧੀ ਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਜਾਮ ਫ਼ਿਰੋਜ਼ਹ ਰੰਗ।

ਦੇਹ ਐ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜੇ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ। ਜੁਬੇਦ

ਕਿ ਦਰ ਵਕ਼ਤਿ ਸੂਦ ਚੂੰ ਖ਼ੁਸ਼ੇ ਰੋਜ਼ ਜੰਗ।। ੪੩

ਜੋ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਰਾੜ ਦੇ ਸੁੱਦ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਲਾ ਹੈ ਦਿਨ ਜੁਧ ਦੇ। (ਅਰਥ
ਹੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਅਕਲ
ੜਕੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਛਡਾ ਲਿਆਵੇ, ਅਕਾਲ ਪੁ
ਰਖ ਦਾ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਅੰਤ ਨਹੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀ ਬਣਾ ਬੈਠ
ਹੈ ਤੇਰੀ ਅਕਲ ਪਰ ਪੜਦਾ ਆ ਪਿਆ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸਤ ਸੰਗ ਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਪੜ
ਦਾ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਦੇਖਾ)

ਸਤਵੀ ਰਲੀ

ਹਿਕਾਯਤ

੧ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਏ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬੇਅੰਤ ਹੈ।

ਕਿ ਜ਼ਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਦਿਯਾਰ।੧
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਹੈ ਦੇਸਾਂ ਦਾ।

ਤਬੀਅਤ ਬਹਾਲ ਅਸਤ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ।
ਹੁਤ ਉਸਦਾ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ।

ਬ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਫਜ਼ੀਲਤ ਕਮਾਲ।
ਕੋਆਹੀ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁਧੀਆਨ ਪੂਰਣ ਹੈ।

ਕਿ ਅਸਫੰਦ ਯਾਰ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ ਰਖਤ ਬੁਰਦ।੬
ਜਦੋਂ ਇਸਫੰਦ ਯਾਰ ਅਸਬਾਬ ਸੰਸਾਰ ਥੀਂ ਲੈ ਗਿਆ (ਅ.) ਜਦੋਂ ਇਸਫੰਦ ਯਾਰ ਮਰ ਗਿਆ

ਨਸਬ ਨਾਮ ਏਖੁਦ ਬ ਬਹਮਨ ਸਪੁਰਦ।੭।
ਗਾਹੀਨੀ ਬਾਦਸਾਹੀ ਸਾਥ ਬਹਮਨ ਕੇ ਸੌਂਪ ਗਿਆ।

ਅਜਾਂ ਦੁਖਤਰੇ ਹਮਚੁ ਪਰੇ ਹੁਮਾਇ।
ਉਸ ਬਹਮਨ ਬਾਦਸਾਹ ਦੀ ਇਕ ਲੜਕੀ ਥੀ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਉਡਣੇ ਵਾਲੇ ਮਾਨੁਖੀ ਦੀ ਸੋਭਾ

ਰ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਦੌਲਤ ਫਿਜ਼ਾਇ।੮
ਕਿਆ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਧਨ ਦੇ ਵਧਾਉਣੇ ਵਾਲੀ।

ਚੁ ਬਹਮਨ ਸ਼ੁਦ ਅਜ਼ ਈਂ ਜਹਾ ਬੁਰਦ ਰਖਤ।੯
ਜਦੋਂ ਬਹਮਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਯਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਥੀਂ ਅਸਬਾਬ ਲੈ ਗਿਆ (ਅ.) ਜਦ ਬਹਮਨ ਮਰ ਗਿਆ

ਬਦੁਖਤਰ ਸਪੁਰਦੰਦ ਆਂ ਤਾਜ ਤਖਤ।੧੦। ਉਸਨੇ
ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਉਤਮ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਣ।

ਨਸ਼ਸਤੰਦ ਬਰ ਤਖਤ ਚੂੰ ਹੁਮਾਇ।
ਬੈਠੀ ਉਪਰ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਉਹ ਹੁਮਾ ਜੈਸੀ ਸੁੰਦਰ।

ਕਿ ਬੁਸਤਾਂ ਬਹਾਰ ਅਸਤ ਸੂਰਤ ਫਿਜ਼ਾਇ।੧੧
ਜੈਸੇ ਬਾਗ ਫੁਲਾਂ ਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਅਤੇ ਰੂਪ ਦੇ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ।

ਬ ਹੁਸਨ ਅਸਤ ਬਰਦੈ ਸ਼ਿ ਦਹ ਸਾਲ ਚਾਰ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਚੌਦਾਂ ਬਰਸ ਹੋਏ (ਅਰਥਾਤ) ਜੁਆਨ ਹੋਈ।

ਕਿ ਪੈਦਾ ਸ਼ੁਦਹ ਸਬਜ਼ ਰੇਜ਼ੇ ਬਹਾਰ।੧੨।
... ਪਈ ਹੈ ਹਰਿਆਈ ਨਵੀਨ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਉਸਨੂੰ।

ਬਹਾਰੇ ਜਵਾਨੀ ਬਨੌਖਤ ਰਸੀਦਾ।
ਮੌਸਮ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਜਦੋ ਵਾਰੀ ਪਹੁੰਚੀ।
ਚੂ ਬੁਸਤਾਂ ਗੁਲੇ ਸੁਰਖ ਬੇਰੂੰ ਕਸੀਦਾ। ੯॥
ਮਾਨਿੰਦ ਬਾਗ ਦੇ ਫੂਲ ਦੀ ਲਾਲੀ ਬਾਹਰ ਕਿਰੀ।
ਬਹੁਸਨ ਆਮਦਸ ਤੂਤੀਏ ਨੌਬਹਾਰਾ।
ਸਾਥ ਜੁਆ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਆਈਆ ਸਗੂਫਾ ਨਵੀਨ (ਅਰਥ ਫੂਲ
ਹੁਮਾਹੇ ਕਿ ਬਰਖੁਰਦ ਬੁਨਦ ਨੌ ਬਹਾਰਾ। ੯॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਊਪ੍ਰ ਅਪਣੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਵੀ ਨਰੌਣਕ।
ਮਿਜਾਜਸ ਜਿ ਤਿਫਲੀ ਬਰੂੰ ਦਰ ਰਸੀਦਾ।
ਸੁਭਾਊ ਲੜਕੀਆਂ ਵਾਲਾ ਉਸਥੀ ਬਾਹਰ ਗਿਆ।
ਜੁਵਾਨੀ ਜਿ ਅਗਾਜ ਬਰਦੈ ਕਸੀਦਾ। ੧੦॥
ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਨੇ ਉਸ ਊਪ੍ਰ ਆਵਣਾ ਕੀਤਾ ਬਾਧਾ
ਵਿਦਾ ਸੁਦ ਅਜੋ ਹਾਲਤਿ ਤਿਫਲੀ ਮਿਜਾਜਾ।
ਰਲੀ ਗਈ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਹਾਲਤ ਲੜਕੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਊ ਦੀ
ਬਹਾਰੇ ਜਵਾਨੀ ਦਰਾਮਦ ਬਬਾਜ॥ ੧੧॥
ਰੁਤ ਜੁਆ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਆਈ ਫੇਰ ਉਸ ਊਪ੍ਰ
ਕਿ ਬਿਨਸਸਤ ਬਰ ਤਖਤਿ ਸਾਹਨ ਸਹੀ।
ਜੋ ਬੈਠ ਗਈ ਊਪ੍ਰ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਾਹਨ ਸਾਹੀ ਦੇ।
ਬੁ ਕਲਮ ਅੰਦਰ ਆਵੇਖਤ ਕਾਗਜ ਮਹੀ॥ ੧੨॥
ਵਿਚ ਕਲਮ ਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਆਂਦਾ ਕਾਗਜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ (ਅਰਥਾਤ ਲੇਖੇ ਵਿਚ)
ਨਜਰ ਕਰਦ ਬਰ ਬਚਹ ਗੌਹਰ ਨਿਗਾਰ।
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਊਪ੍ਰ ਬੇਟੇ ਜੁਆਹਰੀ ਦੇ (ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਖਤ੍ਰੀ ਦੇ ਬੇਟੇ ਦੀ ਪੋਤੀ ਦੀ
ਕਿ ਬੁਰਦ ਅੰਦਰੂਨਸ ਬਦਫਕਤ ਗੁਬਾਰ। ੧੩॥
ਜਲੈ ਗਈ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦ੍ਰ ਧੌਲਤਾਂ ਦੇ ਵਕਤ ਗਾੜ੍ਹ ਦੇ।
ਬਿ ਆਵੇਖਤ ਬਾਓ ਦੂ ਸੇ ਚਾਰ ਮਾਂਹਾ।
ਲਿਪਟੀ ਸਾਥ ਉਸਦੇ ਦੋ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ (ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਨਾਲ ਭੋਗ ਕੀਤਾ॥

ਕਿ ਸਿਕੁਮਸ ਫੌ ਆਮਦ ਅਜ਼ ਤੁਖ਼ਮਿ ਸ਼ਾਹਾ ॥੧੪॥
ਜੋ ਗਰਭ ਠੈਹਰ ਗਿਆ ਹੁਆਨੂੰ ਬੀਰਜ ਜੋ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬੇਟੇ ਸੇ।

ਚੁਨੂੰ ਮਾਹ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤ ਨੁਹ ਬਖ਼ੁਸ਼ ਬਿਸਤਨੀਂ।
ਜਦੋਂ ਨੌ ਮਹੀਨੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਗਰਭ ਹੋਏ ਨੂੰ।

ਬੁਕੋਸ਼ਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਰਗੋ ਖ਼ੂ ਸਤਨੀ ॥੧੫॥
ਵਿਚੂੰ ਖਿਚਣੇ ਦੇ ਆਈਆਂ ਨਾੜੀ ਭੁਲੇ ਤਨ ਵਾਲੀ ਦੀਆਂ।

ਤਵੱਲਦ ਸ਼ੁਦਹ ਕੋਦਕੇ ਸ਼ੀਰ ਖ਼ਾਰ।
ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਲੜਕਾ ਦੂਧ ਦੇ ਪੀਵਣੇ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਖ਼ੁਦ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹ ਅਫ਼ਗਨੋ ਨਾਮਦਾਰ ॥੧੬॥
ਜੋ ਆਪ ਸ਼ਾਹ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਤਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਨਾਮਵਾਲਾ ਹੈ।

ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਨ ਕਰਦੰਦ ਸਿਰਰੇ ਜਹਾਂ।
ਜੋ ਪਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਭੇਦ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ। ਅਰਥਾਤ ਹੁਆਂ ਨੇ

ਬ ਸੰਦੂਕ ਓਰਾ ਨਿਗਾਹ ਦਾਸ਼ਤ ਆਂ ॥੧੭॥
ਵਿਚ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਉਸਕੇ ਤਾਂਈ ਬੈਠਾਇਆ ਜੋ ਹਨੜਾ ਲੜਕਾ ਜੀ

ਜ਼ਿ ਮੁਸ਼ਕੋ ਜ਼ਿ ਇਤਰ ਅੰਬਰਆਵੇਖ਼ਤੰਦ ॥
ਜੋ ਮੁਸ਼ਕ ਅਤੇ ਇਤ੍ਰ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕ ਅੰਬਰ ਵਿਚ ਉਪਰ ਛਿੜਕਿਆ।

ਬਰੋ ਊਦ ਅਜ਼ ਜ਼ਾਫ਼ਰਾਂ ਰੇਖ਼ਤੰਦ ॥੧੮॥
ਫਿਰ ਉਸ ਉਪਰ ਮੁਸ਼ਕ ਊਦ ਅਤੇ ਕੇਸਰ ਪਾਇਆ।

ਬਦਸਤ ਅੰਦਰੂੰ ਦਾਸ਼ਤ ਓਰਾ ਅਕੀਕ।
ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਕੀਕ ਸੁਚਾ ਰਖਿਆ।

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਸੰਦੂਕ ਦਰਯਾ ਅਮੀਕ ॥੧੯॥
ਤੋਰ ਦਿਤਾ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਵਿਚ ਦਰਯਾ ਭਾਰੀ ਦੇ (ਰੋੜ੍ਹ ਦਿਤਾ)

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਓਰਾ ਬੁਲੰਦ ਜਾਮਹ ਚਾਕ ॥
ਤੋਰਕੇ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਤਾਂਈ ਹੁਆਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ।

ਨਜ਼ਰ ਦਾਸ਼ਤ ਬਰ ਸ਼ੁਕਰਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਪਾਕ ॥
ਫੇਰ ਨਜ਼ਰ ਰਖੀ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਦੁਤੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੇ।

ਨਸ਼ੁਸਤੰਦ ਬਰਰੋਦ ਲਬ ਗਾਜ਼ੀਰਾਂ।
ਬੈਠ ਹੋਏ ਥੇ ਊਪਰ ਕਿਨਾਰੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਧੋਬੀ।
ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਸੰਦੂਕ ਦਰ ਆਂ ਰਵਾਂ। ੨੧॥
ਦੇਖਿਆ ਉਨਾ ਨੇ ਸੰਦੂਕ ਕੇ ਤਾਈਂ ਜਾਂਦਾ ਦਰਿਆ ਵਿਚ।
ਹਮੀ ਖ੍ਵਾਸਤ ਕਿ ਓ ਰਾ ਬਦਸਤ ਆਵਰੰਦ।
ਏਹੁ ਇਛਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਵਿਚ ਹਥ ਦੇ ਲਿਆਵੀਏ।
ਕਿ ਸੰਦੂਕ ਬਸਤਹ ਸ਼ਿਕਸਤ ਆਵਰੰਦ। ੨੨।
ਕਿ ਸੰਦੂਕ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਕੇ ਤਾਈਂ ਤੋੜਨੇ ਵਿਚ ਲਿਆਵੀਏ।
ਚੁ ਬਾਜ਼ੂ ਬ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਅਜ਼ਾਂ।
ਜਦੋਂ ਸਾਥ ਹਥਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਪੁਜੇ।
ਬਦਸਤੰ ਦਰਾਮਦ ਮਤਾਏ ਗਿਰਾਂ। ੨੩॥
ਵਿਚ ਹਥ ਦੇ ਆਈ ਦੌਲਤ ਭਾਰੀ। ਅਰਥਾਤ। ਸੰਦੂਕ
ਸ਼ਿਕਸਤੰਦ ਮੁਹਰਸ ਬਰਾਏ ਮਤਾਇ।
ਭਨੀ ਜੰਦ੍ਰੀ ਵਾਸਤੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ।
ਪਦੀਦ ਆਮਦ ਹਜਾਂ ਚੁ ਰਖਸ਼ਿੰਦਹ ਮਾਹਾ। ੨੪॥
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਉਸ ਥਾਂ ਵਿਚ ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਵਜ਼ਾਂ ਗਾਜ਼ਿਰਾਂ ਖ਼ਾਨਹ ਕੋਦਕ ਚੁ ਨੇਸਤ।
ਅਤੇ ਓਹਨਾ ਧੋਬੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਲੜਕਾ ਕੋ ਨਹੀ ਸੀ।
ਖ਼ੁਦਾ ਮਨ ਪਿਸਰ ਦਾਦ ਈਂ ਹਮ ਬਸੇਸਤ
(ਓਨਾ ਕਿਹਾ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬੇਟਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਏਹ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ।
ਬਿਯਾ ਵਰਦ ਓਰਾ ਗਿਰਿਫ਼ਤ ਆਂ ਅਕੀਕ।
ਲਿਆਂਦਾ ਉਸ ਲੜਕੇ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਲਿਆ ਉਸ ਹਕੀਕ ਦੇ ਤਾਂਈ।
ਸੁਕਰ ਕਰਦ ਅਜਦਾਂ ਨਿਆਜ਼ਮ ਅਮੀਕ।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧੰਨ ਸ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬੇਅੰਤ ਹੈ।
ਕੁਨਦ ਪਰਵਿਰਿਸ਼ ਰਾ ਚੁ ਪਿਸਰੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਪਾਲਣਾ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਜੈਸੇ ਬੇਟਾ ਅਪਣਾ ਭਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬ ਜਾਨੇ ਖੁਦਾ ਕਿ ਬਲਹੁ ਕਾਬਹ ਕਰੀਮਾਨਾ
ਸਾਥ ਯਾਦ ਗੀਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਬਲਾ ਕਾਬੇ ਵਾਲੇ ਦਾਤੇ ਦੇ॥

ਚੂ ਬੁਗਜ਼ਸਤ ਬਰ ਵੈ ਦੂ ਸੇ ਸਾਲਮਾਂਹਾ।
ਜਦੋਂ ਗੁਜਰ ਗਏ ਊਪਰ ਇਸ ਗਲ ਦੇ ਦੋ ਤਿੰਨ ਵਰੇ ਅਤੇ ਮਹੀਨੇ

ਕਜ਼ੋ ਦੁਖਤਰੇ ਖਾਨਹ ਆਵੁਰਦ ਸਾਹਾ ।੨੮।
ਧੋਬੀਆਂ ਦੀ ਲੜਕੀ ਬਾਦਸਾਹ ਘਰ ਵਿਚ ਲੈ ਆਈ ਲੜਕੇ ਨੂੰ

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਵੈ ਹੁਮਾਏ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਨਜਰ ਕੀਤੀ ਉਪਰ ਉਸ ਲੜਕੇ ਦੇ ਹੁਮਾ ਵਡੀ ਨੇ (ਆ) ਬਾਦਸਾਹ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ

ਬੁਯਾਦ ਆਮਦ ਜ਼ ਪਿਸਰ ਗਾਜ਼ੇਰ ਕਰੀਮਾ।
ਵਿਚ ਯਾਦ ਦੇ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਧੋਬੀ ਦਾ।

ਬ ਪੁਰਸੀਦ ਓ ਰਾ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਜ਼ਨ।
ਪੁਛਿਆ ਉਸ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਜੋ ਐ ਭਲੀਏ ਇਸਤ੍ਰੀਏ।

ਕੁਜਾਂ ਯਾਫਤੀ ਪਿਸਰ ਖੁਸ਼ ਖੋਇ ਤਨਾ ।੩੦।
ਕਿਥੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਬੇਟਾ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਤੇ ਸੁਭ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ

ਬਿਦਾਨੇਮ ਖਾਨੇਮ ਸ਼ਨਾਸੇਮ ਮਨਾ।
।ਦਿਲਾ ਵਿਚ ਕਿਹਾ। ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ।

ਯਕੇ ਮਨ ਸ਼ਨਾਸਮ ਨ ਦੀਗਰ ਸੁਖਨਾ ।੩੧।
ਇਕ ਮੈਂ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਏਸ ਗਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।

ਦਵੀਦੰਦ ਮਰਦਮ ਬਿਖਾਂਦੰਦ ਕਜ਼ੋਂ।
ਦੌੜੇ ਆਦਮੀ ਵਾਹਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਕਿਸ ਘਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਹੈ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਖਾਨਏ ਗਾਜ਼ਰਾਨ ਸ ਅਜ਼ੋਂ ।੩੨
(ਮਾਲੂਮ ਕੀਤਾ) ਜੋ ਧੋਬੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਹੈ ਲੜਕੀ। ਜੋ ਲੜਕੇ ਨ
ਸਾਥ ਲਿਆਈ ਸੀ

ਬਖਾਂਦੰਦ ਓ ਰਾ ਬ ਬਸਤੰਦ ਸਖਤ।
ਸਦਿਆ ਉਸ ਧੋਬੀ ਕੋ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਬੰਨਿਆ ਕਰੜਾ ਕਰਕੇ।

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਓ ਰਾ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਬਖਤ ।੩੩।
ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਉਹ ਧੋਬੀ ਦੇ ਤਾਈਂ ਜੋ ਏ ਭਲੇ ਭਾ

ਬ ਗੋਯਮ ਤੂਰਾ ਹਮ ਚੁਨੀ ਯਾਫਤੇਮ।
ਧੋਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸਾਬ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਹਾਂ ਮੈਂ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਏਹ ਲੜਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਨੁਮਾਯਮ ਬਤੋ ਹਾਲ ਚੂੰ ਸਾਖਤੇਮ। ੩੪
ਦਿਖਲਾਂਵਾਂ ਮੈਂ ਸਾਬ ਤੇਰੇ ਹਾਲ ਜੈਸਾ ਤਰਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ।
ਕਿ ਸਾਲੇ ਫਲਾਂ ਮਾਹ ਦਰ ਵਕਤ ਸਾਮ।
ਜੋ ਫਲਾਨੇ ਬਰਸ ਅਤੇ ਫਲਾਨੇ ਮਹੀਨੇ ਸੰਧਿਆ ਦੇ ਸਮੇ।
ਕਿ ਈ ਕਾਰ ਰਾ ਕਰਦਹ ਅਮ ਅਨਤ ਮਾਮ। ੩੫
ਜੋ ਮੈਂ ਏਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਪੜੇ ਧੋਂਦਾ ਸੀ ਪਾਰ
ਗਿਰਫਤੇਮ ਸੰਦੂਕ ਦਰਯਾ ਅਮੀਕ। (ਉਪ
ਫੜਿਆ ਮੈਨੇ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਡੂੰਗੇ ਵਿਚੋਂ।
ਯਕੇ ਦਸਤ ਜੋ ਯਾਫਤ ਈ ਅਕੀਕ। ੩੬
ਇਕੁ ਇਸ ਦੇ ਹਥ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹਕੀਕ।
ਬ ਦੀਦੰਦ ਗੌਹਰ ਗਿਰਫਤੰਦ ਜਾਂ।
ਦੇਖਿਆ ਮੋਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਧੋਬੀ ਤੇ ਲੋਕੋ।
ਸਨਾਸਦ ਕਿ ਈ ਪਿਸਰ ਹਸਤ ਆਂ ਹੁਮਾਂ। ੩੭
ਪਛਾਣਿਆ ਜੋ ਏਹ ਪੁਤ ਉਹੋ ਮੇਰਾ ਹੈ ਹੁਮਾਨੇ।
ਬਰੋ ਤਾਜਹ ਸੁਦ ਸੀਰ ਪਿਸਤਾਨ ਅਜੋ।
ਉਸ ਦੇ ਗੰਮ ਆਇਆ ਦੁਧ ਮੰਮਿਆਂ ਵਿਚੋਂ।
ਬਿਜਦ ਸੀਨਹ ਖੁਦ ਹਰ ਦੋ ਦਸਤ ਅਜੋ। ੩੮
ਮਾਰੇ ਛਾਤੀ ਆਪਣੀ ਉਪ ਦੋਨੋ ਹਥ ਹੁਮਾਨੇ।
ਸਨਾਸਦ ਅਜੋ ਹਰ ਦੋ ਲਬ ਬਰ ਕੁਸਾਦ।
ਪਛਾਣਿਆ ਜੋ ਉਸ ਬਾਲਕ ਦੇ ਦੋਨੋ ਹੋਠ ਖੁਲ ਗਏ ਹੈਂ।
ਕਿ ਜਾਹਰ ਨ ਕਰਦ ਸ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਨਿਹਾਦ।
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਏਹ ਭੇਦ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੀ ਰਖਿਆ।
ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਰਫਤੰਦ ਜੌਜਹ ਫਲਾਂ।
ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਗਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਧੋਬੀ ਫਲਾਨੇ ਦੀ।

ਮਰਾ ਖ਼ਾਬ ਦਾਦਹ ਬਜ਼ੁਰਗੇ ਹੁਮਾਂ। ੪੦॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਖ੍ਵਸਦਾਂਤ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਬਜ਼ੁਰਗਾ ਉਸ ਵਡੇ ਨੇ।

ਤੁਰਾ ਮਨ ਕਿ ਫਰਜ਼ੰਦ ਬਖਸ਼ੀਦਹ ਅਮਾ।
ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੋ ਹਮਨੇ ਬੇਟਾ ਦਿਤਾ ਹੈ।

ਚਰਾਗੇ ਕਿ ਆਰਾਂਦ ਦਰਖਸੀਦਹ ਅਮਾ। ੪੧
ਦੀਵਾ ਕੈਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕਿਆਂ ਦਾ ਏਹ ਬਾਦਸਾਹ ਹੈ

ਜਿ ਗੰਜੋ ਜ਼ੁਰਸੁ ਗੌਹਰੋ ਤਖਤ ਦਾਦ।
ਖਜ਼ਾਨੇ ਸੇ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਸੇ ਅਤੇ ਮੋਤੀਆਂ ਸੇ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਣ।

ਵਜਾਂ ਪਿਸਰ ਰਾ ਖਾਨਏ ਖੁਦ ਨਿਹਾਦ। ੪੨॥
ਅਤੇ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਖਿਆ।

ਬਗੁਫਤਸੁ ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਜ਼ਿ ਦਰਯਾਫਤਮਾ।
ਹੁਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਸ ਲੜਕੇ ਕੇ ਤਾਈ ਮੈਂਨੇ ਦਾਤਿਆਂ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ

ਕਿ ਦਾਰਾਬ ਨਾਮਸੁ ਅਜੇ ਸਾਖਤਮਾ। ੪੩॥
ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈ ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾਰਾਬ ਰਖਿਆ

ਕਿ ਸਾਹੀ ਜੁਹਾਂ ਰਾ ਬਦੋ ਮੇਦਿਹਮਾ।
ਜੋ ਬਾਦ ਸਾਹੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕੇ ਤਾਈ ਮੈ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ।

ਵਜਾਂ ਤਾਜ ਇਕਬਾਲ ਬਰ ਸਰ ਨਿਹਮ ੪੪॥
ਅਤੇ ਮੁਕਟ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਇਸ ਦੇ ਸਿਰ ਊਪਰ ਧਰਦੀ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਮਰਾ ਖੁਸ ਤਰ ਆਂਮਦ ਅਜਾਂ ਸੂਰਤਸਾ।
ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਭਲੀ ਪੀਸੰਦ ਆਈ ਹੈ ਸੂਰਤ ਇਸਦੀ।

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਖੁਸ ਸੂਰਤਸਾ। ੪੫
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲੀ ਸੂਰਤ ਹੈ ਇਸ ਦੀ।

ਕਿ ਅਜ ਸਾਹ ਉ ਵੀ ਖਬਰ ਯਾਫਤਸਾ।
ਜੋ ਬਾਦਸਾਹੀ ਸੇ ਉਸੈ ਨੇ ਜਦੋ ਖਬਰ ਪਾਈ।

ਕਿ ਦਾਰਾਬ ਨਾਮਸ ਮੁਕਰਰ ਸੁਦਸਾ। ੪੬
ਜੋ ਦਾਰਾਬ ਨਾਮ ਉਸ ਦਾ ਮੁਕਰਰ ਹੋਇਆ।

ਅਜ਼ਾਂ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ੁਦ ਸ਼ਾਹ ਦਾਰਾਇ ਦੀਨ।
ਉਸੀ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਉਲਾਦ ਸੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦਾਰਾ ਧਰਮ ਵਾਲਾ (ਅ) ਦਾਰਾ ਸ਼ੁਕੋਹ ਫਾਰਸ ਦਾ ਸੁਲਤਾਨ
(ਸ਼ਾਹ ਗਿਣਦੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ)

ਹਕੀਕਤ ਸ਼ਨਾਸ ਅਸਤ ਐਨੁਲ ਯਕੀਨ।੪੭
ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੇ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਪਰਤੀਤ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੀ

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸੁਰਖ਼ ਫਾਮ।
ਦੇਹ ਐ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਵਕਤੇ ਮੁਦਾਮ।੪੮
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਰ ਵੇਲੇ।

ਬਿਦਿਹ ਪਿਆਲਹ ਫੀਰੋਜ਼ਹ ਰੰਗੀਨ ਰੰਗ।
ਦੇਹ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜ਼ੇ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਖ਼ੁਸ਼ ਆਮਦ ਬ ਸੇ ਵਕਤ ਜੰਗ।੪੯
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਭੁਲਾ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤ ਸੌ ਕਰਕੇ ਵੇਲੇ ਲੜਾਈ ਦੇ-
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ ਤੂੰ ਬਿਚਾਰ ਕੇ ਦੇਖ ਤੁਸੀ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਔਲਾਦ ਹੋ- ਫੇਰ
ਐਤਾ ਗਰਬ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਗਾ ਪਿਛਾ ਦੇਖੋ ਤੁਸਾਡੇ ਘਰ ਦੀ
ਚਕੀ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ- ਈਰਾਨ ਵਿਚ ਤਾਂ ਬੇਟੀ ਨਾਲ ਭੀ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰ
ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੁਮਾਂ ਹੋਵੇ ਉਨਾ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਦੇਖ ਲਵੇ।)

ਹਿਕਾਇਤ ਆਠਵੀਂ

ਕਥਾ ੧ ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ।

ਆਸ਼ਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਏ ਦਿਲ ਕਰਾਰ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬਖਸੀਸ ਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਦੇ
(ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।)

ਰਜ਼ਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਨਉਬਹਾਰ।੧।
ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਰਿਜ਼ਕ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤਾ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਨਵੀਂ
ਬਹਾਰ ਦੀ

ਕਿ ਮੀਰ ਅਸਤ ਓ ਪੀਰ ਅਸਤ ਓ ਹਰ ਦੋ ਜਹਾਂ।
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ ਪਠਾਣ ਹੈ (ਅ) ਬਿਧ ਸੇ ਬਿਧ ਹੈ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ
(ਆਸਰਾ ਹੈ।)

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸ਼ੰਦਹ ਹਰ ਯੁਕ ਅਮਾਂ॥੩॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ

ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਸ਼ਾਹੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
(ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ) ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਜ਼ੀਮ ਦੀ।

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਕਰੀਮਾ।
ਜੋ ਰੂਪ ਸੋਹਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾਤ ਦਾ ਹੈ। (ਅਰਥ) ਮਾਲਕ ਹੈ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਦਾ

ਕਿ ਸੂਰਤ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਹੁਸਨਲ ਤਮਾਮਾ।
ਜੋ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈ

ਹਮੁ ਰੋਜ਼ ਅਸਾਇਸ਼ੇ ਰੰਗ ਜਾਮਾ।੪।
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲਾ ਰਾਗ ਅਤੇ ਪਿਆਲੇ ਸੇ।

ਕਿ ਸਰਹੰਗ ਦਾਨਸ਼ ਜ਼ਿ ਫ਼ਰਜ਼ਾਨਗੀ।
ਜੋ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਅਕਲ ਸੇ ਅਤੇ ਬੁਧੀ ਸੇ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਮਸਲਹਤ ਮੌਜ ਮਰਦਾਨਗੀ।੫
ਜੋ ਭਲਿਆਈ ਸੇ ਲਹਿਰਾਂ ਸੂਰਮਤ ਦੀਆਂ ਮਾਰਦਾ ਸੀ।

ਦਰ ਬਾਨੂਏ ਹਮਚੂੰ ਮਾਹੇ ਜਵਾਂ
ਉਸ ਦੀ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੀ ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿ ਕੁਰਬਾਂ ਸ਼ੁਦਹ ਹਰ ਕਸੇ ਨਾਜ਼ਦਾਂ।੬।
ਇਸ ਦੇ ਸਤੇ ਉਸ ਉਪਰੋਂ ਵਾਰਨੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਭ ਕੋਈ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਖੁਸ਼ ਰੰਗ ਖੁਸ਼ ਖੋਇ ਓ ਖੁਸ਼ ਜਮਾਲਾ।
ਕਿਉਂ ਜੋ ਭਲਾ ਰੰਗ ਅਤੇ ਭਲਾ ਸੁਭਾਉ ਉਸ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭਲਾ ਰੂਪ

ਖੁਸ਼ ਆਵਾਜ਼ ਖੁਸ਼ ਖਾਰਗੀ ਖੁਸ਼ ਖਿਆਲਾ।੭
ਭਲੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਭਲੀ ਚਾਲ ਅਤੇ ਭਲਾ ਖਿਆਲ ਸੀ ਉਸ ਦਾ।

ਬਦੀਦਨ ਕਿ ਖੁਸ਼ ਖੋਇ ਖੂਬੀ ਜਹਾਂ।
ਸਾਬ ਦੇਖਣੇ ਦੇ ਜੋ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ ਵਾਲੀ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਥੀ।

ਜ਼ਿ ਹਰਫ਼ਾਤ ਕਰਦਨ ਖੁਸ਼ੇ ਖੁਸ਼ ਜ਼ਬਾਂ।੮।
ਜਦੋਂ ਬੋਲਣਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਸੁਭ ਹੈ ਸੁਭ ਬੋਲਦੀ ਸੀ ਰਸਨਾ ਤੋਂ।

ਦੋ ਪਿਸਰਸ਼ ਅਜ਼ਾਂ ਖ਼ੁਦ ਚੂ ਸ਼ਮਸ ਸ਼ਮਾਹ।
ਦੋ ਪੁਤ੍ਰ ਉਸਦੇ ਥੇ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ।

ਕਿ ਰੌਸ਼ਾਨਿ ਤਬਿਯਤ ਹਕੀਕਤ ਗਵਾਹਾਂ।
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਦਿਲ ਥਾ ਉਨਕਾ ਅਤੇ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੇ

ਕਿ ਗੁਸਤਾਖ਼ ਦਸਤ ਅਸਤ ਚਾਲਾਕ ਜੰਗਾ
ਜੋ ਹਥਦੇ ਦਲੇਰ ਹੈਸਨ ਅਤੇ ਚਲਾਕ ਹੈਸਨ ਜੁਧ ਵਿਚ।

ਬ ਵਕਤੇ ਤੁਰੱਦਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਨਿਹੰਗਾਂ ।੧੦।
ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੂਰਮੇਂ।

ਦੁ ਪੀਲ ਅਫ਼ਗਨੇ ਹਮ ਚੁ ਸ਼ੇਰ ਅਫ਼ਗਨ ਅਸਤ
ਦੋਨੋ ਹੀ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ਗਿਰਾਣੇ ਵਾਲੇ

ਬ ਵਕਤੇ ਵਗਾ ਸ਼ੇਰ ਰੋਈ ਤਨ ਅਸਤ ।੧੧।
ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਸ਼ੇਰ ਪ੍ਰੌਲਾਦੀ ਸਰੀਰ ਵਾਲੇ ਹੈਂ।

ਯਕੇ ਖ਼ੁਬਰੋ ਓ ਦਿਗਰ ਤਨ ਚੁ ਸੀਆਂ।
ਇਕ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਚਾਂਦੀ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ।

ਦੁ ਸੂਰਤ ਸਜ਼ਾਵਾਰ ਆਜ਼ਮ ਮੁਅਜ਼ੀਮਾ ।੧੨।
ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਜੋ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖਣੇ ਜੋਗ ਅਤੇ ਵਡੇ ਸੇ ਵਡੇ।

ਵਜ਼ਾਂ ਮਾਨਦੇ ਬਰਕਸ ਆਜ਼ੁਰਦਹ ਗਸ਼ਤ।
ਓਹਨਾਂ ਦੀ ਮਾਣੀ ਊਪ੍ਰ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੋਹ ਤਰੇ ਗਈਂ।

ਦੁ ਮਰਦ ਅਸਤ ਗੁਲ ਹਮ ਚੁ ਨੀ ਗੁਲ ਪਰਸਤ।
ਓਹ ਪੁਰਖ ਭੀ ਕਿਆ ਫੂਲ ਐਸਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਐਸੇ ਨੂੰ ਫੁਲ ਭੀ ਪੂਜਦੇ

ਸ਼ਬੰਗਾਹ ਦਰ ਖ਼ਾਬ ਗਾਹ ਆਮਦੰਦ। ।੧੩।
ਰਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜਦੋਂ ਸੌਣੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਲੰਘਾ ਊਪ੍ਰ ਆਏ।

ਕਿ ਜ਼ੋਰਾ ਆਵਰਾਂ ਦਰ ਨਿਗਾਹ ਆਮਦੰਦ ।੧੪
ਜੋ ਬਲਵਾਨ ਵੀਰ ਦੇਖਣੇ ਦੇ ਆਏ ਉਸ ਦੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਭੀ ਤੋਰਿਆ

ਤੁਖਾਵੀਂਦ ਪੁਸ ਪੇਸ਼ ਖ਼ੁਰਦੋ ਕਲਾਂ
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਸਾਰਿਆ ਅਗੋ ਪਿਛੇ ਦੇ ਤਾਂ ਛੋਟਿਆ ਨੂੰ।

ਮਓਰੋ ਦਰਾਮਦ ਸਿਰਾਰਾਂ ਹਮਾ ॥੧੫॥
ਸਰਾਬ ਅਤੇ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨਕੇ ਤਾਂਈਂ ਮਸਤ ਕੀਤਾ।

ਬਿ ਦਾਨਿਸਤ ਕਿ ਅਜ ਮਸਤੀਅਸ ਮਸਤੁ ਖਾਮੁਤ
ਜਾਣਿਆ ਉਨਾਂ ਦੀ ਅੱਖੀਂ ਜੋ ਮਸਤੀ ਸਰਾਬ ਸੇਂ ਓਹ ਮਸਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ

ਬਿਜਦ ਤੇਗ ਖੁਦ ਦਸਤ ਹਰ ਦੋ ਸਿਕਸਤਾ ॥੧੬
(ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨੇ) ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਅਪਣੇ ਹਥ ਨਾਲ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿਟਿਆ

ਬਿਜਦ ਹਰ ਦੋ ਦਸਤਸ ਸਰੇ ਖੇਸ ਜੋਰ।
ਅਤੇ ਫੇਰ ਮਾਰੇ ਦੋਨੋ ਹਥ ਅਪਣੇ ਸਿਰ ਉਪ੍ਰ ਜੋਰ ਨਾਲ।

ਬ ਜੋਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਬ ਕਰਦੰਦ ਸੋਰ ॥੧੭॥
ਰੋਵਣ ਲਗੀ ਅਤੇ ਡੰਡ ਪਾਕੇ ਸ਼ੋਰ ਕੀਤਾ।

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਮੁਸਲਮਾਨਾਨ ਪਾਕ।
ਆਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਆਪਾਵਿਤ੍ਰੋ।

ਚਿਰਾ ਚੂੰ ਕਿ ਕੁਸਤੀ ਅਜੀ ਜਾਮਹ ਚਾਕ ॥੧੮
ਕਿਆ ਹੂਆ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰੇ ਇਨਾਂ ਦੇ ਕਪੜੇ ਫਾੜੇ (ਕਹਤੂੰ)

ਬਖੁਰਦੰਦ ਮੈ ਹਰ ਦੋ ਆਂ ਜਾਸੂਤ ਮਸਤ।
ਪੀਤੀ ਸਰਾਬ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਅਤੇ ਮਸਤ ਹੋਏ।

ਗਿਰਫਤੰਦ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਪੋਲਾਦ ਦਸਤ ॥੧੯
ਫੜੀ ਫੁਲਾਦੀ ਤਲਵਾਰ ਵਿਚ ਹਥ ਦੇ।

ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਬਿਜਦ ਆਂ ਬਈ ਹਾਂ ਜਦੰਦ।
ਜੋ ਇਸਨੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸਕੇ ਤਾਂਈਂ ਮਾਰਿਆ।

ਬਦੀਦਹ ਹਮਰਾਹ ਰੁ ਈਂ ਕੁਸਤਹ ਅੰਦ ॥੨੦
ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਏਹ ਦੋਨੋ ਹੀ ਮਰੇ ਹੈਂ।

ਦਰੇਗਾ ਮਰਾ ਜਾਂ ਜਿਮੀ ਹਮਨ ਦਾਦ।
ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨੇ ਭੀ ਵੱਲ ਨਹੀ ਦਿਤਾ।

ਨ ਦਹਲੀਜ ਦੋਜਖ ਮਰਾ ਰਹ ਕੁਸਾਦ ॥੨੧
ਨ ਨਰਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਰਸਤਾ ਦਿਤਾ।

ਦੂਰ ਚਸ਼ੁਮੇਂ ਮਰਾ ਬੀ ਚਿ ਗੁਜ਼ਰ ਦੀਦ ਈਂ।
ਕੈਹਾ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਦੇ ਦੇਖਦੇ ਦੇਖਦੇ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਕਿ ਈਂ ਦੀਦਾ ਦੀਦਹੇ ਖੂੰਨ ਈਂ ਦੀਦਈਂ। ੨੨।
ਜੋ ਇਨਾਂ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਨੇ ਏ ਖੂਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।
ਬਿਹਜ ਮਨ ਤੁਨੇ ਤਰਕ ਦੁਨੀਆਂ ਕੁਨਮ।
ਭਲੀ ਹੈ ਏਹ ਬਾਤ ਮੈਂਨੂੰ ਛਡਣਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰੀ ਦਾ ਕਰਾਂ ਮੈਂ।
ਫਕੀਰੇ ਸ਼ੁਦਮ ਮੁਲਕ ਚੀਂ ਮੇ ਰਵਮ। ੨੩
ਅਤੀਤ ਹੋਵਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਚੀਨ ਦੇ ਮੁਲਖ ਨੂੰ ਤੁਰ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ।
ਬ ਗੁਫਤ ਈਂ ਸੁਖਨ ਰਾ ਕੁਨਦ ਜਾਮਹ ਚਾਕ।
ਕਹਾ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਫਾੜਦੀ ਹੈ।
ਰਵਾਂ ਸ਼ੁਦ ਸੂਏ ਦਸ਼ਤ ਖਤ ਚਾਕ ਚਾਕ। ੨੪।
ਤੁਰ ਗਈ ਤਰਫ ਬਨ ਦੀ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਘਾਉ ਕੀਤੇ ਥਾਂਉ ਥਾਉ
ਕਿ ਓ ਜਾ ਬ ਦੀਦੰਦ ਖ੍ਰੁਸ ਖਾਬ ਗਾਹ।
ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜਾਂਗਾ ਭਲਾ ਸੁੰਦਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖਿਆ।
ਨਸ਼ਸਤਹ ਅਸਤ ਬਰ ਗਾਉ ਬਸ਼ਨ ਚੁਮਾਹ।
ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਪ ਬੋਲਦੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਸਾਥ ਧਾਰ ਬਤ੍ਰੀ ਦੇ ਮਾਨਿੰਦ (ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਅਸਤ੍ਰ)
ਬ ਖੁਰਸ਼ੀਦ ਓ ਰਾ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਜ਼ਨ।
ਸ਼ਿਵਜੀ ਨੇ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤਾਂਈ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਏ ਭਲੀ ਏਹੋ ਕੇ
ਹੁਮਾਯੂੰ ਦਰਖਤੇ ਚੁ ਸਰਵੇ ਚਮਨ। ੨੫।
ਸੁੰਦਰ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਮਾਨਿੰਦ ਜੈਸੇ ਸਰੂ ਬਾਗ ਮੇਂ ਸੁੰਦਰ ਲਗਦਾ ਹੈ।
ਕਿ ਹੂਰੇ ਪਰੀ ਤੂ ਚੁ ਨੂਰੇ ਜਹਾਂ। (ਐਸੇ ਸੋਭਾ ਤੂੰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ)
ਕਿਆ ਤੂੰ ਅਪਛਰਾ ਹੈਂ ਅਥਵਾ ਪਰੀ ਹੈ ਕਿਆ ਤੂੰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈਂ।
ਕਿ ਮਾਹੇ ਫਲਕ ਆਫਤਾਬੇ ਸਮਾਂ। ੨੬।
ਕਿਆ ਤੂੰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਅਕਾਸ ਹੈ ਅਥਵਾ ਸੂਰਜ ਗਗਨ ਵਲਾਇਤ ਦਾ ਹੈਂ
ਨ ਹੂਰੇ ਪਰੀਅਮ ਨ ਨੂਰੇ ਜਹਾਂ।
ਨਾਂ ਮੈਂ ਅਪਛਰਾ ਹਾਂ ਨਾਂ ਮੈਂ ਪਰੀ ਹਾਂ ਨਾਂ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਾਂ।

ਮਨਮਦੁਖਤਰੇ ਸਾਹਜੁੰਗਬਿਲਾਸਿਤਾ।੨੮।
ਮੈਂ ਹਾਂ ਬੇਟੀ ਬਾਦਸਾਹ ਜੰਗ ਬਲਸ ਤਾਨ ਵਾਲੇ ਦੀ।

ਬਪੁਰਸੂਸ ਦਰਾਮਦ ਪਰ ਸਤਸ ਨਮੂਦਾ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁਛਕੇ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ

ਬਨਿਜਦ ਸਨੂਬਾਰਾਬ ਫੁਰਸਤ ਕਸੂਦਾ।੨੯
ਪਾਸ ਜਾਕੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।

ਬਦੀਦਨ ਤੁਰਾ ਅਨ ਬਸ ਆਜੁਰਦਹ ਅਮਾ।
ਸ਼ਿਵਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੇਰੇ ਤੁਾਂਈ ਦੇਖਕੇ ਮੈਂ ਅੰਤ ਮੈਂ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਹਾਂ।

ਬਗੋਈ ਤੁ ਹਰ ਚੀਜ ਬਖਸੀਦਹ ਅਮਾ।੩੦
ਤੂੰ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਕਹੇਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤੀ ਹੈ।

ਬਹੰਗਾਮ ਪੀਰੀ ਜੁੰਮੇਸ਼ਮਾ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਬੁਢੀ ਸੇ ਜਾਨ ਤੇ ਜਾਂਵਾਂ।

ਬਮੁਲਕੇ ਹੁਮਾਂ ਯਾਰ ਮਨ ਮੇਰਵਮਾ।੩੧।
ਵਿਚ ਮੁਲਕ ਉਸੀ ਪਿਆਰੇ ਆਪਣੇ ਦੇ ਜਾਵਾਂਓ।

ਬਦਾਨਿਸਤ ਦਾਨੀ ਵਗਾਰ ਈਂ ਵਫਾ।
ਸ਼ਿਵਜੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਤੂੰ ਜਾਣ ਜੋ ਕਰ ਏਹੋ ਭੁਲਿਆ ਈ ਹੈ

ਬਯਾਦ ਆਮਦਸ਼ ਬਦ ਤਰੀਂ ਬੇਵਫਾ।੩੨।
ਵਿਚ ਯਾਦ ਰਹਿਗੀ ਤੇਰੀ ਦੇ ਆਇਆ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੋਟਾ ਕੀਆ।

ਦੁਜ਼ਾ ਜਾ ਬਿਆਮਦ ਬਗਿਰਦੇ ਚੁਚਾਹ।
ਉਥੇਂ ਵਰਲੈਕੇ ਆਈ ਜਾਵੇਂ ਖੂਹੇ ਪਾਸਾ।

ਬਜਾਂ ਜਾਂ ਅਜੋ ਬੂਦਨ ਖਬੀਰਗਾਹ।੩੩
ਉਸ ਥਾਂ ਉਸ ਦੇ ਯਾਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਾਹ ਥੀ।

ਬ ਸੈਰੇ ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਆਮਦ ਸ਼ਿਕਾਰ।
ਵਾਸਤੇ ਸੈਲ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਉਸਦਾ ਯਾਰ ਆਇਆ।

ਚੂੰ ਮਿਨ ਕਾਲ ਅਜ ਬਾਸੁਏ ਨੌ ਬਹਾਰ।੩੪।
ਜੈਸੇ ਭਾਲਰੂੰਜਾ ਵਾਲੇ ਬਾਸੇ ਨਵੀਨ ਬਹਾਰ ਵਾਲੇ।

ਕੀਰੇ ਸੀ

ਕਿ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਪੇਸ਼ਸ਼ ਗਵਜ਼ਨੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਜੋ ਉਠਿਆ ਅਗੇ ਉਸਦੇ ਬਾਰਾਂ ਸਿੰਙ ਭਾਰੀ।

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਅਸਪ ਹਮ ਚੂ ਬਾਦੇ ਨਸੀਮਾ। ੩੫
ਦੁੜਾਇਆ ਘੋੜਾ ਉਸਨੇ ਪਿਛੇ ਜੈਸੇ ਪਉਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ

ਬਸੇ ਦੂਰ ਰਾਸ਼ਤ ਤਸ਼ ਨਮਾਂਦਹ ਦਿਗਰ।
ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਚਲਿਆ ਗਇਆ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਪਾਸ ਨਾ ਰਹਾ

ਨ ਆਬੇ ਨ ਤੋਸ਼ਹ ਨ ਅਜ਼ ਖ਼ੁਦ ਖ਼ਬਰ। ੩੬
ਨਾ ਉਸ ਪਾਸ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਨਾ ਖਾਣੇ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਅਪਣੀ ਉਸਨੂੰ ਖਬਰ ਰਹੀ

ਦਰਾਂ ਓ ਸਦਦ ਬਾਤਨੇ ਨਉ ਜਵਾਂ।
ਓਥੇ ਉਸ ਜਾਗਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਲੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ ਨਵੀਨ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ

ਨ ਹੂਰੇ ਪਰੀ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਜਹਾਂ। ੩੭
ਨਾ ਐਸੀ ਅਪਛਰਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਸੂਰਜ ਐਸਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਬ ਦੀਦਨ ਦਰਾਂ ਸ਼ਾਹ ਆਂ ਸ਼ੁਫ਼ਤਹ ਗਸ਼ਤ।
ਸਾਥ ਦੇਖਣੇ ਉਸਕੇ ਸੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੋਹਤ ਹੋ ਗਿਆ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਖ਼ੁਦ ਖ਼ਬਰ ਰਫ਼ਤ ਵ ਅਜ਼ ਹੋਸ਼ ਦਸਤ
ਜੋ ਅਪਣੇ ਸੇ ਖਬਰ ਨਾ ਰਹੀ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਹਥ ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ।

ਕਿ ਕਸ ਮੇਂ ਖ਼ੁਦਾ ਮਨ ਤੁਰਾ ਮੇਂ ਕੁਨਮ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਸੁਗੰਧ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਤੈਂ ਤਾਈਂ ਕਰਾਂਗਾ

ਕਿ ਅਜ਼ ਜਾਨ ਜਾਨੀ ਤੁ ਬਰਤਰ ਕੁਨਮ। ੩੮
ਜੋ ਤੂੰ ਜਾਨ ਸੇ ਪਿਆਰੀ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਪਟਰਾਣੀ ਕਰੂੰਗਾ

ਉਜ਼ਰ ਕਰਦ ਓਹੂ ਦੂਸੇ ਚਾਰ ਬਾਰ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੋ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਵੇਰੀ ਉਜ਼ਰ ਕੀਤਾ।

ਹਮੂੰ ਆਖ਼ਰ ਬ ਗੁਫ਼ਤਨ ਦਰਾਂ ਕਰਦ ਕਾਰ।
ਭੀ ਓੜਕ ਨੂੰ ਸਾਥ ਕਹਣੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਓਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਗਾਰਦਸ਼ੇ ਬੇ ਵਫ਼ਾਈ ਜ਼ਮਾਨਾ।
ਦੇਖ ਫਿਰਣਾ ਬੇ ਵਫ਼ਾਈ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਨੂੰ।

ਕਿ ਖੂਨੇ ਸਤਾਦਸ਼ ਨਮਾਂਦ ਸ਼ ਨਿਸ਼ਾਂਨਾ ॥੪੧॥
ਜੋ ਖੂਨ ਉਸ ਦਾ ਡਿਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਭੀ ਨ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਨਸ਼ਾਨੀ ਨਾ ਰਹੀ।
ਕੁਜਾ ਸ਼ਾਹ ਕੈ ਖੁਸਰੋ ਵ ਜਾਮੇ ਜਮ।
ਕੈਖੁਸਰੋ ਕਿਥੇ ਹੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਜਮਸ਼ੈਦ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਹੈ ਸਭੇ ਜਾਮ ਹੈਨ
ਕੁਜਾ ਸ਼ਾਹ ਆਦਮ ਮੁਹੰਮਦ ਖ਼ਤਮ। ॥੪੨॥
ਕਿਥੇ ਹੈ ਆਦਮ ਸ਼ਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ ਮੁਹੰਮਦ ਸ਼ਾਹ ਸਭ ਮਰ ਮੁਕੇ।
ਫ਼ਰੇਦੂੰ ਕੁਜਾ ਬਹਮਨੋ ਇਸਫ਼ੰਦ ਯਾਰ।
ਫਰੇਦੂੰ ਕਿਥੇ ਗਿਆ ਬਹਮਨ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਸਫੰਦ ਯਾਰ ਕਿਥੇ ਹੈ।
ਨ ਦਾਰਾਬ ਦਾਰਾ ਦਰਆਮਦ ਸ਼ੁਮਾਰ। ॥੪੩॥
ਨਾ ਦਾਰਾਬ ਰਿਹਾ ਨਾ ਦਾਰਾ ਹੀ ਰਿਹਾ ਕਿਸੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ।
ਕੁਜਾ ਸ਼ਾਹ ਅਸਕੰਦਰੋ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹ।
ਕਿਥੇ ਗਿਆ ਸ਼ਾਹ ਸਿਕੰਦਰ ਅਤੇ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ।
ਕਿ ਯਕ ਹਮ ਨਮਾਂਦ ਅਸਤ ਜ਼ਿੰਦਹ ਬਜਾਹ ॥੪੪॥
ਜੋ ਇਕ ਭੀ ਜੀਂਵਦਾ ਨਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥੀ ਉਪਰ ਅਸਾਥਿਰ ਮਰ ਗਏ ਤਬ ਉਹ
ਕੁਜਾ ਸ਼ਾਹ ਤੈਮੂਰ ਬਾਬਰ ਕੁਜਾਸਤ।
ਕਿਥੇ ਹੈ ਤੈਮੂਰ ਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਬਾਬਰ ਕਿਥੇ ਹੈ।
ਹੁਮਾਯੂੰ ਕੁਜਾ ਸ਼ਾਹ ਅਕਬਰ ਕੁਜਾਸਤ। ॥੪੫॥
ਹਮਾਯੂੰ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਕਬਰ ਸ਼ਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ (ਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀ ਰਹੇਗਾ ਯਾਦ ਕਰ ਰਖਣਾ)
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸੁਰਖ਼ ਰੰਗੇ ਫ਼ਿਰੰਗ। ਸਾਕੀ ਜਾਮੇ
ਦੇਹ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਲਾਲ ਰੰਗਾ ਫਿਰੰਗ ਦੇ ਬਲਾਇਤੀ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਪਿਆਲਾ।
ਖ਼ੁਸ਼ ਆਮਦ ਮਰਾ ਵਕਤ ਜਦ ਤੇਗ਼ ਜੰਗ ॥੪੬॥
ਖੁਸ਼ ਆਇਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਵਕਤ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰਨੇ ਜੁਧ ਦੇ।
ਬਮਨ ਦਿਹ ਕਿ ਦਰ ਵਕਤ ਜੋਹਸ਼ ਬਕਾਰ।
ਸਾਕੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਦੇਹ ਜੋ ਅਪਨੇ ਤਾਂਈ ਢੂੰਢਣਾ ਕਰਾਂਗਾ।
ਬ ਤੇਗ਼ ਆਜ਼ਮਾਈ ਸੁਕੋਹਸ਼ ਬਕਾਰ ॥੪੭॥
ਸਾਕੀ ਤਲਵਾਰ ਪਰਤਾਉਣੇ ਦੇ ਅਪਣਾ ਦਬਦਬਾ ਕਰਾਂਗਾ।

(ਆ) ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਿਆਲਾ ਪੀਕੇ ਸਭਨਾ ਉਪਰ ਹੁਕਮ ਕਰੀਏ ਹੇ ਔਰੰਗੇ
ਦੇਖ ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਲਟਾ ਹੀ ਕੰਮ ਉਸਨੂੰ
ਸੁਝਦਾ ਹੈ। ਚਾਹੇ ਅਤਾਂ ਦੇਵਦਾ ਤੀ ਜਿਸੜੀ ਨੂੰ ਦੁਸਨ ਤੇਖਿਆ ਫੇਰ ਬੀ ਉਸ
ਨੇ ਖੋਟਾ ਕੰਮ ਹੀ ਮੰਨਿਆ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਬਾਦਸਾਹ ਹੋਕੇ ਖੋਟੇ ਹੀ ਕੰਮ
ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਦੇਖਦੇ ਬਾਪ (ਤੇ ਭਰਾਵਾਂ) ਨੂੰ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ।

ਹਿਕਾਯਤ ਨਾਵੀਂ ਚਲੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।

ਕਮਾਲਸੁ ਕਰਾਮਾਤ ਆਜ਼ਮ ਕਰੀਮ।
ਜੋ ਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਅਤੇ ਸਭ ਥੀਂ ਵਡਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਤਾ ਹੈ

ਰਜ਼ਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਰਾਜ਼ਕ ਰਹਾਕੋ ਰਹੀਮ।।੧।।
ਭਾਣੇ ਦੇ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਿਜਕ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਖੁਲਾਸੀ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ

ਬਜਾਕਰ ਦਿਹਦ ਈਂ ਜ਼ਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਨ।
ਸਾਬਤ ਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਏਹ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ

ਮਲੂਕੋ ਮਲਾਯਕ ਹਮਹ ਆਂ ਜਹਾਨਾ।।੨।।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਲਕ ਹੈ (ਬਾਦਸਾਹ ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਦਾ

ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਸ਼ਾਹੇ ਫ਼ਿਰੰਗ।
ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਦਸਾਹ ਫਿਰੰਗ ਦੀ।

ਚੁ ਬਾਜ਼ਨ ਨਸ਼ਸਤੀ ਦੋ ਪੁਸ਼ਤੇ ਪਲੰਗ।।੩।।
ਜੋ ਸਾਥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਉਪਰ ਮੰਜੇ ਦੇ।

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਬਚਹ ਗੌਹਰ ਨਿਗਾਰ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਉਪਰ ਬੇਟੇ ਜੌਹਰੀ ਦੇ।

ਬਦੀਦਨ ਹੁਮਾਯੂੰ ਜਵਾਂ ਓ ਜਤ ਦਾਰ।।੪।।
ਸਾਥ ਦੇਖਣੇ ਸੁਭ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਅਤਿ ਉਸਟ ਪੁਸਟ ਦਾ।

ਬਵਕਤੇ ਸ਼ਬ ਓ ਰਾ ਬੁਖਾਂਦ ਦ ਪੇਸ਼।
ਵਿਖੇ ਵਖਤ ਰਾਤ੍ਰ ਦੇ ਉਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਬੁਲਾਇਆ ਆਪਣੇ ਪਾਸ।

ਬਦੀਦਨ ਹੁਮਾਯੂੰ ਬਬਾਲਾਇ ਬੇਸ਼ ॥੫॥
ਜਾਬ ਵੇਖਣੇ ਸੁਭ ਅਤੇ ਵਡਾ ਸੁੰਦਰ।

ਬਿਆਵੇਖ਼ਤ ਬਾਓ ਹਮਹ ਫ਼ਕ ਦੀਗਰ।
ਲਪਟੀ ਜਾਬ ਉਸਦੇ ਤਮਾਂਅਤੁਰਾਂ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ। ਭੋਗ ਕੀਤਾ

ਕਿ ਜ਼ਾਹਿਰ ਸ਼ਵਦ ਹੋਸ਼ ਹੈਬਤ ਹੁਨਰ ॥੬॥
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਏ ਅਕਲ ਅਤੇ ਤੈ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਦਾਨਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ।

ਫ਼ਕੇ ਮੂਇ ਚੀਰਾਂ ਬੁਖਾਂਦ ਪੇਸ਼।
ਇਕ ਨਾਂਈ ਕੇ ਤਾਂਈ ਸਦਿਆ ਅਪਣੇ ਪਾਸ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਮੂਇ ਚੀਂਨੀ ਬਰਾਵਰਦ ਵੇਸ਼ ॥੭॥
ਜੋ ਮੋਚਨੇ ਨਾਲ ਇਸਦੇ ਸਭ ਰੋਮ ਉਸਨੇ ਪਟਾਸੀਏ।

ਬਰੋ ਹਰ ਕਿ ਬੀਨਦ ਨਦਾਨਦ ਸੁਖਨ।
ਊਪਰ ਉਸਦੇ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਖੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾਰਤਾ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਰੋਇ ਮਰਦੇ ਸ਼ੁਦਹ ਸਕਲਜ਼ਨ ॥੮॥
ਜੋ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਸੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ।

ਸ਼ੁਨੀਦੇ ਹਰ ਕਸ ਕਿ ਈਂ ਹਮ ਜ਼ਨ ਅਸਤ।
ਜਾਣ ਲਿਆ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਜੋ ਏਹ ਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ।

ਕਿ ਦਰ ਪੈਕਰੇ ਚੂੰ ਪਰੀ ਰੌਸ਼ਨ ਅਸਤ ॥੯॥
ਜੋ ਵਿਚ ਸੂਰਤ ਦੇ ਮਾਨਿੰਦ ਪਰੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਹੈ।

ਬਦੀਦੰਦ ਓਰਾ ਯਕੇ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਹ।
ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਮਰਦ ਕੇ ਤਾਂਈ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ।

ਕਿ ਮਕਬੂਲ ਸੂਰਤ ਚੁ ਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਮਾਹ ॥੧੦॥
ਜੋ ਪ੍ਰਵਾਣੀਕ ਸੂਰਤ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੀ।

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿ ਐ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਉਸਕੇ ਤਾਂਈ ਜੋ ਐ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀਏ।

ਸਜ਼ਾਵਾਰ ਸ਼ਾਹ ਅਸਤ ਸ਼ਾਯਾਨ ਤਖ਼ਤ ॥੧੧॥
ਲਾਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਹੈਂ ਤੂੰ।

ਕਿ ਜਨੇ ਤੋ ਕਦਾਮੀ ਕਿਰਾ ਦੁਖਤਰੀ।
ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਸ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੀ ਤੂੰ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹੈਂ।
ਕਿ ਮੁਲਕੇ ਕਿਰਾਂ ਤੋ ਕਿਰਾ ਖਾਹਰੀ। ੧੨॥
ਜੋ ਕੇਹੜੇ ਮੁਲਖ ਦੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੀ ਤੂੰ ਭੈਣ ਹੈਂ।
ਬ ਨਜਰ ਅੰਦਰ ਤੂੰ ਬਹਰ ਹਮੰਦ ਆਮਦਸਾ।
ਵਿਚ ਨਜਰ ਦੇ ਤੂੰ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈਂ ਤੂੰ।
ਬਦੀਦਨ ਸਹੇ ਦਿਲ ਪਸੰਦ ਆਮਦਸਾ। ੧੩॥
ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦੀ ਹੈਂ।
ਸਬੇ ਗਾਹ ਬੁਰਦ ਸ ਦਰੂੰ ਖਾਨਹ ਖੇਸਾ।
ਰਾਤ ਦੇ ਵਕਤ ਲੈ ਗਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ।
ਕੁਨੀਜਕ ਜਕੇ ਠਾ ਬੁਖਾਂਦੰਦ ਪੇਸਾ। ੧੪॥
ਇਕ ਟੈਹਲਣ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਪਣੇ ਪਾਸ ਸਦਿਆ।
ਬਿਗੁਫਤਹ ਕਿ ਏ ਜਵਦ ਕਦ ਸੀਅਤਨਾ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਏ ਸਰੂ ਜੈਸੇ ਕਦ ਵਾਲੀਏ ਅਤੇ ਪਾਰੇ ਜੈਸੇ
ਚਰਾਗੇ ਫਲਕ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨਾ। ੧੫॥
ਦੀਵ ਅਕਾਸ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦੀ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ
ਵਜਾ ਬਹਰ ਮਾਰਾ ਬਿ ਤਪ ਸੀਦ ਦਿਲਾ।
ਉਸਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਤਪਦਾ ਹੈ
ਕਿ ਮਾਹੀ ਬਿਅਫਤਾਦ ਅਜ ਆਬੁ ਗਿਲਾ। ੧੬
ਜਿਸ ਪਕਾਰ ਮਛੀ ਪਾਣੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਜਾ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।
ਬਰੋਏ ਸਬ ਪੇਕ ਗੁਲ ਜਾਰਮਾਂ।
ਜਾ ਤੂੰ ਏ ਪਵਣ ਜੈਸੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੀਏ ਫੂਲ ਵਾੜੀ ਮੇਰੀ ਨੂੰ
ਕਿ ਦਰਪੇਸ ਯਾਰੇ ਵਫਾਦਾਰਮਾ। ੧੭॥
ਜੋ ਅਗੇ ਪਿਆਰੀ ਨਫਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਮੇਰੀ ਦੇ।
ਤੂ ਗਰ ਪੇਸ਼ ਓਰਾ ਬਿਆਰੀ ਮਰਾ।
ਦੂਤੀ ਤੂੰ ਜੇਕਰ ਉਸਕੇ ਤਾਂਈ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਵੇ।

ਕੇ ਬਖਸਮ ਸ਼ੁਰੇ ਬਸਤਨ ਰੀਜੇ ਤੂਰਾ।੧੮।
ਜੋ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਖਜ਼ਾਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ।
ਚਦਾਂ ਸ਼ੁਦ ਕਨੀਜ਼ਕ ਸ਼ੁਨੀਦ ਈਂ ਸੁਖ਼ਨ।
ਤੁਰਪਈ ਦਾਸੀ ਜਦੋਂ ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ।
ਬਗੋਯਦ ਸੁਖਨ ਰਾ ਜ਼ਿ ਸਰਤਾਬ ਬਨ।੧੯
ਕੈਂਹਦੀ ਹੈ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤਾਂਈ ਬਾਤ ਆਦਮੇ ਔਤ ਤੋੜੀ।
ਸ਼ੁਬਾਨ ਈਂ ਕਨੀਜ਼ਕ ਸੁਨੀਂਦੀ ਸੁਖਨ।
ਦਾਸੀ ਦੀ ਰਸਨਾ ਬੀ ਜਦ ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ ਉਸਨੇ।
ਬਿ ਪੋਸ਼ੀਦ ਬਰ ਖ਼ੁਦ ਜ਼ਿ ਪੋਸ਼ਾਕ ਜ਼ਨ।੨੦।
ਦਿਖਾਦਾ ਅਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਜਿਸਨੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਕਪੜ੍ਹੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਥੇ
ਕਿ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕੁਨਾਨੀਦ ਅਸਬਾਬ ਖ਼ਸ।
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਊਗਾ ਅਸਬਾਬ ਮੇਰਾ (ਅ:) ਮੇਰਾ ਪਾਹਰਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਊਗਾ
ਕਿ ਦੀਦਨ ਜ਼ਹਾਨਾ ਬਾਕੇਤ ਦਾਰ ਖ਼ੇਸ਼ ਰਾ।
ਜੋ ਦੇਖੇਗਾ ਜਹਾਨ ਕਰਤਬ ਮੇਰਾ (ਅ:) ਮੇਰਾ ਫਰੇਬ ਮਾਲੂਮ ਹੋ ਜਾਊਗਾ।
ਬਖ਼ਾਹਦ ਮਰਾ ਸ਼ਾਹ ਏ ਜ਼ਾਰਮਾ।
ਬੁਲਾਊਂਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਏ ਪਿਆਰੀ।
ਮਰਾ ਮਸਲਹਤ ਦਿਹ ਵਫ਼ਾ ਦਾਰਮਾਂ।੨੧।
ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਸਲਾਹ ਦਸ ਨਫਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਏ ਮੇਰੀਏ
ਤੁ ਗੋਈ ਮਰਾ ਈਂ ਜ਼ਾ ਚੁਰੇ ਜਾਂ ਸਵਮ।
ਤੂੰ ਕਹੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਥੇ ਭੁਜ ਜਾਵਾਂ ਜੀ।
ਕਿ ਇਮਰੋਜ਼ ਅਜ਼ ਜਾਇ ਖ਼ੇਸ਼ਾ ਸੇਵਮ।੨੨।
ਜੋ ਅਜਹੀ ਇਸ ਜਾਂਗਾਸ ਉਠ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ।
ਨ ਤਰਸੀਂ ਇਲਾਜੇ ਤਰਾ ਮਨ ਕੁਨਮ।
ਨਹੀ ਡਰ ਤੂੰ ਤੇਰਾ ਇਲਾਜ-ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਮੈਂ (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਡਰ ਨਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦੀ ਹਾਂ)
ਬਦੀਦਨ ਦਰਾਂ ਚਾਰ ਮਾਹੇ ਨਿਹਮ।੨੪।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦੇਖਦੇ ਦੇਖਦੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਰਖੂੰਗੀ।

ਚੂ ਖੁਸਪੀਦ ਯਕ ਜਾਇ ਦੂ ਬੇਖਬਰ॥
ਸਭ ਸੁਤੀਆਂ ਇਕ ਜਾਗਾ ਬੇਖਬਰ ਹੋਕੇ। ਬਾਦਸਾਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ

ਖਬਰ ਗਸਤਹ ਸੁਦ ਸਾਹ ਓ ਸੇਰ ਨਰ॥੨੫॥
ਖਬਰ ਕਰਨੇ ਗਈ ਬਾਦਸਾਹ ਸੇਰ ਨਰ ਨੂੰ

ਦਹਾਨੇ ਸੁਨੀਦ ਈਂ ਕਨੀਜ਼ਕ ਸੁਖਨ॥
ਲਉਂਡੀ ਦੀ ਜੁਬਾਨੀ ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ॥

ਬ ਜੁੰਬਸ ਬਲਰਜੀਦ ਸਰਤਾਬੁਨ॥੨੬
ਸਾਬ ਜੋਸ ਦੇ ਕੰਬਿਆ ਸਿਰ ਪੈਰ ਤੋੜੀ। ਕਾਸਦਾਂ ਜੈਸ ਆਇਆ।

ਬਿਆਮਦ ਕਜੇ ਜਾਇ ਓ ਖੁਫਤਹ ਦੀਦ॥
ਬਾਦਸਾਹ ਆਇਆ ਜੋ ਬੇ ਓਹ ਦੋਨੋ ਸੁਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ

ਜਿ ਸੂਰਤ ਤੰ ਕਦਮ ਹਮ ਚੂ ਮਿਹਰ ਸਤਪੀਦ॥
ਸਿਰ ਜੇ ਪੈਰਾ ਤੀਕਰ ਮਾਨਿੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਪ ਗਿਆ॥

ਬਿਦਾਨਦ ਕਿ ਈਂ ਰਾਖਬਰ ਦਾਰ ਸੁਦ॥
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਖਬਰ ਹੋ ਗਈ॥

ਬਰੋਜੇ ਅਜਾਂਈ ਖ਼ਬਰ ਦਾਰ ਸੁਦ॥੨੭॥
ਉਸੀ ਦਿਨ ਤੇ ਏ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋ ਗਈ (ਅ.) ਲੌਂਡੀ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਪਰ ਹੁਸਿਆਰ ਹੋ ਗਈ

ਬਖੁਸਪੀਦ ਯਕ ਜਾ ਯਕੇ ਖਾਬਗਾਹ॥
ਸੁਤੀ ਹੈ ਇਕ ਜਾਗਾਂ ਇਕ ਪਲੰਗ ਊਪਰ॥

ਮਰਾ ਦਾਵ ਅਫਤਦ ਨ ਯਜਦਾਂ ਗਵਾਹ॥੨੮
ਮੇਰਾ ਦਾਉ ਨਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ॥

ਜ਼ਦਾ ਗਰ ਬੂ ਬੀਨਮ ਅਜ਼ੀ ਖਾਬਗਾਹ॥
ਇਕਲੀ ਜੇਕਰ ਦੇਖਾਂ ਮੈ ਇਸਨੂੰ ਸਉਣੇ ਦੀ ਜਾਂਗਾ ਸੇ॥

ਯਕੇ ਜੁਫਤ ਬਾਸਮ ਚੂ ਖੁਰ ਸੈਦ ਮਾਹ॥੨੯
ਇਕ ਹਲਾਕ ਰਾਮੈ ਮਾਨਿੰਦ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ ਦੀ॥

ਦਰਾਂ ਰੋਜ਼ ਗੁਜ਼ਸਤੋ ਬਿਆਮਦ ਦਿਗਰ॥
ਓਹ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਹੋਇਆ ਦੂਸਰਾ ਦਿਨ ਆਇਆ॥

ਹੁਮਾਂ ਖੁਫਤਹ ਦੀਦੰ ਯਕ ਜਾਬ ਬਰਾ ॥੨੨॥
ਉਸੀਤਰਾਂ ਸੁਤੀ ਹੋਈ ਦੇਖੀ ਅਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਉਪਰ ਜਾਰਾਂ ਦੇ।

ਦਰੇਗਾ ਅਜ਼ੀਗਾਰ ਜੁਦਾ ਯਾਫਤੇਮ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਅਫਸੋਸ ਇਸ ਦਾ ਜੇਕਰ ਜੁਦੀ ਪਾਉਂਦਾ ਮੈਂ।

ਯਕੇ ਹਮਲਹ ਚੂੰ ਸ਼ੇਰ ਨਰ ਸਾਖਤੇਮਾ ॥੨੩॥
ਇਕੋ ਹਲਾ ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ੀਂਹ ਨਰ ਦੀ ਕਰਦਾ ਮੈਂ।

ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਰਫਤ ਸ੍ਵਮ ਸਿਯਮ ਆਮਦਸ਼।
ਦੂਸਰਾ ਦਿਨ ਗਿਆ ਤੀਜਰਾ ਦਿਨ ਆਇਆ।

ਬ ਦੀਦੰਦ ਯਕ ਜਾਇ ਬਰ ਤਾਫਤਸ਼ ॥੨੪॥
ਦੇਖਿਆ ਇਕੋ ਜਾਗਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦੀਆਂ ਹੈ (ਅਰਥ) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ [illegible] ਪਲੰਘ ਪਰ ਸੁਤੇ ਹੈਂ।

ਬਰੋਜੇ ਚੁਆਮਦ ਬਦੀਦੰਦ ਜੁਫਤ।
ਚੌਥਾ ਦਿਨ ਆਇਆ ਦੇਖਿਆ ਉਨਾਂ ਕੋ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ।

ਬਹੈਰਤ ਫਰੋ ਰਫਤ ਵ ਬਾ ਦਿਲ ਬਗੁਫਤ।
ਵਿਚ ਅਫਸੋਸ ਦੇ ਡੁਬੀਆ ਅਤੇ ਸਾਥ ਦਿਲ ਦੇ ਕਿਹਾ।

ਕਿ ਹੈਫ ਅਸਤ ਆਂਰਾ ਜੁਦਾ ਯਾਫਤੇਮ।
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਕਬੀ ਪਾਉਂਦਾ ਮੈਂ।

ਕਿ ਤੀਰੇ ਕਮਾਂ ਅੰਦਰੂੰ ਸਾਖਤੇਮਾ ॥੨੫॥
ਜੋ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰੂ ਕਰਦਾ ਮੈਂ (ਅਰਥ) ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਵਾਂਙੂ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੋਕਾ ਕਰਦਾ

ਨ ਦੀਦੇਮ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕਿ ਦੋਜ਼ਮ ਬਤੀਰ।
ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸਤ੍ਰੂ ਕੋ ਮੈਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਪਰੋਤਾ ਸਾਥ ਤੀਰ ਦੇ।

ਨ ਕੁਸ਼ਤਮ ਅਦੂ ਰਾ ਨ ਕਰਦਮ ਅਸੀਰ ॥੨੬॥
ਨ ਮਾਰਿਆ ਮੈਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਨਾ ਮੈਨੇ ਕੈਦੀ ਕੀਤਾ।

ਸੁਯਮ ਰੋਜ਼ ਆਮਦ ਬਦੀਦਹ ਵਜ਼ਾਂ।
ਛੀਵਾਂ ਦਿਨ ਆਇਆ ਦੇਖਿਆ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ।

ਬ ਪੇਚਸ਼ ਦਰਾ ਵੇਖਤ ਗੁਫਤ ਅਜ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ ॥੨੭॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਥੀਂ ਕਿਹਾ।

ਨਦੀਦੇਮ ਦੂਸ਼ਮਨ ਕਿ ਰੋਜ਼ੇ ਮਖ਼ੂੰਨਾਂ।
ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਮੈਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਕੋ ਅਤੇ ਨਹੀ ਉਸਦਾ ਡੌਲ੍ਹਿਆ ਲਹੂ।
ਦਰੇਗ਼ਾ ਨ ਕੈਬਰ ਕਮਾਂ ਅੰਦਰੂੰ ੩੯।
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਤੀਰ ਅੰਦਰ ਕਮਾਨ ਦੇ
ਦਰੇਗਾ ਕਿ ਦੂਸ਼ਮਨ ਦਗ਼ਾ ਦੇਖਤਮਾਂ।
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਸਾਥ ਸਤ੍ਰੂ ਦੇ ਨਾ ਛਿਪਾਇਆ ਮੈਂ।
ਦਰੇਗਾ ਨ ਬਾਜ਼ਕ ਦਿਗਰ ਰੇਖਤਮਾਂ। ਤੂਦੀ।
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਨਾ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਪੀਇਆ ਮੈਂ (ਅ:) ਮੈਨੇ ਭੋਗ ਨਾ ਕੀਤਾ।
ਹਕੀਕਤ ਸ਼ਨਾਸਦ ਨ ਹਾਲੇ ਦਿਗਰ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਕੀਕਤ ਨਹੀ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲ ਨਹੀ ਪੁਛਦਾ ਜੋ ਕੀ ਭੇਦ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ
ਕਿ ਆਇਲ ਬਸੇ ਗਾਸਤੂਫ ਤਾਬ ਸਰ। ੪੦।
ਜੋ ਮਸਤ ਬਹੁਤ ਹੋਇਆ ਓਹ ਸਿਰ ਪੈਰਾਂ ਤੋੜਦੀ।
ਬਦੀ ਬੇਖਬਰ ਰਾਹਿ ਕਾਰੇ ਕੁਨਦ।
ਹੇ ਔਰੰਗੇ। ਦੇਖ ਤੂੰ ਉਸ ਬੇਅਕਲ ਕੇ ਤਾਈਂ ਜੋ ਕਿਆ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਕਿ ਕਾਰੇ ਬਦਸ ਇਖ਼ਤਿਯਾਰੇ ਕੁਨਦ। ੪੧।
ਕਿ ਕੰਮ ਬੁਰਾ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਬਬੀਂ ਬੇ ਖਿਰਦ ਬਦ ਖਰਾਸ਼ੀ ਕੁਨਦ।
ਹੇ ਔਰੰਗੇ। ਦੇਖ ਤੂੰ ਬੇਸਮਝ ਬਦ ਛਿਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਕਿ ਬੇਆਬ ਸਰਖੁਦ ਤਰਾਸ਼ੀ ਕੁਨਦ। ੪੨॥
ਜੋ ਬਿਨ ਪਾਣੀ ਥੀਂ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਜਾਮ ਸਬਜ਼ੇ ਅਰਾ।
ਦੇਹ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ। (ਨਾਮ ਦਾ ਪਿਆਲਾ)
ਕਿ ਸਰਬਸਤਹ ਮਨ ਰਾਜ ਬਖਸਮ ਤੁਰਾ। ੪੩
ਜੋ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮੇਂ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈਂ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਫਾਮ।
ਦੇਹ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ। (ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਦਾ

ਕਿ ਖਸਮ ਅਫਕਨੀ ਦਫਕਤ ਹਸਤਸ ਬਕਾਮ॥
ਜੋ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦੇ ਸਿਟਣੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਹੈ ਉਸਦੀ ਜਰੂਰਤ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈਂ (ਹੇ ਔਰੰਗਜੇਬ।
ਐਸੇ। ਇਸ ਬਾਦ ਸਾਹ ਨੇ ਬਿਨਾ ਸਮਝੇ ਕੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸੀ ਤ੍ਰਾਂ ਤੂੰ ਭੀ ਬੇ
ਸਮਝੀ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਦੇਖ ਤੈਨੂੰ ਭੀ ਇਸਦਾ ਬੁਰਾ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ।

ਹਿਕਾਯਤ ਦਸਵੀ ਚਲੀ।
੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।

ਗੁਫੂਰੇ ਗੁਨਹ ਬਖਸ ਗਾਫਲ ਕੁਸ ਅਸਤ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭੂਲਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਜਹਾਰਾਂ ਤੂਈ ਬਸਤਹ ਈ ਬੰਦੂ ਬਸਤੂ॥੧॥
ਜਹਾਨ ਦਾ ਤੈਂ ਹੀ ਬੰਦੋ ਬਸਤ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੈ।
ਨ ਪਿਸਰੋ ਨ ਮਾਦਰ ਬਰਾਦਰ ਪਦਰ।
ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਦਾ ਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਨਾ ਮਾਤਾ ਹੈ ਨ ਭਾਈ ਹੈ ਨਾ ਪਿਤਾ ਹੈ।
ਨਾ ਦਾਮਾਦ ਦੁੰਸਮਨ ਨ ਯਾਰੇ ਦਿਗਰ॥੨॥
ਨਾ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਜੁਆਈ ਹੈ ਨਾ ਸਤ੍ਰੂ ਹੈ, ਨਾ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਯਾਰ ਹੀ ਹੈ
ਸੁਨੀਦੁਮ ਸੁਖਨ ਸਾਹ ਮਾਫੀਦਰਾਂ।
ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਕਥਾ ਬਾਦਸਾਹ ਮਾਫੀਦ੍ਰਾਂ ਦਾ
ਕਿ ਰੌਸਨ ਦਿਲੋ ਨਾਮ ਬੁਰਦਸ ਜਬਾਂ॥੩॥
ਜੋ ਰੌਸਨ ਦਿਲ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਅਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਥਾ ਵਿਚ ਜਮਾਨੇ ਦੇ।
ਕਿ ਨਾਮਸ ਵਜੀਰ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਸਊਰ।
ਜੋ ਉਸਦੇ ਵਜੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਹਿਬ ਸਊਰ ਸੀ।
ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਦਿਮਾਗ ਅਸਤ ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ।
ਜੋ ਮਾਲਕ ਮਗਜ ਹੈ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ।
ਕਿ ਪਿਸਰੇ ਅਜ਼ਾਂ ਬੁਦ ਰੌਸਨ ਜਮੀਰ।
ਜੋ ਬੇਟਾ ਉਸਦਾ ਥਾ ਰੌਸਨ ਦਿਲਾ।

ਕਿ ਹੁਸਨਲਜਮਾਲਸ਼ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਅਮੀਰਾ।੫

ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈਸੀ ਮਾਲਕ ਅਮੀਰਾਂ ਦਾ ਸੀ।

ਕਿ ਰੌਸਨ ਦਿਲੋਂ ਜਾਹ ਓ ਨਾਮ ਬੂਦਾ।

ਜੋ ਰੌਸਨ ਦਿਲ ਬਾਦਸਾਹ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਥਾ।

ਅਜ਼ੂਰਾਜ਼ੇ ਮਰਦੀ ਬਰਾਵੁਰਦ ਦੂਦਾ।੬।

ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਕੋ ਭਾਈ ਬੂਰਮਤ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕਢਿਆ ਆਇਆ ਹੂਆ ਅਥਾਤ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਰਖ ਪੌਣ
ਧੂਏਂ ਨੂੰ ਉਡਾ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਗਨੀ [illegible]

ਵਜ਼ੀਰੇ ਯਕੇ ਬੂਦੋ ਨੇਂ ਹੋਸ ਮੰਦਾ। ਉਸਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਮਾਰੇ ਥੇ।

ਵਜ਼ੀਰ ਇਕ ਉਸਦਾ ਥੀ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਹੋਸ ਮੰਦ ਥਾ।

ਰਈਯਤ ਨਿਵਾਜ਼ ਅਸਤ ਦੁਸੁਮਨ ਗਜ਼ੰਦਾ।੭

ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਵਡਿਆਉਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ।

ਵਜ਼ਾਂ ਦੁਖਤਰੇ ਹਸਤ ਰੋਸਨ ਫਰਾਗਾ।

ਉਸ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰੀ ਸੀ ਆਨੰਦ ਦੀਵੇ ਦੀ।

ਕਿ ਨਾਮੇ ਅਜ਼ਾਂ ਬੂਦ ਰੌਸਨ ਦਿਮਾਗਾ।੮।

ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਥਾ ਰੋਸਨ ਦਿਮਾਗਾ।

ਬਮਕਤਬ ਸਪਰਦੰਦ ਹਰਦੋ ਤਿਫਲਾ।

ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬੇਟਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਬੇਟੀ ਪੜ੍ਹਨੇ ਭੇਜੇ ਪਾਠ ਸਾਲਾ

ਕਿ ਤਿਫਲਸ ਬਸੇ ਰੋਜ਼ ਗਸਤੰਦ ਖਿਜ਼ਲਾ।੯

ਜੋ ਬਾਲਕੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਹੋਏ ਹੈਂ ਖਰਾਬ।

ਨਸਸਤੰਦ ਦਾਨਾਇ ਮੌਲਾਇ ਰੂਮਾ।

ਇਕ ਦਿਨ ਬੈਠਾ ਦਾਨਾ ਮੁਲਾਣਾ ਰੂਮ ਦਾ॥ ਉਸ ਪਾਠ ਸਾਲਾ ਵਿਚ।

ਕਿ ਦਿਰਮਸ ਬਖਸੀਦ ਆਂ ਮਰਜ਼ ਬੂਮਾ।੧੦।

ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਬਾ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਵਲਾਇਤ ਸੇ ਜਿਮੀਨ ਦਿਤੀ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ।

ਨਿ ਸਸਤੰਦ ਦਰਾਂ ਜਾਇ ਤਿਫਲੇ ਬਸੇ।

ਬੈਠੇ ਉਸ ਜਾਂਗਾ ਲੜਕੇ ਬਹੁਤਾ। (ਪੜ੍ਹਨ)

ਬਖਾਂਦੇ ਸੁਖਨ ਅਜ਼ ਕਿਤਾਬ ਹਰਕਸੇ।੧੧।

ਪੜ੍ਹਦੇ ਥੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਭ ਕਤਾਬਾਂ ਸੇ।

ਬਗਾਲ ਅੰਦਰ ਆਵੁਰੰਦ ਹਰ ਯਕ ਕਿਤਾਬਾ।
ਵਿਚ ਬੰਗਾਲਾਂ ਦੇ ਲਿਆਂਵਦੇ ਹੈਨ ਸਭ ਕਿਤਾਬਾਂ।
ਜਿ ਤੌਰੇਤ ਅੰਜੀਲ ਵ ਜ਼ਹੇ ਅਦਾਬਾ। ੧੨।।
ਤੌਰੇਤ ਅੰਜੀਲ ਅਤੇ ਵਾਸਤੇ ਆਦਾਬ ਸਿਖਣੇ ਕੇ ਹੋਰ ਭੀ ਕਿਤਾਬਾਂ।
ਜ਼ੁ ਮਕਤਬ ਬੁਕਨਾ ਨੀਦ ਹਫਤ ਅਜ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ।
ਦੇ ਮੰਦ੍ਰਸੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸੇ ਸਤਾਂ ਵਲਾਇਤਾਂ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨਾਂ ਦੇ।
ਯਕੇ ਮਰਦ ਦਰਖ਼ਾਂਦੰਦ ਦੀਗਰ ਜ਼ਨਾਂ। ੧੩।।
ਇਕ ਵਿਚ ਲੜਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ ਦੂਸਰੇ ਵਿਚ ਲੜਕੀਆਂ।
ਕਿ ਤਿਫਲਾਂ ਬਖ਼ਾਂਦੰਦ ਮੁਲਾਂ ਖ਼ੁਸ਼ਸਾ।
ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਸੀ ਮੁਲਾਂ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ।
ਜ਼ਨਾਂ ਰਾ ਬਖ਼ਾਂਦੰਦ ਜ਼ਨੇ ਫਾਜ਼ਲਸਾ। ੧੪।।
ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਸੀ ਉਸ ਵਿਦਵਾਨ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ।
ਵਜ਼ੀ ਦਰਮਿਯਾਂ ਬੂਦ ਦੀਵਾਰ ਜ਼ੀ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕੰਧ ਸੀ ਇਕ ਭਾਰੀ
ਯਕੇ ਤਰਫ਼ ਆਂ ਬੂਦ ਯਕੇ ਤਰਫ਼ ਈਂ। ੧੫।
ਇਕ ਪਾਸੇ ਓਹ ਥੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਏਹ ਥੀ।
ਸਬੁਕ ਬੁਰਦੰਦ ਹਰ ਦੋ ਜ਼ਿ ਹਰ ਯਕ ਹੁਨਰ।
ਸਿੱਖਿਆ ਲੈਂਦੇ ਸੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਸਭ ਵਿਦਿਆ ਦੀ।
ਜ਼ਿ ਇਲਮ ਅਕਸਮਲਸ ਕਰਦੰਦ ਬਾ ਯਕ ਦਿਗਰ। ੧੬।
ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸੀ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ।
ਸੁਖ਼ਨ ਹਰ ਯਕੇ ਰਾਂਦ ਹਰ ਯਕ ਕਿਤਾਬਾ।
ਬਾਤ ਸਭ ਕੋਈ ਚਲਾਂਵਦਾ ਸੀ ਹਰ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਦੀ।
ਜ਼ੁਬਾਂ ਫ਼ਾਰਸ ਅਰਬੀ ਸਵਾਲ ਜਵਾਬਾ। ੧੭।
ਬੋਲੀ ਫਾਰਸੀ ਅਤੇ ਅਰਬੀ ਵਿਚ ਕੈਂਦੇ ਸੇ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ।
ਜ਼ਿ ਇਲਮ ਰਾ ਸੁਖ਼ਨ ਰਾਂਦ ਬਾ ਯਕ ਦਿਗਰ।
ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਬਾਤਾਂ ਕਰਦੇ ਥੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ।

ਜਿ ਕਾਮਲ ਜ਼ਿ ਜਾਹਿਲ ਜ਼ਿ ਨਾਂ ਦਰ ਸਿਅਰ।੧੮॥
ਕਾਮਲ ਸੇ ਜਾਹਿਲ ਥੇ ਉਮਦਾ ਕਵੀਸਰ ਸੇ ਅਥਾਤ ਕਾਮਲ ਜਾਹਲ ਉਮਦੇ ਕਵੀਸਰ ਸਭ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੁਣਦੇ ਸੇ
ਕਿ ਸਮਸੇਰ ਇਲਮੋ ਅਲਮ ਬਰ ਕਸੀਦ।
ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਨੂੰ ਖਿਚ ਕੇ ਕਢਿਆ।
ਬਹਾਰੇ ਜਵਾਨੀ ਬਹਰਦੋ ਰਸੀਦ।੧੯।
ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਜੁਆਂ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਦੋਹਾਂ ਉਪਰ ਪਹੁੰਚੀ।
ਬਹਾਰਸ ਦਰਾਮਦ ਗੁਲੇ ਬੋਸਤਾਂ।
ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਆਈ ਫੁਲਾਂ ਬਾਗਾਂ ਵਿਆਨੂੰ ਅਥਾਤ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਅਸੁਬਾਵ [illegible] ਹੋਈ
ਬ ਖੂੰਬੂਸ ਦਰਾਮਦ ਗੁਲੇ ਬੋਸਤਾਂ।੨੦।
ਵਿਚ ਜੋਸ ਦੇ ਆਇਆ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਜਤਾਨ ਦਾ ਅਥਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਦਾ ਬੇਟਾ ਜੁਆਨੀ ਵਿਚ ਆਇਆ ਸਾ
ਬ ਰਖਸ ਅੰਦਰਾਮਦ ਸਾਹਿਨ ਸਾਹ ਚੀਨ
ਵਿਚ ਸੋਰ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸਾਹਨ ਸਾਹ ਚੀਨ ਦਾ।
ਬਖੂਬੀ ਦਰਾਮਦ ਤਨੇ ਨਾਜ਼ਨੀਨਾ।੨੧।
ਵਿਚ ਖੂਬੀ ਦੇ ਆਇਆ ਤਨ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਅਕਾਮਦੇ ਵਡਾ ਚਮਕਿਆ
ਬ ਖੂਬੀ ਦਰਾਮਦ ਗੁਲੇ ਬੋਸਤਾਂ।
ਚਮਕ ਵਿਚ ਆਇਆ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਦਾ॥
ਬ ਐਸ ਅੰਦਰਾਮਦ ਦਿਲੇ ਦੋਸਤਾਂ।੨੨॥
ਵਿਚ ਐਸ ਦੇ ਆਇਆ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਦਿਲ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦਾ
ਜਿ ਦੇਵਾਰ ਜੋ ਅੰਦਰੂੰ ਖੁਸ ਹਸਤ।
ਉਸ ਕੰਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਕ ਸੁਰਾਹਾ ਐਸੀ ਛੋਹ ਦਾ
ਜਿ ਦਿਵਾਰ ਓ ਹਮਚੂ ਸੁਰਾਖ ਹਾਸਤ।੨੩॥
ਕੰਧ ਵਿਚ ਉਸਦੇ ਐਸੇ ਹੀ ਛੇਕ ਸਾਤ [illegible]
ਬਦੀਦੇ ਅਜ਼ਾਂ ਅੰਦਰੂੰ ਹਰ ਦੋ ਤਨ।
ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਦੋਨੋ ਹੀ ਤਨ ਅਥਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਦਾ ਬੇਟਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ [illegible] ਦਿਖਣ
ਚੁ ਮਾਹੋ ਜਹਾਂ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨ।੨੪
ਸੂਰਜ ਜਗਤ ਦਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦਾ।

ਚੁਨਾਂ ਇਸਕ ਅਫ਼ਖਤ ਹਰਦੋ ਨਿਹਾਂ।
ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਿਚ ਲੜਕੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਛੁਪਕੇ ਛੁਪਕੇ। ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਨ
ਕਿ ਇਲਮਸ ਰਵਦ ਦਸਤ ਹੋਸ਼ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ।੨੫
ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਹਥੋਂ ਜੋ ਗਈ ਅਤੇ ਅਕਲ ਜਹਾਨ ਦੀ ਭੁਲ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਮਸਤ ਹੋ ਗਏ।
ਚੁਨਾਂ ਹਰਦੋ ਅਫ਼ਖਤ ਬਾਹਮ ਰਗੇਬਾ।
ਐਸੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਲੜਕੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ।
ਕਿ ਦਸਤ ਅਜ਼ ਇਨਾਰ ਰਫ਼ਤ ਪਾ ਅਜ਼ ਰਕੇਬਾ।੨੬
ਜੋ ਹਥ ਜੋ ਵਾਗਾਂ ਛੁਟ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਜੋ ਰਕਾਬਾਂ ਨਿਕਲ ਗਈਆਂ
ਬ ਖੁਰਸੀਦ ਹਰਦੋ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਖੋਇ।
ਮਾਰਿਆਂ ਹਰਿ ਦੋ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਿਓ ਮੁਲਾਂ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੇ।
ਕਿ ਏ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਜਹਾਂ ਮਾਹ ਰੋਇ।੨੭
ਜੋ ਹੇ ਸੂਰਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰ ਮੁਖੀਏ
ਕਿ ਈਂ ਹਾਲ ਗੁਜ਼ਰਦ ਚਿਆਂ ਹਰਦੋ ਤਨਾ।
ਜੋ ਇਹ ਹਾਲ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਹੈ ਉਪਾਇਨਾ ਹਰਿ ਦੋ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ।
ਬ ਖੁਰਸੀਦ ਅਖ਼ਵੰਦ ਅਖ਼ਵੰਦਜ਼ਨਾ।
ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਮੁਲਾਣੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ
ਚਰਾਗੇ ਫ਼ਲਕ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਜਹਾਂ।
ਦੀਵੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ।
ਚਿਰਾ ਲਾਗਰੇ ਗਸ਼ਤ ਬਿਗੋ ਚਾਰਾ ਜੂਮਾਂ।੨੮
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਾੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ ਸਬਬ ਕਿਆ ਹੈ।
ਚਿਆ ਜ਼ਾਰ ਗਸ਼ਤਹ ਬਿਗੋ ਜਾਨਮਾਂ।੨੯
ਕਿਆ ਦੁਖ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਹੁ ਏ ਮੇਰੀ ਜਾਨ।
ਕਿ ਲਾਗਰ ਚਿਰਾ ਗਸ਼ਤਈ ਏ ਜਾਨਮਾਂ।੩੦
ਜੋ ਮਾੜ੍ਹੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਓ।
ਅਜ਼ਾਰੇ ਬਿਗੋ ਤਾ ਇਲਾਜੇ ਕੁਨਮ।
ਦੁਖ ਕਹਿ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦਾ ਉਪਾਉ ਕਰਾਂ।

ਕਿ ਰੋਜ਼ੇ ਸ਼ੁਮਾਰਾ ਖ਼ਰਾਜੇ ਕੁਨਮ ॥੮੧॥
ਦੁਖ ਤੂੰ ਮਾਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਖ਼ਾਰਜ ਕਰਾਂਗੀ।

ਸ਼ਨੀਦ ਈਂ ਸੁਖ਼ਨ ਰਾ ਨ ਦਾਦਸ ਜਵਾਬ।
ਲੜਕੇ ਨੇ ਸੁਣੀ ਬਾਤ ਅਤੇ ਕੁਛ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿਤਾ।

ਫ਼ਰੋ ਬੁਰਦ ਹਰਦੋ ਤਨੇ ਇਸ਼ਕ ਤਾਬ ॥੮੨॥
ਨੀਵੇਂ ਲੈ ਗਏ ਦੋਨੋ ਹੀ ਸਰੀਰ ਮੁਹਬਤ ਦੇ ਚਮਕਾਰੇ ਨੂੰ ਅ-ਥਾਤ ਲੜਕਾ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਦੋਨੋ ਹੀ
ਉਸਤਾਦ ਉਸਤਾਦਨੀ ਪਾਸ

ਚੁਨਾਂ ਜਰੀਦ ਬਰਵੈ ਦੁਸੇ ਚਾਰ ਰੋਜ਼। ਚੁਪ ਕਰ ਕੁੜੋ।
ਜਦੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਉਸ ਹਾਲ ਨੂੰ ਦੋ ਤ੍ਰਿਨ ਚਾਰ ਦਿਨਾ।

ਬਰਾਮਦ ਦੋ ਤਨ ਹਰ ਦੁ ਰੋਤੀ ਫ਼ਰੋਜ਼ ॥੮੩॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਦੋਨੋ ਤਨ ਦੀ ਸਿਆਣ੍ਹੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਰਥਾਤ ਓਹਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਗ
ਸਟ ਹੋ ਗਈ।

ਬਰੋ ਦੂਰ ਗਸ਼ਤ ਦਿਫ਼ਲੀ ਗੁਫ਼ਾਰਾ।
ਉਨਾ ਉਪ੍ਰੋਂ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਬਾਲਕਾਂ ਵਾਲਾ ਗੁਬਾਰ।

ਕਿ ਮੁਹਰਸ ਬਰਾ ਵਰਦ ਚੂੰ ਨਉ ਬਹਾਰਾ ॥੮੪॥
ਜੋ ਪਿਆਰੀ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਉਹਨਾ ਦੀ ਬਾਹਰ ਕਢੀ ਮਾਨਿੰਦ ਫੁਲਾਂ ਦੀ। ਆਈ

ਵਜ਼ਾਂ ਫ਼ਾਜ਼ਲਸ ਬੂਦ ਦੁਖ਼ਤਰ ਯਕੇ।
ਉਸ ਮੁਲਾਂ ਦੀ ਇਕ ਬੇਟੀ ਥੀ।

ਕਿ ਸੂਰਤ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਵ ਹੁਸਨਸ ਬਸੇ ਖ਼ੂਬ
ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਡੀ ਰੂਪਵਾਨ ਸੀ।

ਸ਼ਨਾਸੀਦ ਓਰਾ ਜ਼ਿ ਹਾਲਤ ਵਜ਼ਾਂ।
ਪਛਾਨੀ ਓਹਨਾ ਦੀ ਹਾਲਤ ਅਤੇ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਜਾਦੀ ਦੀ ਹਾਲਤ

ਬ ਗੁਫ਼ਤ ਸ ਦੁਖ਼ਤਰ ਵਜ਼ੀਰ ਖ਼ੁਸ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ।
ਕਿਹਾ ਉਸ ਵਜ਼ੀਰਜਾਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਭਲੀ ਰਸਨਾ ਥੀਂ।

ਕਿ ਐ ਸਰਵ ਕਦ ਮਾਹਿਰੋ ਸੀਮਤਨਾ।
ਜੋ ਹੇ ਸਰੂ ਜੈਸੀ ਕਦ ਵਾਲੀਏ ਚੰਦ ਮੁਖੀਏ ਚਾਂਦੀ ਜੈਸੇ ਚੰਚਲ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ

ਚਰਾ ਗੋ ਫ਼ਲਕ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਜ਼ਮਨਾ ॥੮੫॥
ਦੱਸ ਅਕਾਸ਼ ਦਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਲਾਇਤ ਦੀ ਹੈ ਤੂੰ।

ਜੁਦਾਈ ਮਰਾ ਅਜ਼ ਤੂ ਚਾ ਕਦਰ ਹਾ ਨੇ ਸਤ।
ਭੇਤ ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਸੇ ਇਕ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬ ਦੀਦਨ ਫ਼ੁਕਾਬਲ ਬ ਗੁਫਤਨ ਫ਼ਕੇਸਤ।
ਸਾਥ ਦੇਖਣੇ ਦੇ ਸੁਰੀਰ ਅਤੇ ਵਿਚ ਕਹਿਣੇ ਦੇ ਇਕ ਹੈ।

ਬਮਨ ਹਾਲ ਗੋਤ੍ਰਾ ਕਿ ਗੁਜ਼ਰਦ ਤੁਰਾ।
ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਅਪਣਾ ਹਾਲ ਕਹੋ ਜੋ ਕਿਆ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ

ਕਿ ਸੋਜ਼ਦ ਹਮਹ ਜਾਨ ਜਿਗਰੇ ਮਰਾ। ੩੯।
ਕਿਉਂ ਜੋ ਜਲਦਾ ਹੈ ਤਮਾਮ ਜਾਨ ਅਤੇ ਜਿਗਰ ਮੇਰਾ।

ਕਿ ਪਿਨਹਾ ਸੁਖਨ ਕਰਦ ਯਾਰਾਂ ਖ਼ਤਾ ਅਸਤ।
ਜੋ ਪੜਦਾ ਬਾਤਾਂ ਦਾ ਕਰਨਾ ਯਾਰਾਂ ਸੇ ਅਉਗਣ ਹੈ।

ਅਗਰ ਰਾਸਤ ਗੋਈ ਤੂ ਬਰ ਮਨ ਰਵਾ ਅਸਤ। ੪੦
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹੇਂ ਤੋ ਮੈਨੂੰ ਕਬੂਲ ਹੈ।

ਕਿ ਦੀਗਰ ਬਗੋਯਮ ਮਰਾ ਰਾਸਤ ਗੋ।
ਜੋ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹੂੰਗੀ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹੋ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਖ਼ੂਨ ਜਿਗਰੇ ਮਰਾ ਤੇ ਬਿਜੋ। ੪੧।
ਜੋ ਖ਼ੂਨ ਜਿਗਰ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤਾਂਈ ਧੋ ਅ ਬਾਤ ਅਪਣੇ ਜਿਗਰ ਦੀ ਗਲ ਦਸ ਮੈਨੂੰ।

ਸੁਖਨ ਦੁਜ਼ਦਗੀ ਕਰਦ ਯਾਰਾਂ ਖ਼ਤਾ ਅਸਤ।
ਬਾਤ ਦੀ ਚੋਰੀ ਕਰਨੀ ਯਾਰਾਂ ਸੇ ਭੁਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਮੀਰਾਨ ਦੁਜ਼ਦੀ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਖ਼ਤਾ ਅਸਤ। ੪੨।
ਸਰਦਾਰ ਜੇ ਕਰ ਪੜਦਾ ਬਾਤ ਦਾ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਤੇ ਰਖੇ ਔਗਣ ਹੈ।

ਸੁਖਨ ਗੁਫਤਨੇ ਰਾਸਤ ਗੁਫਤਨ ਖ਼ੁਸ਼ ਅਸਤ।
ਸਚ ਦੀ ਬਾਤ ਕਰਨੀ ਏਹ ਬੋਲਤਾਂ ਭਲਾ ਹੈ।

ਕਿ ਹਕ ਗੁਫਤਨੇ ਹਮਚੁ ਸਾਫੀ ਦਿਲ ਅਸਤ। ੪੩।
ਜੋ ਸਚ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਮਾਨਿੰਦ ਸਾਫ ਦਿਲ ਦੀ ਹੈ।

ਬਸੇ ਬਾਰ ਗੁਫਤਮ ਜਵਾਬੇ ਨ ਦਾਦ।
ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਕਿਹਾ ਕੁਝ ਉਹ ਉਸਨੇ ਨਾ ਦਿਤਾ ਮੁਲ ਵਾਲੇ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੂੰ

ਜਵਾਬੇ ਜੁਬਾਂ ਸੁਖਨ ਸ਼ੀਰੀ ਕੁਸਾਦਾ ॥੪੪॥
ਜਵਾਬ ਰਸਨਾ ਮਿਠੀ ਬੀ ਮਿਠੀਆਂ ਮਿਠੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਪਰ ਅਸਲੀ ਖੁਲ੍ਹਨਾ ਦ
ਯਕੇ ਮਜਲਸ ਆਰਾਸਤ ਬਾਰੇਦ ਜਾਮਾ । ਜਿਆ
ਮੁਲਾਂ ਦੀ ਮਜਲਸੀ ਨੇ ਇਕ ਸਭਾ ਰਾਗੀਆਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ ਸਜਾਈ ੩
ਕਿ ਹਮ ਮਸਤ ਸੁਦ ਮਜਲਸੇ ਓ ਤਮਾਮਾ ।
ਕਿ ਜੋ ਤਮਾਮ ਬੇ ਸੁਧ ਹੋ ਗਏ ਮਜਲਸ ਵਾਲੇ ।
ਬ ਕੈਫਸ ਹਮਹ ਹਮ ਚੁਨਾ ਵੇਖਤੰਦ ।
ਸਾਥ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਐਸੇ ਪੀਣੇ ਬੇ ਸੁਧ ਹੋਇ ਗਏ ।
ਕਿ ਜ ਖ਼ੁਸ਼ੇ ਜਿਗਰ ਬਾਜ਼ੂ ਬਾ ਰੇਖਤੰਦ ।੪੬।
ਜੋ ਅੰਦਰ ਦਾ ਦੁਖ ਸਾਥ ਅਪਣੀ ਜੁਬਾਨ ਦੇ ਕਿਹਈਆਂ ਸੀ
ਸੁਖਨ ਬਾਜ਼ੂ ਬਾ ਹਮਚੁ ਰੋਯਦ ਮੁਦਾਮਾ ।
ਸਾਥ ਰਸਨਾ ਦੇ ਐਸੇ ਕੈਹਦੇ ਹੈਨ ਹਮੇਸਾ ॥
ਨ ਗੋਯਦ ਬਗ਼ੈਰ ਸੁਖਨ ਮਹਬੂਬ ਨਾਮਾ ।੪੭
ਨਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਸਿਵਾ ਨਾਮ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ।
ਦਿਗਰ ਮਜਲਸ ਅਰਾਸਤ ਬਾਰੇਦ ਰੰਗਾ ।
ਦੂਸਰੀ ਮਜਲਸ ਬਣਾਈ ਸਾਥ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ।
ਜਵਾਨਾਂ ਨ ਸ਼ਾਇਸਤਹ ਖੂਬ ਰੰਗਾ ।੪੮॥
ਗਭਰੂ ਲਾਇਕ ਅਤੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ।
ਹਮਹ ਮਸਤ ਖੁਸ਼ ਸੁਦ ਹਮਹ ਖ਼ੂਬ ਮਸਤਾ ।
ਤਮਾਮ ਮਸਤ ਸੁਭਾਉ ਹੋਏ ਸਭ ਮਸਤੀ ਸੇ ਭਰਪੂਰ ।
ਜ਼ਿ ਨਾਨੇ ਫਜ਼ੀਲਤ ਬਰੂੰ ਸਦ ਜ਼ਿ ਦਸਤਾ ।੪੯
ਤਕਾਮ ਵਡਿਆਈ ਦੀ ਬਾਹਰ ਹੋਈ ਹਥ ਸੇ ।
ਹਰਾਕਸ ਕਿ ਅਜ਼ ਇਲਮ ਸੁਖਨਸ ਬਰਾਦਾ ।
ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਲਮ ਦੀ ਬਾਤ ਉਸ ਕੇ ਸਾਥ ਚਲਾਈ ਸਾਹਜਾਦੇ ਨਾਲ
ਕਿ ਅਜ਼ ਬੇ ਖ਼ੁਦੀ ਹਰਦੋ ਬੁਖਾਦਾ ।੫੦॥
ਜੋ ਮਸਤੀ ਸੇ ਦੋਨੋ ਨਾਮ ਅਪਣੇ ਯਾਰ ਦਾ ਬੋਲਦੇ ਸੇ ।

ਚੂੰ ਇਲਮੋਂ ਫਜੀਲਤ ਫਰਾਮੋਸ ਗਸਤ।

ਜੇਦੋਂ ਵਿਦਿਆ ਅਤੇ ਵਡਿਆਈ ਭੁਲ ਗਈ।

ਬਖ੍ਵਾਂਦੰਦ ਬਯਕ ਦਿਗਰ ਨਾਮ ਮਸਤ।।੫੧।।

ਸਦਦੇ ਸੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਮਸਤ ਹੋਏ ਹੋਏ।

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਦੇਰੀਨਹ ਏ ਰਾਸਤ ਦੋਸਤ।

ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਦਾ ਜੋ ਪੁਰਾਣਾ ਦੋਸਤ ਹੈਸੀ।

ਜੁਬਾਂ ਖੁਦ ਕੁਸ਼ਾਇੰਦਹ ਅਜ ਨਾਮਿ ਓਸਤ।।੫੨।।

ਅਪਣੀ ਰਸਨਾ ਥੀਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਨਾਮ ਉਸਦਾ।

ਸ਼ਨਾਸੰਦ ਕਈਂ ਗੁਲ ਸੁਖਨ ਆਸ਼ਕ ਅਸਤ।

ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏਹ ਗੁਲ ਸੁਖਨ ਮੋਹਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ ਮੁਲਵਾਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕੀਨੇ ਜਾਣਿਆ

ਬ ਗੁਲਰੂ ਤਨ ਹੁਮਾਯੂੰ ਬ ਬਖਤ ਨਖੁਸ਼ ਅਸਤ।

ਸਾਬ ਕਹਿਣੇ ਦੇ ਮੁਬਾਰਕ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ਕ ਤਨ ਵਾਲੇ ਭਲੇ ਹੈਂ।

ਕਿ ਅਜ ਇਸ਼ਕ ਅਜ ਮੁਸ਼ਕ ਵ ਅਜ ਖੁਮਰ ਖੂੰ।

ਜੋ ਇਸਕ ਸੇ ਅਤੇ ਅਤ੍ਰ ਸੇ ਅਤੇ ਸਰਾਬ ਸੇ ਅਤੇ ਖੂਨ ਕੀਤੇ ਸੇ।

ਕਿ ਪਿਨਹਾਂ ਨ ਮਾਂਦ ਅਸਤ ਆਮਦ ਬਰੂੰ।।੫੩।।

ਜੋ ਛਿਪਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਸਭ ਪਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬ ਸਹਰ ਅੰਦਰੂੰ ਗਸ਼ਤ ਸ਼ੁਹਰਤ ਪਦੀਦ।

ਵਿਚ ਸਹਰ ਦੇ ਹੋਈ ਏਹ ਚਰਚਾ ਪਰਗਟ।

ਕਿ ਆਂ ਜਾਦਹ ਏ ਸ਼ਾਹ ਵ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰ।।੫੪।।

ਜੋ ਸਾਹਜਾਦਾ ਅਜਾਦ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਆਸਕ ਹੈਂ।

ਸ਼ੁਨੀਦ ਈਂ ਸੁਖਨ ਸ਼ਾਹ ਦੋ ਕਿਸ਼ਤੀ ਬਖ੍ਵਾਂਦ।

ਸੁਣਕੇ ਏਹ ਬਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬੇੜੀਆਂ ਮੰਗਾਈਆਂ।

ਜੁਦਾ ਹਰ ਜੁਦਾ ਹਰਦੋ ਕਿਸ਼ਤੀ ਨਿਸ਼ਾਂਦ।

ਇਕਲੇ ਇਕਲੇ ਦੋਨੋਂ ਬੇੜੀਆਂ ਉਪਰ ਬੈਠਾਲ ਦਿਤੇ।

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਓਰਾ ਬ ਦਰੀਯਾ ਅਜ਼ੀਮ।

ਤੋਰ ਦੀਤਾ ਉਨਾ ਬੇੜੀਆਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਡੂੰਗੇ ਦਰਿਆ ਵਿਚ।

ਦੁ ਕਿਸਤੀ ਯਕੇ ਸੁਦ ਹਮਹ ਮੌਜ ਬਿਆ।੫੭।
ਦੋਨੋ ਬੇੜੀਆਂ ਇਕ ਥਾਂ ਕਠੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਤਮਾਮ ਲੈਹਰਾਂ ਸੇ।

ਦੁ ਕਿਸਤੀ ਯਕੇ ਗਸਤ ਹੁਕਮੇ ਅਲਾਹ।
ਦੋਨੋ ਬੇੜੀਆਂ ਕਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ।

ਬ ਯਕ ਜਾ ਦਰਾਮਦ ਹੁਮਾਂ ਸਮਸ ਮਾਹ।੫੮
ਵਿਚ ਇਕ ਜਾਂਗਾ ਦੇ ਆਏ ਓਹ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰ ਮੁਖੀ ਸਾਹਜਾਦਾ ਅਤੇ ਵਜੀਰ

ਬਬੀ ਕੁਦਰਤੇ ਕਿਰਦਗਾਰੇ ਅਲਾਹ। ਦੀ ਬੇਟੀ
(ਹੇਅੰਰੰਗੋ) ਦੇਖ ਤੂੰ ਕੁਦਰਤ ਕਾਰਸਾਜ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ।

ਦੁ ਤਨ ਰਾ ਯਕੇ ਕਰਦ ਅਜ਼ ਹੁਕਮ ਸਾਹ।੫੯
ਦੋਨੋ ਸਰੀਰਾਂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਇਕ ਥਾਂ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ।

ਦੁ ਕਿਸਤੀ ਦਰਾਮਦ ਬ ਯਕ ਜਾ ਦੁ ਤਨ।
ਦੋਨਾਂ ਬੇੜੀਆਂ ਵਿਚੋ ਇਕ ਵਿਚ ਆਏ ਦੋਨੋ ਸਰੀਰ।

ਚਰਾਗੇ ਜਹਾਂ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨ।੬੦।
ਦੀਵਾ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦਾ।

ਬ ਰਫਤੰਦ ਕਿਸਤੀ ਬ ਦਰਯਾਇ ਗਾਰ।
ਗਈ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਦਰਿਯਾ ਡੂੰਘੇ ਦੇ।

ਬ ਮੌਜ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਬਰਗੇ ਬਹਾਰ।੬੧
ਵਿਚ ਲੈਹਰਾਂ ਦੇ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਪਤੇ ਬਹਾਰ ਦੇ ਦੀ।

ਯਕੇ ਅਯਦ ਹਾ ਬੂਦ ਅਜ਼ਾਂ ਨਿਸਸਤ।
ਇਕ ਭਾਰੀ ਸਰਪ ਥਾ ਉਥੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ।

ਬ ਖੁਰਦਨ ਦਰਾਮਦ ਦਹਾਂ ਕਰਦ ਜਸਤ।੬੨
ਵਾਸਤੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਹੀ ਛਾਲ ਮਾਰੀ।

ਦਿਗਰ ਪੇਸਤਰ ਬੂਦ ਕਾਹਿਰੇ ਬਲਾ।
ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਅਗੇ ਭਾਰੀ ਥੀ ਕਹਰ ਰੂਪ ਬਲਾ।

ਦੁ ਦਸਤਸ ਸੰਤੂ ਕਰਦ ਪੁਏ ਸਰ ਹੁਮਾ।੬੩
ਦੋਨੋ ਹਥ ਉਸਨੇ ਥੰਮਾ ਵਾਂਗੂ ਖੜੇ ਕੀਤੀ ਉਪਰ ਸਿਰ ਉਨਾਂ ਦੇ।

ਅਜ਼ਾਂ ਰਫਤ ਸੁਦ ਕਿਸਤੀਏ ਹਰਦੋ ਦਸਤ।
ਵਿਚਦੇ ਲੰਘ ਗਈ ਬੇੜੀ ਏਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਹਥਾਂ ਦੇ।

ਬਨੇ ਸੋ ਜੁ ਮਾਂਨਦ ਅਜ਼ੋ ਮਾਰ ਮਸਤ।੯੪।।
ਤੰਗ ਸਰਪ ਸੇ ਦੋਨੋ ਬਚ ਗਏ।

ਗਿਰਫਤੰਦ ਉਰਾ ਬਦਸਤ ਅੰਦਰੂੰ।
ਬਲਾਂ ਨੇ ਪਕੜਿਆ ਉਸ ਸਰਪ ਕੇ ਤਾਂਈ।

ਬ ਬਖਸੀਦ ਉਰਾ ਨ ਖੁਰਦੰਦ ਖੂੰ।।੯੫
ਬਖਸਿਆ ਉਨਕੇ ਤਾਂਈ ਨਹੀ ਖਾਦਾ ਖੂੰਨ। ਅਰਥ ਸਾਹਜਾਦਾ ਤੇ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰ ਦੀ ਬਚ ਗਈ

ਚੁਨਾ ਜੰਗ ਸੁਦ ਅਫਜ਼ਦ ਹਾ ਬਾ ਬਲਾ।
ਐਸਾ ਜੁਧ ਹੋਇਆ ਸਰਪ ਦਾ ਸਾਥ ਬਲਾਂ ਦੇ।

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਨਿਆਮਦ ਬ ਹੁਕਮੇ ਖੁਦਾ।੯੬।
ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਇਆ ਉਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਰਬ ਦੇ।

ਚੁਨਾਂ ਮੌਜ ਖੇਜ਼ੰਦ ਜ਼ਿ ਦਰੀਯਾ ਅਜ਼ੀਮ।
ਐਸੀਆਂ ਲੈਹਰਾਂ ਉਠਦੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਰੀ ਦਰਯਾ ਸੇ।

ਕਿ ਦੀਗਰ ਨ ਦਾਨਸਤ ਜੁਜ਼ ਫਜ਼ਲ ਕਰੀਮ।੯੭
ਜੋ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸਿਵਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਸੇ।

ਰਵਾਂ ਗਸਤ ਕਿਸਤੀ ਬ ਮੌਜੇ ਬਲਾ।
ਤੁਰ ਪਈ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਲੈਹਰਾਂ ਬਲਾਂ ਜੇਸੀਆਂ ਦੇ।

ਬ ਰਾਹੇ ਖਲਾਸੀ ਜ਼ਿ ਰਹਮਤ ਖੁਦਾ।੯੮।
ਵਿਚ ਰਸਤੇ ਖਲਾਸੇ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ।

ਬ ਆਖੁਰ ਹਮਅਜ਼ ਹੁਕਮ ਪਰਵਰਦਗਾਰ
ਓੜਕ ਨੂੰ ਭੀ ਹੁਕਮ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲੇ ਬੇਅੰਤ ਕੇ ਸੇ।

ਕਿ ਕਿਸਤੀ ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਦਰਯਾ ਕਿਨਾਰ।
ਜੋ ਬੇੜੀ ਆਈ ਉਪਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ।

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਬਰਾਮਦ ਅਜ਼ਾਂ ਹਰ ਦੁ ਤਨ।
ਜੋ ਬਾਹਰ ਆਏ ਬੇੜੀ ਸੇ ਦੋਨੋ ਸਰੀਰ।

ਨਿਸ਼ਸਤ੍ਹ ਲਬੇ ਆਬ ਦਰਯਾ ਯਮਨਾ ॥੭੦
ਬੈਠੇ ਹੈ ਕੰਢੇ ਉਸੀ ਦਰਿਆ ਯਮਨ ਦੇ (ਅਃ) ਉਸੀ ਥਾਂ।

ਦਰਾਮਦ ਯਕੇ ਸ਼ੇਰ ਦੀਦਨ ਸ਼ਿਤਾਬ।
ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਜੰਗਲ ਸੇ, ਇਕ ਸ਼ੇਰ ਦੇਖਕੇ ਛੇਤੀ ਨਾਲ।

ਬਖ਼ੁਰਦਨ ਅਜ਼ਾਂ ਹਰ ਦੁ ਤਨ ਰਾ ਕਬਾਬ ॥੭੧॥
ਵਾਸਤੇ ਖਾਣੇ ਉਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਤਨਾਂ ਦੇ ਕਬਾਬ ਦੇ।

ਜ਼ਿ ਦਰਯਾ ਬਰਾਮਦ ਨਿਸ਼ਗਾਰੇ ਅਜ਼ੀਮ।
ਦਰਿਆ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਸੰਸਾਰ ਭਾਰੀ।

ਖ਼ੁਰਮ ਹਰ ਦੋ ਤਨ ਰਾ ਬ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ ॥੭੨॥
ਖਾਵਾਂ ਮੈ ਹਰ ਦੋ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤਾਂਈ ਜਾ ਬ ਹੁਕਮ ਸੱਚੇ ਦੇ

ਬੁਜ਼ਾਇ ਸ਼ੁ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਸ਼ੇਰੇ ਸ਼ਤਾਬ।
ਫਿਰ ਉਸੀ ਥਾਂ ਦੇ ਆਇਆ ਸ਼ੇਰ ਸੈਤਾਬੀ ਜੋ।

ਜ਼ਕੰਦਸ਼ ਹਮੀ ਬੁਰਦ ਬਰਰੋਦ ਆਬ ॥੭੩॥
ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਸ਼ੇਰ ਨੇ ਉਪਰ ਕੰਢੇ ਦਰਿਆ ਦੇ।

ਬਪੇਚੀਦ ਸਰ ਓਖਤਾ ਗਸ਼ਤ ਸ਼ੇਰ।
ਉਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕੀਤਾ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਝਪਟ ਖਾਲੀ ਗਈ

ਬ ਦਹਨੇ ਦਿਗਰ ਦੁਸ਼ਮਨ ਅਫ਼ਤਾਦ ਦਲੇਰ
ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਦੂਸਰੇ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਸੂਰਮੇ ਦੇ ਜਾ ਪਇਆ (ਅਃ) ਸ਼ੇਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਮੇਂ ਜਾ ਪਿਆ

ਬਗੀਰਦ ਨਿਸ਼ਗਾਰ ਦਸਤ ਸ਼ੇਰੇ ਸ਼ਿਤਾਬ।
ਪਕੜ ਲਿਆ ਸੰਸਾਰ ਨੇ ਪੰਜਾ ਅਤੇ ਸਿਰ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਛੇਤੀ ਨਾਲ

ਬ ਬੁਰਦੰਦ ਓਰਾ ਕਸ਼ੀਦਹ ਦਰ ਆਬ ॥੭੫
ਲੈ ਗਇਆ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਘਸੀਟ ਕੇ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੇ।

ਬੁਬੀ ਕੁਦਰਤੇ ਕਿਰਦਗਾਰੇ ਜਹਾਂ।
(ਹੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ) ਦੇਖ ਤੂੰ ਕੁਦਰਤ ਕਾਰ ਸਾਜ ਸੰਸਾਰ ਦੀ।

ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਬਿਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਬਸ਼ਿਕਸਤ ਸ਼ੁ ਅਜ਼ਾਂ ॥੭੬
ਇਨਾ ਕੇ ਤਾਂਈ ਛਡਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਮਾਰਿਆ

ਬਿ ਰਫਤੰਦ ਹਰਦੋ ਬਹੁਕਮੇ ਅਮੀਰਾ।
ਗਏ ਦੋਨੋ ਹੀ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਅਮੀਰ ਦੇ। (ਅ:) ਰਬ ਦੇ।

ਯਕੇ ਸਾਹ ਜਾਦਹ ਵ ਦੁਖਤੁਰ ਵਜ਼ੀਰਾ।੭੭॥
ਇਕ ਸਹਿਜਾਦਾ ਅਤੇ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰ ਦੀ।

ਬਿ ਅਫ਼ਤਾਦ ਹਰਦੋ ਬ ਦਸਤੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਪੈ ਗਏ ਦੋਨੋ ਹੀ ਵਿਚ ਦਸਤੇ ਜੰਗਲ ਭਾਰੀ ਦੇ।

ਨ ਸਾਇਦ ਦਿਗਰ ਦੀਦ ਜੁਜ਼ ਯਕ ਕਰੀਮਾ।੭੮
ਨਹੀ ਥਾ ਸਾਇਦ ਦੂਸਰਾ ਦੇਖਣੇ ਵਾਲਾ ਸਿਵਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ।

ਬ ਮੁਲਕੇ ਹਬਸ ਆਮਦਆਂ ਨੇਕ ਖੋਇ।
ਵਿਚ ਮੁਲਕ ਹਬਸੀਆਂ ਦੇ ਆਏ ਉਹ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੇ।

ਯਕੇ ਸਾਂਹ ਜਾਦਹ ਦਿਗਰ ਖ਼ੂਬ ਰੋਇ ੭੯।
ਇਕ ਸਾਹਜਾਦਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਖੂਬ ਰੂਏ ਵਾਲੀ।

ਦਰਾਂ ਜਾ ਬਿਆਮਦ ਕਿ ਬਿਨਸਸਤਹ ਸਾਹ।
ਵਿਚ ਉਸ ਜਾਂਗਾ ਦੇ ਆਏ ਜੋ ਜਿਥੇ ਬਾਦਸਾਹ ਬੈਠਾ ਹੈ।

ਨਿਸਸਤੰਦ ਸਬਰੰਗ ਜ਼ਰਰੀਂ ਕੁਲਹ।੮੦
ਬੈਠਾ ਹੈ ਸਿਆਮ ਸੂਰਤ ਸੁਨੈਰੀ ਛਤ੍ਰ ਸਿਰ ਪਰ ਹੈ।

ਬ ਦੀਦੰਦ ਓਰਾ ਬਖਾਂਦੰਦ ਪੇਸ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਉਨਕੇ ਤਾਂਈ ਦੇਖਕੇ ਅਪਣੇ ਪਾਸ ਬੁਲਾਇਆ।

ਬਿ ਗੁਫਤੰਦ ਕਿ ਏ ਸੇਰ ਆਜਾਦ ਕੇਸ। ੮੧।
ਕਹਾ ਜੋ ਏ ਸੇਰ ਜੁਦੇ ਮਿਜਾਜ ਵਾਲੇ।

ਜਿ ਮੁਲਕੇ ਕੁਦਾਮੀ ਤੁਈ ਬਰ ਬਿਗੋ।
ਕਿਸ ਮੁਲਕ ਕਾ ਹੈ ਤੂ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਕਹੁ।

ਚਿ ਨਾਮੇ ਕਿਰਾ ਤੋ ਬਈਤਰ ਫਜ਼ੋ।੮੨॥
ਕਿਆ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦਾ ਤੂੰ ਬੇਟਾ ਹੈ ਇਧਰ ਕੀ ਕੰਮ ਅਤੇ ਢੂੰਢਦਾ ਕੀ ਹੈ

ਵਗਰ ਨਹ ਮੁਰਾ ਤੋ ਨ ਗੋਈ ਚੁਰਾਸਤ।
ਅਤੇ ਜੇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਨਹੀ ਕਹੇਂਗਾ ਐਸਾ ਸਚਾ।

ਕਿ ਮੁਰਦਨ ਸਤੱਾਬੁਅਸਤ ਏਜਦਗਵਾਹਸਤ
ਜੋ ਅੰਤ ਤੇਰੀ ਛਿਤੀ ਹੋਇ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।

ਸਤਨ ਸਾਹ ਪਿਸਰੇ ਮਸਾਂ ਫੀਂਦਰਾ।
(ਸਾਹਜਾਦੇ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਸਾਹਨ ਸਾਹ ਮਫੀਂਦਰਾ ਦਾ ਮੈ ਬੇਟਾ ਹਾਂ।

ਕਿ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰ ਅਸਤ ਵੋ ਨਉਜੁਵਾਂ।੮੪
ਏਹੁ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰ ਦੀ ਹੈ ਏਹ ਨਵੀਨ ਜੁਵਾਨੀ ਵਾਲੀ।

ਹਕੀਕਤ ਬਗੁਫ਼ਤਸ ਜ਼ਿ ਪੇਸੀਨ ਹਾਲਾ।
(ਰੋਸਨ ਜਮੀਰ ਨੇ) ਹਕੀਕਤ ਕਹੀ ਅਗਲੇ ਹਾਲ ਦੀ।

ਕਿ ਬਰ ਵੈ ਚੁ ਬੁਗਜ਼ਸ਼ਤ ਚੰਦੀ ਜ਼ਵਾਲਾ।੮੫॥
ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਊਪਰ ਉਸਦੇ ਗੁਜਰੀ ਇਤਨੀ ਕਮੀ।

ਬਮਿਹਰਸੁਦ ਰਾਅਦ ਬਗੁਫ਼ਤੁ ਅਜ ਜ਼ੁਬਾਂ।
ਬਾਦਸਾਹ ਕਿਰਪਾਲ ਕਰੀ ਫਿਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਸੇ ਕਿਹਾ।

ਮਰਾ ਜਾਇਗਾਹੇ ਜਿ ਖੁਦ ਖਾਨਹ ਦਾਂਵ ਵਿ।
ਮੇਰੇ ਘਰ ਕੇ ਤਾਈ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੇ ਜਾਣ।

ਵਜ਼ਾਰਤ ਬੁਦ ਸੁਰਾ ਤੁਰਾ ਸੇ ਦਿਹਮਾ।
ਵਜੀਰੀ ਅਪਣੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮੈ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਕੁਲਾਹੇ ਮੁਮਾਲਕ ਤੂ ਬਰ ਸਰ ਨਿਹਮਾ।੮੭॥
ਛਤ੍ਰ ਮੁਲਕ ਦੀ ਸੁਦਾਗੀ ਦਾ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਊਪਰ ਰਖਦਾਂ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਬਗੁਫ਼ਤੰਦ ਈ ਰਾ ਵ ਕਰਦੰਦ ਵਜ਼ੀਰਾ।
ਕਿਹਾ ਇਸਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਕਰ ਦਿਤਾ ਵਜ਼ੀਰ।

ਕਿ ਨਾਮੇ ਵਜ਼ੀ ਬੁਦ ਰਉਸਨ ਜ਼ਮੀਰਾ।੮੮॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਉਸ ਕਾ ਨਾਮ ਥਾ ਰੌਸ਼ਨ ਜਮੀਰ।

ਬਹਰ ਜਾ ਕਿ ਦੁਸਮਨ ਸਨਾਸਦ ਅਜ਼ੀਆ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਜੋ ਸਤ੍ਰੂ ਪਛਾਣਿਆ ਵਡਾ।

ਦਵੀਦੰਦ ਬਰ ਵੈ ਬ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ।੮੯।
ਦੌੜਿਆ ਊਪਰ ਉਸਦੇ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ।

ਕਿ ਖੂੰਨਸ ਬ੍ਰੇਜੀਦ ਵ ਕਰਦੰਦ ਜੇਰਾ।
ਜੋ ਖੂਨ ਉਸਦਾ ਡੋਲਿਆ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਵਿਚ।

ਦਿਗਰ ਜਾ ਸੁਨੀਦੇ ਦਵੀਦੇ ਦਲੇਰਾ। ੯੦।
ਦੂਸਰੀ ਜਾਗਾਂ ਸੁਣਿਦਾ ਦਉੜਿਆ ਦਲੇਰ ਹੋਕੇ।

ਬਹਰ ਜਾ ਕਿ ਤਰਕਸ ਬਰੇਜੀਦ ਤੀਰਾ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਂਗਾਂ ਦੇ ਜੋ ਤੀਰ ਤਰਕਸ ਸੇ ਮਾਰਿਆ।

ਬਖੂਸਤੇ ਅਦੂਰਾ ਬ ਕਰਦੇ ਅਸੀਰਾ। ੯੧।
ਮਾਰਤਾ ਸਤ੍ਰੂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਕਰਤਾ ਕੈਦੀ।

ਬ ਮੁਦਤ ਯਕੇ ਸਾਲ ਤਾ ਚਾਰ ਮਾਹਾ।
ਵਿਚ ਅਰਸੇ ਇਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ।

ਦਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਆਮਦ ਚੂ ਰਖਸ਼ਿੰਦ ਮਾਹਾ। ੯੨।
ਚਮਕਣਾ ਵਿਚ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੇ ਦੀ।

ਬਦੋਜ਼ੰਦ ਦੁਸ਼ਮਨ ਬਸੋਜ਼ੰਦ ਤਨਾ।
ਪਰੋਤਾ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਜਲਾਇਆ ਉਹਨਾ ਦਾ ਸਰੀਰ।

ਬ ਯਾਦ ਆਮਦਸ਼ ਰੋਜ਼ਗਾਰੇ ਕੁਹਨਾ। ੯੩।
ਵਿਚ ਯਾਦਗਾਰੀ ਦੇ ਆਇਆ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਨ ਪਿਛਲਾ।

ਬ ਗੁਫਤਸ਼ ਯਕੇ ਰੋਜ਼ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰਾ।
ਕਿਹਾ ਇਕ ਦਿਨ ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਨੇ।

ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਨ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰਾ। ੯੪।
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਰੋਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ।

ਬ ਯਕ ਬਾਰ ਮੁਲਕਤ ਫਰਾਮੋਸ਼ ਗਸ਼ਤਾ।
ਇਕ ਬਾਰ ਹੀ ਮੁਲਕ ਅਪਣਾ ਤੈਂ ਭੁਲਾ ਦਿਤਾ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਮਸਤ ਮਸਤੀ ਹਮਹ ਹੋਸ਼ ਗਸ਼ਤਾ।
ਜੋ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਮਸਤੀ ਸੇ ਮਸਤ ਹੋਕੇ ਸਭ ਅਕਲ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤੀ ਤੈਂ।

ਬਆਂ ਮੁਲਕ ਪੇਸ਼ੀਨਹ ਰਾ ਯਾਦ ਕੁਨਾ।
ਤੂੰ ਉਸ ਮੁਲਕ ਅਗਲੇ ਦੇ ਅਪਣੇ ਕੇ ਤਾਂਈ ਯਾਦ ਕਰ।

ਕਿ ਸਹਰੇ ਪਦਰ ਰਾ ਤੂ ਆਬਾਦ ਕੁਨਾ।

ਜੋ ਸਹਰ ਬਾਪ ਅਪਣੇ ਦਾ ਤੂੰ ਆਬਾਦ ਕਰ।

ਨਿਗਾਹ ਦਾਸ਼ਤ ਅਜ਼ ਫੌਜੇ ਲਸਕਰ ਤਮਾਮ

ਪਾਲਿਆ ਫੌਜ ਅਤੇ ਸੁਪਾਹ ਕੋ ਸਭਨਾਂ।

ਬਸੇ ਗੰਜ ਬਖਸੀਦ ਬਰਵੈ ਮੁਦਾਮ।।

ਬਹੁਤ ਖਜਾਨੇ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਉਸ ਉਪਰ ਸਦੀਵ ਕਾਲ।

ਯਕੇ ਲਸਕਰ ਆਰਾਸਤ ਚੂੰ ਨੌਬਹਾਰ।

ਇਕ ਲਸਕਰ ਸਵਾਰਿਆ ਮਾਨਿੰਦ ਨਵੀਂ ਨੌਬਸੰਤ ਰੁਤ ਸੀ।

ਜ਼ਿ ਖੰਜਰ ਵ ਗੁਰਜ਼ੋ ਵ ਬਖਤਰ ਹਜ਼ਾਰ।

ਤਲਵਾਰਾਂ ਸੇ ਅਤੇ ਗੁਰਜਾਂ ਸੇ ਅਤੇ ਸੰਜੋਆਂ ਹਜਾਰਾਂ ਹੀ ਬਣਾਈ।

ਜ਼ਿਰਹ ਖੋਦ ਖ਼ੁਫਤਾਂ ਵ ਬਰ ਗਿਸਤੁਵਾਂ।

ਜਿਰ੍ਹੇ ਅਤੇ ਸਿਰ ਦੇ ਟੋਪ ਕੜਤੀਆਂ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਰਦਨੀ ਜੋ ਲੋਹੇ ਦੀ ਹੈ।

ਜ਼ਿ ਸਮਸੇਰ ਹਿੰਦੀ ਗਿਰਾਂ ਤਾਂ ਗਿਰਾਂ।

ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੀ ਦੀਆਂ ਭਾਰੀ ਭਾਰੀ ਮੁਲ ਦੀਆਂ।

ਜ਼ਿ ਬੰਦੂਕ ਮਸਹਦ ਵ ਚੀਨੀ ਕਮਾਂ।

ਬੰਦੂਕਾਂ ਸ਼ਹਰ ਮਸਹਦ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਕਮਾਨਾਂ ਚੀਨ ਦੀਆਂ।

ਜ਼ਿਰਾਹਿ ਰੂਮ ਸੁਮਸੇਰ ਹਿੰਦੋ ਸਤਾਂ।।੧੦੦

ਸੰਜੋਆਂ ਰੂਮ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦਸਤਾਨ ਦੀਆਂ ਖੂਬੀ ਦੀਆਂ।

ਜ਼ਿ ਅਜ਼ ਤਾਜ਼ੀ ਅਸਪਾਨ ਫੌਲਾਦ ਨਾਲ।

ਕਿਆ ਘੋੜੇ ਤਾਜ਼ੀ ਫੁਲਾਦੀ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹੈਂ।

ਹਮਹ ਜਿੰਦਹ ਫੀਲਾਨ ਅਜ਼ੋ ਸੁਬਹ ਮਸਾਲ

ਸਭ ਮਸਤ ਹਾਥੀਆਂ ਨਿੰਦ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਦੇ।

ਹਮਹ ਸੇਰ ਮਰਦਾਂ ਵ ਜ਼ੋਰਾਵਰਾਂ।

ਸਭ ਸੂਰਮੇ ਮਰਦ ਅਤੇ ਅਤ ਸੇ ਜੋਰ ਵਾਲੇ।

ਕਿ ਸੋਰ ਅਫ਼ਕੁਨੰਦਾਂ ਰਾ ਬਸਰ ਅਫ਼ਕੁਨਾ।੧੦੨

ਜੋ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ ਪਰੈ ਕੇ ਤਾਂਈ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲੇ ਐਸੇਂ ਸੂਰਮੇ ਕਠੇ ਕੀਤੇ।

ਬ ਰਜਮ ਅੰਦਰੂੰ ਗਅਬੂਦੀ ਲਅਫਕਨਾ ਅਸਤ।
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਮਾਨਿੰਦ ਹਾਥੀ ਮਿਟਣੇ ਫਲੇ ਹੀ ਹੈ।
ਬ ਬਜਮ ਅੰਦਰੂੰ ਭਰਬਤ ਲਾਕ ਦਸਤ॥੧੦੩॥
ਵਿਚ ਸਭਾ ਦੇ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਅਤੇ ਚਾਲਾਕ ਹਥਾਂ ਦੇ ਹੈਨ
ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਦਿਹਦ ਨੇਜ਼ਾ ਹਰ ਨੇਕ ਖ਼ੂਬੀ।
ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਂਦੇ ਹੈਨ ਨੇਜ਼ਾ ਹਰ ਕੇਤ ਈ ਨੇਕ ਖੂਬੀ ਦੇ
ਕਸੀ ਦੰਦਆ ਜਤੋਰਾ ਜ਼ਹਰ ਆਬ ਰੂਈ॥੧੦੪॥
ਜਿਹੜੀ ਹੈ ਤਲਵਾਰ ਜ਼ਹਰ ਦੀ ਪਾਣੀ ਵਾਲੀ (ਜ਼ਹਰ ਦੀ ਪਾਣ ਦਿਤੀ ਹੋਈ)
ਯਕੇ ਫੌਜ ਅਰਾਸਤਹ ਹਮਚੂ ਕੋਹ।
ਇਕ ਫੌਜ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਦੀ
ਜੁਵਾਨਾਨ ਸਾਇਸਤਹ ਯੇਕ ਗਰੋਹ॥੧੦੫॥
ਜੁਆਨ ਲਾਇਕ ਦੀ ਇਕ ਤਾਰਣ (ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ)
ਕਿ ਪੋਸ਼ੀਦ ਦਸਤਾਰ ਚੂ ਖੰਜਰ ਵਸੀਲ।
ਪਹਿਰੀ ਪਗੜੀ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਨੇ (ਅਰਥਾਤ ਮਰਦਾਨਾ ਭੇਸ ਕੀਤਾ)
ਕਿ ਬਸਤੇ ਦਸਾਸੇ ਰਖ਼ ਸਤੇ ਹੂ ਤੀਰ॥੧੦੬॥
ਬੰਨੀ ਹੈ ਤਲਵਾਰ ਲਕ ਨਾਲ ਚੁਣ ਲੈ ਲੀ ਹੈ ਤੀਰ
ਬ ਸਰਦਾਰੀਏ ਕਰਦ ਪੇਸ਼ੀਨਹ ਫੌਜ।
ਸਰਦਾਰੀ ਕੀਤੀ ਉਸਨੇ ਪੇਲੀ ਫੌਜ ਦੀ
ਰਵੰ ਕਰਦ ਲਸ਼ਕਰ ਚੁ ਦਰੀਯਾਇ ਮਉਜ॥੧੦੭॥
ਰਵਾਨਾ ਕੀਤੀ ਫੌਜ ਮਾਨਿੰਦ ਲਹਿਰ ਦਰੀਆ ਦੀ॥
ਯਕੇ ਗੋਲ ਬਸਤਹ ਚੁ ਅਬਰੇ ਸਿਆਹ॥
ਇਕ ਝੁੰਡ ਬਣਾਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਬੱਦਲ ਦੀ
ਬਿਲਰਜ਼ੀਦ [illegible] ਬਜੰਗ ਆਮਦ ਸਿਪਾਹ॥੧੦੮॥ ਜਮਲਿ
ਹਿਲਣੀ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ ਜਿਲਿਆ
ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਕੁਲ ਲਸ਼ਕਰ ਚੁ ਸ਼ੋਰ ਦੇ ਰੱਬੂਦ।
ਕਿ ਆਈ ਫੌਜ ਕੋਲ ਵਾਲੀ ਉਪਰ ਦੇ

ਸਲਾਹੇ ਦਿਗਰ ਤੀਰ ਤੋਫੋ ਤਫ਼ੰਗ ॥੧੦੯॥
ਸਲਾਂਹ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਤੀਰ ਤੇ ਬਿਨ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਹੀ ਕੀਤੀ ਅਰਥਾਤ ਬਿਨਾ ਲੜਾਈ

ਬਿਆਰਾਸਤ ਲਸ਼ਕਰ ਬਸਾਜੇ ਤਮਾਮ ॥
ਬਣਾਇਆ ਫੌਜ ਨੂੰ ਸਾਥ ਸਭ ਅਸਬਾਬ ਦੇ ਪੂਰਨ

ਤਮਾਮ ਖ਼ੰਜਰੋ ਗੁਰਜ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮ ॥੧੧੦॥
ਤਮਾਮ ਤਲਵਾਰੀ ਅੰਤੇ ਗੁਰਜ ਅਤੇ ਗੋਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ

ਬੁਬੁਰਦੰਦ ਮੁਲਕੇ ਵਲਾਇਤ ਬਜ਼ਸਖ਼ਤ ॥
ਲੈ ਗਈ ਵਲਾਇਤ ਕੋ ਲੁਟਣ ਨਾਲ ਸਖਤ (ਅਰਥਾਤ ਵਲਾਇਤ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲੁਟਿਆ)

ਬਿਬੁਰਦੰਦ ਸ਼ਾਹੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹਨ ਰਖ਼ਤ ॥੧੧੧॥
ਲੈ ਗਈ ਪਾਦਸ਼ਾਹੀ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਅਸਬਾਬ ਉਨਾਂ ਦਾ

ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਕਰਦੰਦ ਆਂ ਮੁਲਕ ਰਾ ॥
ਐਸਾ ਜੁਧ ਕੀਤਾ ਉਸ ਮੁਲਕ ਦੇ ਤਾਂਈ

ਚੁ ਬੁਰਗੇ ਦਰਖ਼ਤਾਂ ਜ਼ਿ ਬਾਦੇ ਸਬਾਂ ॥੧੧੨॥
ਜੈਸੇ ਪਤੇ ਦਰਖਤਾਂ ਦੇ ਝੜ ਪੈਂਦੇ ਹੈਨ ਸੁਬ੍ਹੇ ਦੀ ਪਵਣ ਨਾਲ

ਬਿਕੁਸ਼ਤਨ ਅਦੂਰਾ ਕੁਸ਼ਾਇਦ ਬਪੇਸ਼ ॥
ਸਭ ਮਾਰਣੇ ਸਤਰੂਆਂ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਆਪਣੇ ਅਗੇ ਕੋ

ਬਬੇਰੂੰ ਜ਼ਿ ਮੁਲਕ ਸ਼ਾਹ ਮਾਹਿ ਬਹਰੇਸ਼ ॥੧੧੩॥
ਬਾਹਰ ਲਿਆ ਦਾ ਮੁਲਕ ਸੇ ਤਮਾਮ ਕੇ ਤਾਂਈ ਘਾਇਲ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਮੁਲਕ ਨੂੰ ਘਾਇਲ ਕੀਤਾ

ਪਰੀ ਚਿਹਰਹ ਏ ਹਮਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਨਿਯਾਦ ॥
ਪਰੀ ਜੈਸਾ ਮੂੰਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿੰਘ ਵਾਂਗੂ (ਭਾਵ ਖਾਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਲੜਕੀ)

ਬਿਕੁਸ਼ਤਨ ਅਦੂਰਾ ਕਿ ਖ਼ੰਜਰ ਕੁਸ਼ਾਦ ॥੧੧੪॥
ਵਾਸਤੇ ਮਾਰਨੇ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦੇ ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਖਿਚੀ ਹੈ

ਬਹਰ ਜਾ ਕਿ ਦੀਦੇ ਬਿਕੁਸ਼ਤੇ ਅਜ਼ਾਂ ॥
ਬੀਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਦੇਖ ਕੇ ਗਾਂਦੀ ਉਥੇ ਹੀ ਮਾਰਦੀ

ਬਹਰ ਜਾ ਰਸੀਦੇ ਬਿਬਸਤੇ ਅਮਾਂ ॥੧੧੫॥
ਬੀਚ ਜਿਸ ਜਗਾ ਦੇ ਪਹੂੰਚਦੀ ਬੰਨ ਲਿਆ ਉਥੇ ਹੀ ਉਥੇ ਹੀ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ॥

ਸੁਨੀਦਈ ਅਜਾਂ ਸਾਹ ਮਾਜੀਦਰਾਂ।
ਸੁਣੀ ਏਹ ਹਕੀਕਤ ਬਾਦ ਸਾਹ ਮਾਜੀਦ ਦੇ ਨੇ।

ਬਤੂੰਦੀ ਦਰਾਮਦ ਬਜਾਇ ਸਤੂਆਂ॥੧੧੬॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਉਸੀ ਜਗਾਂ ਤੇ

ਬਰਾਰਾਸਤਹ ਫਉਜ ਚੂੰ ਨਉ ਬਹਾਰ।
ਬਨਾਈ ਫਉਜ ਮਾਨਿੰਦ ਨਾਵੀਨ ਰੁਤ ਤੀ

ਜਿ ਤੋਪੋ ਤੁਫੰਗ ਖੰਜਰੋ ਆਬਦਾਰ॥੧੧੭॥
ਤੋਪਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਆਬਦਾਰ ਲਈ ਆਯਾ

ਬਪੇਸਸ ਕਿ ਆਮਦ ਚੁ ਦਰਿਆ ਅਮੀਕ।
ਅਗੇ ਜੁਧ ਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਦਰਿਆ ਭਾਰੀ ਹੋਂਦਾ ਹੈ

ਜਿ ਸਿਰ ਤਾ ਕਦਮ ਹਮਚੁ ਆਹਨ ਗਰੀਕ॥੧੧੮॥
ਸਿਰ ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋੜੀ ਜੈਸੇ ਲੋਹੇ ਸੇ ਮੜ੍ਹਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਬਆਵਾਜ਼ ਤੋਪੋ ਤਮਾਚਾ ਤੁਫੰਗ।
ਸਾਥ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਤੋਪਾਂ ਅਤੇ ਤਮੰਚੇ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ।

ਜਿਮੀਂ ਗਸ਼ਤ ਹਮ ਚੂੰ ਗੁਲੇ ਲਾਲਾ ਰੰਗ॥੧੧੯॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਹੋਈ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਫੁਲ ਲਾਲਾ ਦੇ ਦੀ ਲਾਲ

ਬਮੈਦਾਂ ਦਰਾਮਦ ਕਿ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰ।
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਆਈ ਜੋ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਸੀ

ਬਜਕ ਦਸਤ ਚੀਨੀ ਕਮਾਨ ਦਸਤ ਤੀਰ॥੧੨੦॥
ਵਿਚ ਇਕ ਹਥ ਦੇ ਕਮਾਨ ਚੀਨ ਦੀ ਦੂਸਰੇ ਹਥ ਵਿਚ ਤੀਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ

ਬਹਰ ਜਾਂ ਕਿ ਪਰ ਮੁਵਦ ਤੀਰ ਵਦਸਤ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਗਾ ਦੇ ਜੋ ਉਡੇ ਤੀਰ ਹਥ ਸੇ

ਬਸਦ ਪਾਹਿਲਵੇ ਪੀਲ ਮਰਦਾਂ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤ॥੧੨੧॥
ਵਿਚ ਸੈਂਕੜੇ ਪਸਲੀ ਹਾਥੀ ਜੈਸੇ ਆਦਮੀਆਂ ਕੇ ਤੋੜ ਕੇ ਪਾਰ ਪਏ

ਚੁ ਮਉਜ ਖੇਜ਼ਦ ਜ਼ਿ ਦਰੀਆਬ ਸੰਗ।
ਐਸੇ ਲੋਹਰਾ ਉਠਦੀਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਦਰਿਆ ਪਥਰ ਸੇ ਖਹਿ ਕੇ ਵਗਦਾ ਹੈ

ਬ ਰਖਸ਼ ਅੰਦਰਾਂਮਦ ਚੁ ਤੇਗੇ ਨਿਹੰਗਾ ॥੧੨੨॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਤਲਵਾਰ ... ਜੀਅ ਬਾਤ ਜੈਸੇ ਦੂਜਾ ਵਿਚ ਸੀ
ਵਾਦ ਹੈ ਤੇ ਸੂਰਮਿਆ ਦੀਆਂ

ਬ ਤਾਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਯਕੇ ਤਾਜ਼ਯਾਨਾ ॥
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਆਇਆ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਸਾਰੇ

ਬ ਰਖਸ਼ਿੰਦਰਾਮਦ ਯਕੇ ਖ਼ੂਨਖ਼ਕਾ ॥੧੨੩॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਮਿਟੀ ਸਭ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਖੂਨੀ ਮਿਟੀ ਰੰਗ ਦੇ
ਰੰਗ ਤੇ ਗਈ

ਬ ਤਾਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਹਮਹ ਹਿੰਦ ਤੇਗ਼ ॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆਂ ਸਭ ਹਿੰਦੀ ਤਲਵਾਰਾਂ

ਬ ਗ਼ੁਰਰੀਦਨ ਲਸ਼ਕਰ ਚੁ ਦਰੀਆਇ ਮੇਗ਼ ॥੧੨੪॥
ਵਿਚ ਗਰਜਣ ਦੇ ਆਇਆ ਲਸ਼ਕਰ ਮਾਨਿੰਦ ਦਰੀਆ ਦੀ ਅਤੇ ਬਦਲ ਦੀ

ਬ ਰਖਸ਼ ਆਮਦ ਬਰਚੀਨੀ ਕਮਾਂ ॥ ਦੂਜਾ
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆ ਚੀਨ ਦੀਆਂ ਕਮਾਣਾ ॥

ਬ ਤਾਬ ਆਮਦ ਸਤੇਗ਼ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ ॥੧੨੫॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਂ ਦੀਆਂ

ਗ਼ਰੇਵਹ ਬਰਾਮਦ ਜ਼ ਰਦ ਚੀਦੀ ਕਰੋਹ ॥
ਸਬਦ ਕਮਾਵਣ ਦਾ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਕਈ ਕੋਸ ਤਕ

ਬ ਗ਼ੁਰਰੀਦ ਦਰੀਆ ਬ ਜੁੰਬੀਦ ਕੋਹ ॥੧੨੬॥
ਵਿਚ ਗਰਜਣ ਦੇ ਆਇਆ ਦਰੀਆ ਅਤੇ ਪਾਟੇ ਪਹਾੜ ॥

ਬ ਰਖਸ਼ਿੰਦ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ ॥
ਵਿਚ ਸ਼ੋਰ ਦੇ ਆਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮਾਨਾ ॥

ਬ ਤਾਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਦੁ ਤੇਗੇ ਯਲਾਂ ॥੧੨੭॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਜਿਸ ਦੇ ਸੇ ਤਲਵਾਰ ਯਮਨ ਦੇ ਵਲਾਇਤ ਦੀ

ਬ ਤੇਜ਼ੀ ਆਮਦ ਨੇਜ਼ਹ ਏ ਬਾਸਤੀ ॥
ਵਿਚ ਤੇਜ਼ੀ ਦੇ ਆਇਆ ਨੇਜ਼ਾ ਬਾਂਸ ਦੇ ਫਲ ਵਾਲਾ

ਬ ਜੁੰਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਤਨੇ ਨਾਜ਼ਨੀ ॥
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ॥

ਬਜੋਸ਼ ਦਰਆਮਦ ਨਫ਼ੀਰ ਹਾਇ ਕਰਨ ।
ਵਿਚ ਰੌਲੇ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਏ ਨਗਾਰੇ ਕਰਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ

ਜ਼ਿ ਤੋਪੋ ਜ਼ਿ ਨੇਜ਼ਾ ਬਿਪੋਸ਼ੀਦ ਦਾਰ ॥੧੨੯॥
ਤੋਪਾਂ ਅਤੇ ਨੇਜ਼ਿਆਂ ਸੇ ਮੈਦਾਨ ਭਰ ਗਿਆ

ਬਜੋਸ਼ ਦਰਆਮਦ ਕਮਾਨੋ ਕਮੰਦ ।
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਆਈਆਂ ਕਮਾਣਾਂ ਅਤੇ ਕਮੰਦਾਂ ਅਰਥਾਤ ਫਾਹੀਆਂ

ਵਰਖ਼ਸ਼ ਸ਼ੁਦਹ ਤੇਗ਼ ਸੀਮਾਬ ਹਿੰਦ ॥੧੩੦॥
ਚਮਕਣੇ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਪਾਰੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀਆਂ

ਬਜੋਸ਼ ਆਮਦਹ ਖ਼ੰਜਰੇ ਖ਼ਾਰਖ਼ੀ ।
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਤਲਵਾਰ ਲਹੂ ਖਾਣ ਵਾਲੀ

ਜ਼ੁਬਾਂ ਨੇਜ਼ਹ ਅਫ਼ਸ਼ ਬਰਆਮਦ ਬਰੂੰ ॥੧੩੧॥
ਜ਼ੁਬਾਨ ਨੇਜ਼ੇ ਦੀ ਸੱਪ ਦੀ ਜੀਭ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਆਈ

ਬਤਾਬਸ਼ ਦਰਆਮਦ ਤੁਫ਼ੰਗੇ ਤਾਬਨਾਕ ।
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਚਮਕਣਾ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਤੋਪਾਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗੋਲੀਆਂ ਨੇ ਜੁੱਧ ਵਿਚ ਅਗਨ ਮੇਂ ਸੀਘ੍ਰਤਾਈ

ਯਕੇ ਸੁਰਖ਼ਰੋ ਦਿਗਰ ਸ਼ੁਦ ਗਰਦ ਖ਼ਾਕ ॥੧੩੨॥
ਇਕ ਹੀਲਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਗੀ ਧਕ ਲਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲਹੂ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਗੀਧ ਕਾਲ ਨਾਲੇ ਦੀ ਦਾ ਪੀਕ ਹੋ ਗਈ

ਚਕਾਚਾਕ ਦਰਆਮਦ ਜ਼ਿ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ ।
ਸ਼ਬਦ ਕਰਨਾ ਵਿਚ ਆਇਆ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਸੇ

ਦਸਾ ਹਜ ਦਰਆਮਦ ਨਿਹੰਗੋ ਨਿਹੰਗ ॥੧੩੩॥
ਬਰਖਾ ਬ੍ਰਸਾਉਣ ਸ਼ਰੀਰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਉਪਰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ

ਚਕਾ ਚਾਕ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਤੀਰੋ ਕਮਾਂ ।
ਸ਼ਬਦ ਉਠੇ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਕਮਾਣਾਂ ਦੇ

ਬਰਆਮਦ ਯਕੇ ਰੁਸਤਖ਼ੇਜ਼ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ ॥੧੩੪॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਪਰਲੋ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਇਕ ਵਾਰ

ਨਪੋ ਦਿੱਦਾਰ ਬਰ ਜ਼ਿਮੀ ਬੂਦ ਜਾ ।
ਨਾਸ੍ਰ ਨੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਤ੍ਰਿਪ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਸਥਾਨ (ਐਸੀਆਂ ਲੋਥਾਂ ਪਈਆਂ ਸੀ)

੧੧੮- ਨਪੂਰਿੰਦ ਵਰਾਂ ਦੂਰ ਹਵਾ ਸ਼ੁਦ ਦਰਾਜ।।੧੩੫
ਨ ਉਡਣੇ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣੇ ਦੇ ਰਸਤਾ ਰਹਿਆ (ਤੀਰ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਦੇ

ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ਼ ਬਾਰਾਂ ਦਰਾਂ ਆਨ ਮਸਾਫ਼।।
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਬਰਸੀ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਕੁਸ਼ਤਹਾ ਗਸ਼ਤ ਜ਼ਿਮੀ ਕੋਹ ਕਾਫ਼।।੧੩੬
ਜੋ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਹਾੜ ਕਾਫ਼ ਜੈਸੀ ਕੋਹਕਾਫ਼ ਪਹਾੜ ਹੈ ਰੂਸ ਵਿਚ

ਕਿ ਪਾ ਓ ਸਰੋ ਸ਼ੀਰ ਚੰਦਾਂ ਸ਼ੁਦਹ।।
ਜੋ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਇਤਨਾ ਹੋਇਆ

ਕਿ ਮੈਦਾਂ ਪੁਰ ਅਜ਼ ਗੋਇ ਚੌਗਾਂ ਸ਼ੁਦਹ।।੧੩੭
ਜੋ ਮੈਦਾਨ ਭਰ ਗਿਆ ਖੁਦੋ ਅਤੇ ਖੂੰਡੀਆਂ ਦਾ ਹੋਇਆ

ਤਰਨੱਕ ਤਰਾਂਕ ਆਮਦ ਬ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ।।
ਛੋਟੀ ਛੋਟੀ ਤੁਰਕੇ ਵਿਚ ਆਏ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ

ਕਿ ਪਾ ਓ ਹਸਦਹ ਖੇਦ ਬਿਫ਼ਤਾਦ ਜੰਗ।।੧੩੮
ਜੋ ਪਾਟ ਗਏ ਟੋਪ ਅਤੇ ਵਿਚ ਜੁੱਧ ਦੇ।

ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ਼ ਤਾਬ ਸ਼ੁਦ ਚੁ ਆਫ਼ਤਾਬ।।
ਐਸੇ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਤਪਰਿਆ।

ਦਰਖ਼ਤਾਂ ਨੁਸ਼ ਖੁਸ਼ਕ ਦਰਿਆਇ ਆਬ।।੧੩੯
ਦਰਖਤ ਸੁਕ ਗਏ ਅਤੇ ਦਰੀਆਵਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਸੁਕ ਗਇਆ।

ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਸ਼ੁਦਹ ਹਮ ਚੁ ਬਰਕ।।
ਐਸੀ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਜੈਸੇ ਬਿਜਲੀ ਚਮਕਦੀ ਹੈ

ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਸ਼ੁਦ ਫ਼ੀਲ ਚੂੰ ਰਕ ਫ਼ਰਕ।।੧੪੦
ਡੁਬ ਗਏ ਹਾਥੀ ਵਿਚ ਲਹੂ ਦੇ ਦੇ ਚੋਟੀ ਚੋਟੀ ਤਕ

ਜ਼ਿ ਹਰਬ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਵਜ਼ੀਰੇ ਚੁ ਬਾਦ।।
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਵਜ਼ੀਰ ਜੈਸੇ ਪਵਣ ਆਂਵਦੀ ਹੈ।

ਯਕੇ ਤੇਗ਼ ਮਾਦੀਂ ਦਰ ਵਾਨੀ ਕੁਸ਼ਾਦ।।੧੪੧
ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਮਾਦੀਂ ਦਾ ਵਾਲੀ ਖੋਲੀ ਹੋਈ ਜੰਗ ਵਿਚ

ਦਿਗਰ ਤੁਰਕ ਆਮਦ ਬਦਖ਼ਤਰ ਅਜ਼ਾਂ।
ਦੂਰਸੇ ਪਾਸੇ ਤੇ ਆਈ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਲੜਕੀ

ਬੁਰਹਨਾ ਯਕੇ ਤੇਗ਼ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ।।੧੪੨।।
ਨੰਗੀ ਤਲਵਾਰ ਇਕ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਹਥ ਵਿਚ

ਦਰਖ਼ਸ਼ਾ ਸ਼ੁਦਹ ਹਮ ਚੁਨਾ ਤੇਗ਼ ਤੇਜ਼।
ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੀ ਤਿਵੇਂ ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਤਿਖੀ

ਅਦੂਰਾ ਅਜ਼ੋ ਦਿਲ ਸ਼ੁਦਹ ਰੇਜ਼ਰੇਜ਼।।੧੪੩।।
ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦਾ ਉਸਸੇ ਦਿਲ ਹੋਏ ਟੁਕ ਟੁਕੜੇ

ਯਕੇ ਤੇਗ਼ ਜ਼ਦ ਬਰ ਸਰੇ ਹੈਸ ਅੰਦਾ।
ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰੀ ਉਪਰ ਸਿਰ ਹੈਸਮੰਦ ਵਜ਼ੀਰ ਦੇ ਉਸਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ

ਜ਼ਿਮੀਨੰਸ ਦਰਆਮਦ ਚੁ ਕੋਹੇ ਬੁਲੰਦ।।੧੪੪।।
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ ਉਹ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਪਹਾੜ ਭਾਰੀ (ਗਿਰਦਾ ਹੈ)

ਦਿਗਰ ਤੇਗ਼ ਓ ਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਕਰਦਨੀਆ।
ਦੂਸਰੀ ਤਲਵਾਰ ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰਕੇ ਕੀਤੇ ਉਸਦੇ ਟੋਟਕੜੇ।

ਬਿਉਫ਼ਤਾਦ ਬੂਮਸ ਚੁ ਕੁਹਨੇ ਅਜ਼ੀਆ।।੧੪੫।।
ਡਿਗ ਪਿਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ ਉਹ ਜੈਸੇ ਚੁਬਾਰਾ ਭਾਰੀ ਡਿਗਦਾ ਹੈ

ਦਿਗਰ ਮਰਦ ਆਮਦ ਚੁ ਪੱਰਾਂ ਉਕਾਬ।
ਦੂਸਰਾ ਮਰਦ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਉਡਣੇ ਵਾਲਾ ਉਕਾਬ ਪੰਛੀ ਆਂਵਦਾ ਹੈ।

ਬਿਜ਼ਦ ਤੇਗ਼ ਓਰਾ ਬਕਰਦਸ਼ ਖ਼ਰਾਬ।।੧੪੬।।
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਰਾਬ

ਚੁਕਾਰੇ ਵਜ਼ੀਰਸ ਬਰਾਹਤ ਰਸੀਦ।
ਜੋ ਦੋ ਕੰਮ ਵਜ਼ੀਰ ਦਾ ਬਾਬ ਅਰਾਮਦੇ ਪਹੁੰਚਿਆ (ਅਥਾਤ ਵਜ਼ੀਰ ਜੋ ਮਾਰ ਦਿਤਾ)

ਦਿਗਰ ਮਿਹਨਤੇ ਸਿਅਮ ਆਮਦ ਪਦੀਦ।।੧੪੭।।
ਦੂਸਰਾ ਮਾਰਿਆ ਤੀਸਰਾ ਜੁਰਮ ਆਇਆ ਪਰਗਟ ਹੋਇਕੇ

ਸਿਅਮ ਦੌਰ ਆਮਦ ਬ ਗ਼ਾਲਤੀਦ ਖ਼ੂੰ।
ਤੀਸਰਾ ਦੌਰ ਆਇਆ ਵਿਚ ਲਹੂ ਦੇ ਲਿਬੜ ਗਿਆ ਓਹ ਭੀ।

ਜਿ ਦਹਲੀਜ਼ ਦੇ ਜ਼ਖਮ ਬਰਾਮਦ ਬਰੂੰ ॥੧੪੮॥
ਦਰਵਾਜੇ ਨਰਕ ਸੇ ਆਇਆ ਬਾਹਰ ਫੇਰ ਉਹ ਬੇਗ ਗਿਆ

ਯਕੇ ਸ਼ਤੰਦ ਦੋ ਵਾ ਦੂ ਕਰਦੰਦ ਤਨ ॥
ਮਾਰਿਆ ਉਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਦੋ ਟੂਕ ਹੋ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ॥

ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਜ਼ਿਆਹਾਨ ਚੁ ਗੋਰੇ ਕੁਹਨ ॥੧੪੯
ਮਾਨਿੰਦ ਭਾਰੀ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜੈਸੇ ਗੋਰਖ ਨੂੰ ਪਾੜ ਸਿਟਦਾ ਹੈ ॥

ਦੁਹਾਰਮ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਬਜੰਗ ॥
ਚੌਥਾ ਸੂਰਮਾ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਜੁਧ ਕੋ ਆਵਦਾ ਹੈ ॥

ਚੁ ਬਰ ਬੂਹ ਏ ਗੋਰ ਗਾਰਗ ਪਿਲੰਗ ॥੧੫੦॥
ਜੋ ਉਪਰ ਬਚੇ ਗੋਰਖ ਦੇ ਜਾਸ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਆਵਦਾ ਹੈ ॥

ਚੁਨਾ ਤੇਗ ਬਰ ਵੈ ਬਿਜ਼ਦ ਨਾਜ਼ਨੀ ॥
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਉਪਰ ਉਸਦੇ ਮਾਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ

ਕਿ ਅਜ਼ ਪੁਸ਼ਤ ਅਸਪਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿਮੀ ॥੧੫੧
ਜੋ ਪਿਠ ਘੋੜੇ ਸੇ ਆਇਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ ॥

ਕਿ ਪੰਜਮ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਦੇਵੇ ਅਜ਼ੀਮ ॥
ਪੰਜਵਾ ਸੂਰਮਾ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਦੈਤ ਭਾਰੀ ਹੋਵੇ

ਯਕੇ ਜ਼ਖਮ ਜ਼ਦ ਕਰਦ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ ॥੧੫੨॥
ਇਕ ਫੱਟ ਉਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ

ਚੁਨਾ ਤੇਗ ਬਰ ਵੈ ਜ਼ਦ ਆਂ ਖ਼ੁਸ਼ ਰੰਗ ॥
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰੀ ਉਪਰ ਉਸ ਦੇ ਸੁਹਣੇ ਰੰਗ ਵਾਲੀ

ਜਿ ਸਰ ਤਾ ਕਦਮ ਆਮਦ ਜ਼ੇਰੇ ਤੰਗ ॥੧੫੩॥
ਸਿਰ ਸੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋੜੀ ਕਟ ਕੇ ਆਈ ਹੇਠ ਤੰਗ ਘੋੜੇ ਦੇ ਤਲਵਾਰ

ਸੁ ਸਸ਼ਮ ਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਅਫਰੀਤ ਮਸਤ ॥
ਛੀਵਾ ਦੇਵ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਦੈਂਤ ਮਸਤ ਦੀ

ਜਿ ਤੀਰੋ ਕਮਾਨੋ ਚੁ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਦਸਤ ॥੧੫੪॥
ਤੀਰ ਤਿਸਤਰਾਂ ਕਮਾਨ ਸੇ ਆਤੇ ਜੈਸੇ ਕ ਬਜੇ ਸੇ ਤਲਵਾਰ ਕਬੂਜ਼ੀ

ਬਿਜ਼ਦ ਤੇਗ਼ ਓਰਾ ਕਿ ਓ ਨੀਮ ਸੁਦਾ।
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਉਸਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਟੁਕ ਹੋਏ।

ਕਿ ਦੀਗਰ ਬਿਲਾਰ ਅਜ਼ ਬੀਮ ਸੁਦਾ।੧੫੫।
ਜੋ ਦੂਸਰੀ ਬਲਾਵਾਂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਉਸਕੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਡਰ ਹੋਇਆ।

ਚੁਨੀਂ ਤਾਬ ਸਿਕਦਾਰ ਹਫ਼ਤਾਦ ਮਰਦਾ।
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤ੍ਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ।

ਬ ਤੇਗ਼ ਅੰਦਰ ਆਵੇਖ਼ਤ ਖ਼ਾਸ ਅਜ਼ਨਬਰਦਾ।
ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਲਟਕਾਏ ਜੁਧ ਵਿਚ (ਅ:।) ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਮਾਰੇ।

ਦਿਗਰ ਕੁਸ ਨਿਆਮਦ ਬੁਮੈਨਾਇ ਜੰਗਾ।
ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਆਈ ਇਛਾ ਜੁਧ ਦੀ।

ਕਿ ਬੇਰੂ ਨਿਆਮਦ ਦਿਲਾਵਰ ਨਿਹੰਗਾ।੧੫੬
ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਇਆ ਕੋਈ ਸੂਰਮਾ ਸਿੰਘ (ਜੁਧ ਨੂੰ)।

ਬਹਰਬਿਆਮਦ ਸ਼ਾਹ ਮਾਜ਼ੀਦਰਾਂ।
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਆਇਆ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮਜ਼ੀਦ੍ਰਾ ਦਾ।

ਬਤਾਬਸ ਤਪੀਦਨ ਦਿਲੇ ਮਰਦਮਾਂ।੧੫੮
ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਇਆ ਦਿਲ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ।

ਚੁ ਅਬਰਸ ਤੁਰਗ ਅੰਦਾਖ਼ਤੁ ਦੌਰੇ ਯਲਾਂ।
ਮਾਨਿੰਦ ਬਦਲ ਦੀ ਪੇਰਾ ਸਿਟੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੇ ਤੁਮਕ ਨੇ।

ਬਰਖ਼ਸ਼ਾਂ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਹੇ ਆਸਮਾਂ।੧੫੯।
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਵਾਹ ਵਾਹ ਅਕਾਸ਼।

ਬਤਾਬਸ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿਮੀਨੋ ਜ਼ਮਨ।
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਅਤੇ ਜਗਸਾਰਾ।

ਦਰਖ਼ਸ਼ਾਂ ਸੁਦਹ ਤੇਗ਼ ਹਿੰਦੀ ਯਮਨ।੧੬੦।
ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਲਵਾਰ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ। ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਦਿ
ਟਾ।

ਖ਼ੁਲਾ ਚਲਦ ਦਰਆਮਦ ਕਮਾਨੋ ਕਮੰਦਾਂ।
ਦੋਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਕਮਾਨਾਂ ਅਤੇ ਫਾਹੀਆਂ।

ਹਜਾਂ ਮਾਂਦ ਰਾਮਦ ਬਰਾ ਰੋਜ਼ੇ ਰਾਮੀਂਦਾ ।੧੬੧॥
ਢਾਗਾ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਸੂਰਮੇ ਜਾਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਦੇ

ਚਕਾ ਚਾਕ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਤੀਰੋ ਤਫੰਗ ।
ਚਕਾ ਚੂਕ ਤੀਰਾਂ ਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ।

ਜਿਮੀ ਲਾਲ ਸ਼ੁਦ ਚੂੰ ਗੁਲੇ ਲਾਲਾ ਰੰਗ ।੧੬੨
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲਾਲ ਹੋਈ ਜੈਸੇ ਫੂਲ ਗੁਲਾਲਾ ਲਾਲੇ ਦਾ ਰੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।

ਹਹਾਹੂ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਪਹਨ ਅੰਦਰੂੰ ।
ਹਾਇ ਹਾਇ ਦੇ ਰੌਲੇ ਆਏ ਜਿਵੇਂ ਛਟੇ ਹੋਇ ਜੁਧ ਵਿਚ

ਫੁਗਾਂ ਦਰ ਜ਼ਮੀਂ ਖ਼ੇਜ ਰੇ ਖ਼ਾਰ ਖ਼ਾਰ ।੧੬੩॥
ਦਾਹ ਹੋਈ ਤਲਵਾਰ ਲਾਹੂ ਖਾਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ

ਬਰਖ਼ਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਯਕੇ ਤਾਸ਼ ਰੰਗ ।
ਵਿਚ ਪਰਕਾਸ ਦੇ ਆਈ ਇਕ ਤੀ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਸੂਰਮੇ (ਅ:) ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ

ਬਰਖ਼ਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਦੁ ਚਾਲਾਕ ਜੰਗ ।੧੬੪
ਵਿਚ ਚਮਕਾਰੇ ਦੇ ਆਈ ਦੋਵਾਂ ਤਰਫਾਂ ਦੇ ਸੂਰਮੇ ਜੁਧ ਵਿਚ

ਜ਼ ਸ਼ੋਰਸ਼ ਦਰ ਆਮਦ ਸਰਾਫ਼ੀ ਖ਼ਰੋਸ਼ ।
ਵਿਚ ਗਾਜ਼ਣ ਦੇ ਆਈਆਂ ਸਿਦਕੀ ਦਾ ਸੀਖ

ਬਰਖ਼ਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਤਨੇ ਖ਼ਾਸ ਹੂਰਾਂ ।੧੬੫॥
ਵਿਚ ਚਮਕਾਰੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਇਕ ਚੋਕਰਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ॥

ਬਸ਼ੋਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਤੁਨਦਰ ਖ਼ਰੋਸ਼ਾ ।
ਵਿਚ ਸ਼ੋਰ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਸੇ ਸ਼ੋਰ (ਅ:) ਗੁਪਾ: ਸਰੀਰ ਬਾਹਰ ਆਇਆ

ਬਬਾਜ਼ੂਇ ਮਰਦਾ ਬਰਾਵਰਦ ਜੋਸ਼ ।੧੬੬
ਬਾਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਉਬਾਲਾ॥

ਯਕੇ ਫ਼ਰਸ਼ ਆਰਾਸਤ ਸੁਰਖ਼ ਅਤਿਲਸੋ ।
ਇਕ ਫ਼ਰਸ਼ ਸਵਾਰਿਆ ਲਾਲ ਅੱਤਲਸ ਦਾ॥ (ਅ:) ਜੁਧ ਭੂਮੀ

ਬਖ਼ੁਰਦੰਦ ਮਰਦਾਂ ਕੁ ਸ਼ੁਬਾ ਪਹਲੂਏ ।੧੬੭
ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਜੈਸੇ ਫੰਡਸਾ ਲਾ ਮੈ ਰਹਿਆ ਪਹਿਲ ਦੀ

ਬ ਮਰਦਮ ਅਬੂਨਾ ਕੁ ਸਤੂਹ ਸੁਦ ਕਾਰਜਾਰ॥
ਆਦਮੀ ਇਤਨੇ ਆ ਤੇ ਗਏ ਜੁਧ ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ

ਜਬਾਂ ਦਰ ਗੁਜ਼ਾਰਸ਼ ਨਿਯਾ ਯਦ ਸੁਮਾਰ॥੧੬੮
ਰਸਨਾ ਮੇਰੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਗੁਰੇਜ਼ਾ ਸਵਦ ਸਾਹ ਮਾਯੰਦਰਾਂ॥
ਭਜਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਬਾਦਸਾਹ ਮਾਯੰਦਰਾਂ ਦਾ

ਬਿਕੇ ਸਤੰਦ ਲਸਕਰ ਗਿਰਾਂਤੁ ਗਿਰਾ॥੧੬੯
ਮਾਰਿਆ ਲਸਕਰ ਭਾਰੀ ਸੇ ਭਾਰੀ (ਅ) ਬਹੁਤੇ ਸੇ ਏ।

ਕਿ ਮੰਸੂ ਤੂਸੂ ਬੂ ਅਹਤੂ ਦੂਖਤੁਰ ਵਜੀਰਾ॥
ਕਿ ਸੰਦ ਸਤੇ ਜੋ ਪਿਛੇ ਉਸਦੇ ਪਈ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰ ਦੀ।

ਬ ਬਸਤੰਦ ਓਰਾ ਵ ਕਰਦੰਦ ਅਸੀਰਾ॥੧੭੦
ਬੰਨਿਆ ਉਸ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਕਰ ਲਿਆ ਕੈਦ।

ਬਿ ਨਿਜਦੇ ਬਜਾ ਵਰਦੰਦ ਜੇ ਸਾਹ ਖੇਸ॥
ਪਾਸ ਲਿਆਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ॥

ਬਿ ਗਾਹ ਤੂਰਾ ਕਿ ਏਸਾਹ ਸਾਹਨਾਵੇਸ॥੧੭੧॥
ਕੈਦ ਕੀਤੇ ਜੋ ਏਸ ਸਾਹਨਸਾਹ ਦੇ

ਬਿ ਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਸਾਹ ਮਾਜਿੰਦਰਾਂ॥
ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਹ (ਕੈਦੀ) ਜਾਹਨਸਾਹ ਮਾਜੰਦਰਾਂ ਦਾ।

ਬਿ ਬਸਤਹ ਬਯਾਰੂ ਵਦ ਨਿਜਦੇ ਸਮਾਂ॥੧੭੨
ਬੰਨਕੇ ਲਿਆਈ ਹਾ ਪਾਸ ਤੇਰੇ।

ਅਗਰ ਤੋ ਬਿਕੋ ਈ ਬਜਾਂ ਈ ਬਰਮਾ॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਂ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਜਾਨ ਸੇ ਮਾਰੂ

ਵਗਰ ਤੋ ਬਿਗੋਈ ਬਜਿੰਦਾ ਦਿਹਮ॥੧੭੩॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਇਸ ਨੂੰ ਕੈਦ ਵਿਚ ਦੇਵਾਂ।

ਬਜਿੰਦਾ ਸਪੁਰਦੰਦ ਓਰਾ ਅਜੀ॥
ਵਿਚ ਕੈਦ ਖਾਨੇ ਦੇ ਤੇਰੇ ਸੌਂਪਿਆ ਉਸਕੇ ਤਾਈ।

ਸਿਤਾਨਦ ਅਜ਼ੋ ਤਾਜ ਸ਼ਾਹੀ ਕੁਲਹਾ।੧੦੪
ਲੈਂਦੇ ਹੈਂ ਉਸ ਸੇ ਛਤ੍ਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਵਲਾਇਤ ਦਾ।

ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਗੀ ਯਾਫ਼ਤ ਜ਼ੁ ਹੁਕਮੇ ਰਜ਼ਾਕ।
ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਪਾਈ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰੋਜ਼ੀ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਸੇ।

ਕਸੇ ਦੁਸ਼ਮਨਾਂ ਰਾ ਕੁਨਦ ਚਾਕ ਚਾਕ।੧੦੫
ਜੋ ਕੋਈ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਕਰੇ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ।

ਚੁਨਾਂ ਕਰਦ ਚੂੰ ਕਸਦ ਮਿਹਨਤ ਕਸ਼ੇ।
ਐਸੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਕਮਾਈ ਅਤੇ ਮੇਹਨਤ ਕਿਸੀ ਨੇ।

ਕਿ ਰਹਮਤ ਬਿਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਓ ਰਹਮਤੇ।੧੦੬
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ।

ਕਿ ਓ ਸਾਹਬੇ ਸ਼ੁਦ ਓ ਮੁਲਕ ਸ਼ਾਹ।
ਜੋ ਓਹ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਰਾਣੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਓਹ ਮੁਲਕ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਇਆ।

ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ ਹਮੀਂ ਯਾਫ਼ਤ ਹੁਕਮੇ ਇਲਾਹ।
ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਐਸੀ ਪਾਈ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗ਼ਰੇ ਸਬਜ਼ ਆਬ।
ਦੇਹ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ (ਅਃ) ਸੁਖਨਿਧਾਨ।

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਬਿਆਫ਼ਤਾਦ ਪਰਦਾਹ ਨਿਕਾਬ।
ਵਿਸਵਾਸ ਤੋ ਜੋ ਬਾਹਰ ਪਿਆ ਹੈ ਪੜਦਾ ਛਿਪੇ ਹੋਏ ਤੋਂ। (ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ)

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਬਜ਼ ਰੰਗੋ ਫ਼ਿਰੰਗ।
ਦੇਹ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਫਿਰੰਗ। ਵਾਲਾ। (ਅਃ) ਫਰੰਗੀ ਕੁੰਦੀ (ਚਲਕੀ ਜੋ ਜਾ)

ਕਿ ਵਕਤੇ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਅਜ਼ ਰੋਜ਼ ਜੰਗ।
ਜੋ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਦਿਨ ਜੁਧ ਸੇ (ਅਃ) ਜੁਧ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ

(ਹੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ) ਦੇਖ ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਾਹੇ ਨੇਕੀਆਂ ਨੂੰ
ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਦੇਵੇ ਜੈਸੇ ਇਸ ਹਕਾਇਤ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂੰਦਾ ਹੈ

ਹਿਕਾਯਤ ਯਾਰ੍ਹਵੀਂ ਚਲੀ।

੧ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤੇ।

ਤੁਈ ਦਸਤਗੀਰ ਅਸਤ ਦਰਮਾਂਦਗਾਂ ।
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰਹੀ ਹਥ ਦੇ ਪਕੜਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ। ਮਾਂਦਗੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ
ਤੁਈ ਕਾਰਸਾਜ਼ ਅਸਤ ਬੇਚਾਰਗਾਂ ।੧।
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਬਿਚਾਰਿਆਂ ਦੇ
ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਏ ਬੇਨਿਆਜ਼ ।
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਤੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੈਂ।
ਜ਼ਿਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ ਰਾ ਤੁਈ ਕਾਰਸਾਜ਼ ।੨।
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦਾ ਤੂੰਹੀ ਕੰਮ ਸਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ੩ ਹੈਂ।
ਹਕਾਇਤ ਸ਼ੁਨੀਦੇਮ ਸ਼ਾਹੇ ਕਲੀਜਰ ।
(ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ) ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਅਸਾਂ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਲੀਜਰ ਦੀ।
ਕੁਨਾਨੀਦ ਯਕ ਦਰ ਚੂ ਅਜ਼ ਕੋਹ ਮੰਜਗਾੜ
ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਘਰ ਦਾ ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਦੀ ਖਿੜਕੀ।
ਯਕੇ ਪਿਸਰ ਓ ਬੂਦ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ
ਇਕ ਬੇਟਾ ਉਸਦਾ ਸੀ ਰੂਪ ਦਾ ਸੁੰਦਰ।
ਕਿ ਲਾਇਕ ਬਜਾ ਬੂਦ ਅਜ਼ ਮੁਲਕ ਮਾਲ ।੪।
ਜੋ ਲਾਇਕ ਥਾ ਜਾਗਾ ਦੇ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦਾ ਅਰਥਾਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਜੋਗ ਥਾ।
ਯਕੇ ਸ਼ਾਹ ਓ ਜ਼ਾਇਦ ਦੁਖਤਰ ਅਜ਼ੋ ।
ਇਕ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਦਾ ਉਸਦੇ ਘਰ ਬੇਟੀ ਸੀ।
ਕਿ ਦੀਗਰ ਨ ਜ਼ਨ ਬੂਦ ਸਾਮਨ ਬਰ ਕਜ਼ੋ ।੫।
ਜੋ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਹੀ ਥੀ ਉਸ ਜੈਸੀ ਸੁੰਦਰ ਕਲੀ ਦੇ ਪਤੇ ਜੈਸੀ।
ਵਜ਼ਾਂ ਦੁਖਤਰੇ ਸ਼ਾਹ ਪਿਸਰੇ ਜ਼ਿ ਸ਼ਾਹ ।
ਉਸ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬੇਟੇ ਸੇ।
ਸ਼ੁਦਾ ਆਸ਼ਕ ਫ਼ਤਹ ਬਰ ਵੈ ਚੂ ਬਰ ਸ਼ਮਸ ਮਾਹ ।
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਉਸ ਊਪਰ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਊਪਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਬਿਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਮਾਰਾ ਬਿਕੁਨ ।
ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਪ(ਣੀ ਕਰਨਾ)

ਕਿ ਦਰ ਸ਼ਹਰ ਕਸੇ ਮਰਦ ਦੀਗਰ ਮਕੁਨਾ ੭॥
ਜੇਹਾ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਨ ਹੋਵੇ

ਸ਼ੁਨੀਦਮ ਕਿ ਦਰ ਸ਼ਾਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ॥
(ਫਿਰ) (ਸਾਹਜਾਦੇ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਮੈਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਿੰਦ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਦੇ

ਕਿ ਨਾਮੇ ਵਜ਼ਾ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹੇ ਵਜ਼ਾ ੮॥
ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹ ਹੈ ਉਸ ਦੇ

ਚੁਨਾਂ ਮਸਤ ਦਸਤੂਰ ਮੁਲਕੇ ਖ਼ੁਦਾ॥
ਐਸਾ ਹੈ ਕਾਨੂੰਨ ਮੁਲਕ ਖ਼ੁਦ ਦੇ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ

ਯਕੇ ਦਾਨਹ ਸੇਬੋ ਗਾਨਹ ਰੇਜ਼ਦ ਜੁਦਾ ॥੯॥
ਇਕ ਦਾਣਾ (ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਾ) ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਜੁਦਾ ਕਰਦਿੰਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਗੀਰੰਦ ਸ਼ਾਹੀ ਕਿਅਫ਼ਤਾਦ ਤੁਰਕਾ॥
ਪਕੜਦੇ ਹੈ ਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਾਲਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਉਪਰ

ਕਿ ਪੇਸ਼ਸ਼ ਗੁਰੇਜ਼ਦ ਚੁ ਅਜ਼ ਬਾਜ਼ ਮੁਰਗਾ ੧੦॥
ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਉਸ ਦੇ ਤੋਂ ਭੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਜ਼ ਤੇ ਪੰਛੀ ਭੱਜਦੇ ਹੈ

ਕਿ ਗੀਰੰਦ ਅਜ਼ੋ ਹਰਦੁ ਅਸਪੇ ਕਲਾ॥
ਪਕੜਦੇ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਦੋ ਘੋੜੇ ਚੰਗੇ ਭਾਰੀ

ਕਿ ਮੁਲਕੇ ਅਰਾਕਸ਼ ਕਿ ਜ਼ਾਇਦ ਅਜ਼ਾਂ ॥੧੧
ਜੋ ਮੁਲਕ ਅਰਾਕ ਸੇ ਆਏ ਹੈ ਉਸ ਪਾਸ

ਕਿ ਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਓ ਰਾ ਬਜਾਂ ਜ਼ਰ ਹੁ ਖ਼ੀਲਾ॥
ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਕੀਤੇ ਉਸ ਲਿਆਉਣੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤਾਈਂ ਦੋ ਹਾਥੀ ਭੀ

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਕਿਉਂ ਕਰਦ ਗੀ ਜਾਇ ਨੀਲਾ ॥੧੨॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਉਹ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਦਰਯਾ ਨੀਲ ਸੇ

ਯਕੇ ਨਾਮ ਰਾਹੋ ਸ਼ੁਤਰ ਰਾਹੇ ਦਿਗਰ॥
ਇਕ ਦਾ ਨਾਮ ਰਾਹ (ਹੈ) ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁਤਰਾਹ ਹੈ।

ਚੁਨਾਂ ਹਰਦੁ ਪਾਇ ਅਜ਼ੀਜ਼ੇ ਦਰੁਖ਼ਰ ॥੧੩॥
ਐਸੇ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਹੈ ਤੇ ਪੈਰ ਦੋਨੋਂ ਅਤੇ ਦੋਨੋਂ

ਅਗਰ ਅਸਪ ਹਰਦੋ ਅਜਾਂ ਵਿਹਦ॥
ਜੇ ਕਰ ਘੋੜੇ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਤੂੰ ਲਿਆ ਕੇ ਦੇਵੇਂ

ਦਿਹਾ ਪੁਸਤ ਤੂੰ ਖ਼ਾਨਹ ਬਾਨ ਕੁਨਦ ॥੧੪॥
ਤੇਰੇ ਉਸਦੇ ਪਿਛੋਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਮੈਂ ਘਰ ਦੀ [illegible] ਦਿਸਦੀ ਕਰਾਂਗਾ॥

ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖ਼ਨ ਰਾ ਸ਼ੀ ਸਦ ਰਵਾ।
(ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ) ਸੁਣਕੇ ਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਤਾਈਂ ਤੁਰ ਪਈ (ਉਥੋਂ)

ਬਿਆਮਦ ਬਸ਼ਹਰ ਸ਼ਾਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ ॥੧੫॥
ਆਈ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਸ਼ਾਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਦੇ॥

ਨਿਸ਼ਸਤੰਦ ਬਰ ਰੋਦ ਜਮਨਾਲ ਬਆਬ॥
ਬੈਠੀ ਉਹ ਦਰੀਆ ਜਮਨਾ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਤੇ

ਬਿਖ਼ੁਰਦੰਦ ਬਾਦਹ ਵ ਖ਼ੁਰਦਨ ਕਬਾਬ ॥੧੬॥
ਪੀਤਾ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਅਤੇ ਖਾਧੇ ਕਬਾਬ

ਪਸੋ ਬਰਆਮਦ ਜ਼ ਬੇਰੂੰ ਸਿਆਹ।
ਫਿਰ ਪੜ ਆਈ ਗਥ [illegible] ਜਦੋਂ ਕਾਲੀ

ਦੁ ਚੰਦ ਕੁਸ਼ਤਹਾ ਬਸ ਬਸੇ ਪੁਸ਼ਤਕਾਹ ॥੧੭॥
ਤੇ ਉਨ੍ਹੇ ਕੀਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪੂਲ ਘਾਹ ਦੇ

ਨਿਸ਼ੀਨੰਦ ਬਰ ਬਸੇ ਪਾਸਬਾਂ।
ਦੇਖਿਆ [illegible] ਪਹਿਰਿਆ ਕੇ ਤਾਈਂ ਬਹੁਤ ਚੌਕੀਦਾਰਾਂ ਨੇ

ਬਸ਼ੋਰੀਦ ਦਰਆਮਦ ਬਤਾਬ ਸ਼ੁਤਾਬ ॥੧੮॥
ਵਿਚ [illegible] ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਏ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਚਲਾਈਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ [illegible] ਜੀ ਦੇਖੋ

ਬਸੇ ਬਰ ਦਮੇ ਬੰਦੂਕ ਸ਼ਾਰ ਕੁਨਦ।
ਬਹੁਤ ਉਨ ਪਾਈਆਂ [illegible] ਬੰਦੂਕਾਂ ਮਾਰੀਆਂ

ਬਬਾਂਗ ਬਰਕ ਅਬਰ ਸ਼ਬ ਬਹਾਰ ਕੁਨਦ ਜਾਂ॥
ਜੈਸੇ ਬਿਜਲੀ ਬਦਲ ਮੇਂ ਚਮਕਦੀ ਹੈ ਸਾਵਣ ਮੇਂ

ਹਮੀ ਦਸਤ ਕਰਦੰਦ ਦੁਸ਼ਮਨ ਸ਼ੁਮਾਰ।
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਸ਼ਮਨਾਂ ਬਾਗੀਆਂ

ਹਮਆਖਰ ਬੁਲੰਦ ਖ਼ਾਬ ਖ਼ੁਫਤ ਇਖਤਿਆਰਾ ।੨

ਥੋੜ੍ਹੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੌਣਾ ਇਖਤਿਆਰ ਕੀਤਾ

ਬਿਦਾਨਦ ਕਿ ਖ਼ੁਫਤਹ ਸਵਦ ਪਾਸਬਾਂ ।

ਜਾਣ ਲਿਆ ਜੋ ਸੌਂ ਗਏ ਹੋਂਗੇ ਚੌਕੀਦਾਰ (ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ ।

ਬਪਜਮੁਰਦਹ ਸੁਦਹ ਮਤੂਜਖਮੇ ਯਲਾਂ ।੨੧

ਥਕ ਗਏ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਖਮੀ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਜੁਧਮੇ ਪਹਿਲਵਾਨ ।

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਊਜਾ ਬਿਆਮਦ ਅਜਾ ।

ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਜਾਬਾਂ ਸੇ ਅਤੇ ਆਈ ਉਥੋ ।

ਕਿ ਬਨਗਾਹ ਅਜ ਸਾਹ ਕਰ ਖੇਰਿਰਤਾਂ ।੨੨।

ਜਿਥੇ ਜੜ੍ਹਾ ਸੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਅਟਾਰੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਭਾਰੀ ਦਿਆ ।

ਘਰੀਰਾ ਬਿਕੋਬਦ ਘਰੀਆ ਘਰੀਆਰਾ ।

ਘੜਿਆਲ ਕੇ ਤਾਂਈ ਬਜਾਉਂਦਾ ਹੈ ਘੜੀਵਾਲਾ ਘੜੀ ਘੜੀ ।

ਚੁਨਾਂ ਮੇਖ ਕੋਬਦ ਬਪੁਸਤੇ ਦਿਵਾਰਾ ੨੩ ॥

ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਮੇਖਾਂ ਠੋਕਦੀ ਹੈ ਵਿਚ ਪਿਠ ਕੰਧ ਦੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ।

ਚੁਨਾਂ ਤਾਂ ਬਰਾਮਦ ਜਿ ਦੀਵਾਰੇ ਅਜੀਮਾ ।

ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਕੰਧ ਭਾਰੀ ਸੇ (ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਦਾਇਆ ਸੇ ।

ਚੁ ਅਸਪਾਸੁ ਨਜਰ ਕਰਦ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ ।

ਚੌਂਕੇ ਘੋੜੇ ਦੇਖੇ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ।

ਯਕੇਰਾ ਬਿਜਦ ਤਾ ਅਜੋ ਨੀਮ ਕਰਦਾ ।

ਇਕ ਚੌਕੀਦਾਰ ਕੇ ਤਾਈ ਉਸਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਕੀਤੇ ।

ਦਰੇ ਪਾਸਬਾਨੇ ਬਰਜ ਨੀਮ ਕਰਦਾ ।

ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਕਰਕੇ ਪਾੜਿਆ ।

ਦਿਗਰ ਰਾ ਬਿਜਦ ਤਾ ਜਦਾ ਗਸਤ ਸਰਾ ।

ਦੂਸਰੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਜੁਦਾ ਕੀਤਾ ।

ਸਿਅਮਰਾ ਬਕੁਸਤ ਨ ਸਵਦ ਖੂਨਤਰਾ ।

ਤੀਜਾ ਕੇ ਤਾਂਈ ਸਾਂਬਆਰਨੇ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿਚ ਤਰ ਕੀਤਾ ।

ਚੁਅਮ ਰਾ ਜੁਦਾ ਕਰਦ ਪੰਜਾਮ ਬਕੁਸਤਾ।
ਚੌਥੇ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰ ਕੇ ਜੁਦਾ ਕੀਤਾ ਫੇਰ ਪੰਜਵਾਂ ਮਾਰਿਆ।

ਸੁਸਮ ਰਾ ਬਿਕੁਸਤੰਦ ਜੈ ਮਦਵਾਰ ਮੁਸਤਾ॥੨੭
ਛੇਵੇਂ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ ਕਟਾਰੀ ਹਥ ਦੀ ਨਾਲ।

ਸੁਸਮ ਚੌਕਿ ਅਸ ਕੁਸਤ ਆਮਦ ਅਜਾਂ॥
ਛੇਵੀਂ ਚੌਕੀ ਕੋ ਮਾਰਕੇ ਆਈ ਉਸਤੇ ਅਗੇ।

ਕਿ ਰਫਤਸ ਗਿਰਾਂ ਬੂਦ ਚੌਕੀ ਗਿਰਾਂ॥੨੮॥
ਜੋ ਸਤਵੀ ਭਾਰੀ ਥੀ ਚੌਂਕੀਆਂ ਭਾਰੀ ਸੇ

ਕਿ ਹਫਤਮ ਹਮੀ ਕੁਸਤ ਜ਼ਖ਼ਮੇ ਅਜੀਮਾ।
ਜੋ ਸਤਵੀ ਬੀ ਐਸੀਹੀ ਮਾਰੀ ਫਟ ਭਾਰੀ ਸੇ॥

ਕਿ ਦਸਤਸ ਕੁਨਦ ਰਖਸ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ॥੨੯
ਜੋ ਹਥ ਕਰਦੀ ਹੈ ਊਪਰ ਘੋੜੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਕਾਠੀ ਪਾਕੇ ਊਪਰ ਘੋੜੇ ਦੇ ਚੜ੍ਹੀ)

ਚੁਨਾ ਤਾਜੀਆਨਹ ਬਿਜਦ ਤੀਜੀ ਅਸ॥
ਐਸਾ ਕੋਟਲਾ ਮਾਰਿਆ ਘੋੜੇ ਕੇ ਤਾਈ ਚਟਕ ਕਰਕੇ

ਕਿ ਬਾਲਾ ਬਰਾਮਦ ਬਜਮਨ ਅੰਦਰਸ॥੩੦
ਜੋ ਕਿਲੇ ਦੇ ਉਪਰ ਦੇ ਉਡਕੇ ਘੋੜਾ ਵਿਚ ਜਮਨਾ ਦੇ ਆਇਆ।

ਫਰਾਸਤਨ ਦਰਾਬੇ ਬਬੇਰੋ ਅਜਾ॥
ਗਿਆ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਉਸੀ ਵੇਲੇ (ਤੜਕੇ: ਪਾਰ ਲੰਘ ਗਿਆ)

ਕਿ ਹੈਰਤ ਬਿਮਾਂਦੰਦ ਸ਼ਾਹੇ ਜਹਾਂ॥੩੧॥
(ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹ) ਅਸਚਰਜ ਹੋਇਆ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਸ ਸੇ ਜੋ ਘੋੜਾ ਕਿਥੇ ਗਿਆ

ਕਿ ਦੰਦਾ ਖੁਰਦ ਦਸਤ ਅਜ਼ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹਾ।
ਜੋ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਹਥ ਇਸ ਸੇ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹ (ਦੰਦਾਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਥ ਕੋ ਕਟਦਾ ਹੈ)

ਬ ਹੈਰਤ ਹਮੀ ਰਫਤ ਆਲਮ ਪਨਾਹਾ॥੩੨॥
ਵਿਚ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਗਿਆ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਆਸਰੇ ਵਾਲਾ॥

ਕਿ ਮਾਰਾ ਕੁਜਾ ਬੁਰਦ ਅਸਪੇ ਅਜੀਮਾ।
ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਿਥੇ ਲੈ ਗਿਆ ਘੋੜਾ ਭਾਰੀ ਕਿਥੀ॥

ਬਬਖਸੀਦ ਓ ਹਮਚੂ ਕਸਮੇ ਕਰੀਮਾ ॥੮੩॥
ਬਖੁਸੀਸ ਕੀਤੀ ਮੈ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਐਸੇ ਹੀ ਜਪਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਹੈ
ਦਰੇਗ ਅਗਰ ਰੂਇ ਓ ਦੀਦਮੇ ॥
ਅਫਸੋਸ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਦਾ ਮੈ
ਬਸਦ ਗੀਜ ਸਰਬਸਤ ਬਖਸੀਦ ਮੇ ॥੮੪॥
ਸੌ ਖਜ਼ਾਨਾ ਭਰਿਪੂਰ ਬਖਸੀਸ ਕਰਦਾ ਮੈ
ਕਿ ਹੈਫਸਤ ਗਾਰਦੀਦ ਏ ਯਾਫਤਮਾ ॥
ਜੋ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਮੈ
ਬਜਾਏ ਦਿਗਰ ਦਿਲਨਜੋ ਤਾਫਤਮਾ ॥੮੫॥
ਵਿਚ ਜਾਗਾ ਦੂਸਰੀ ਦੇ ਚਿਤ ਨਹੀ ਉਸ ਜੇ ਫੇਰਦਾ ਮੈ (ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਨਾ)
ਕਿ ਦੀਦਾਰ ਬਖੁਸਦ ਅਗਰ ਓ ਮਰਾ ॥
ਜੋ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇ ਜੇਕਰ ਓਹ ਮੇਰੇ ਤਾਈ
ਕਿ ਸਦ ਗੀਜ ਸਰਬਤਹ ਬਖਸ਼ਮ ਵਰਾ ॥੮੬॥
ਜੋ ਸੌ ਖਜਾਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਵਾਂ ਮੈ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ॥
ਚੁ ਸੂਹਰਤ ਬਨਾਨੀਦ ਸਹਰ ਅੰਦਰੂ ॥
ਜਦੋਂ (ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ) ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸ਼ਹਰ ਵਿਚ
ਕਿ ਬਖਸੀਦ ਮਨ ਖੂਨ ਅਜ ਖੁਆਰ ਖੂੰ ॥੮੭॥
ਜੋ ਬਖਸਿਆ ਮੈਨੇ ਖੂੰਨ ਉਸ ਖੂਨੀ ਦਾ (ਚੋਰ ਦਾ ਜਿਸਨੇ ਘੋੜਾ ਚੁਰਾਇਆ)
ਕਿ ਬਸਤੰਦ ਦਸਤਾਰ ਅਜ ਜਾਮ ਜਰਾ ॥
(ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ) ਬੰਨੀ ਪਕੜੀ ਜਗੀ ਦੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਅਤੇ ਪੁਸਾਕ ਪਾਈ ਸੂਨੇ ਦੀ
ਬੁ ਪੇਸੇ ਸਹ ਆਮਦ ਚੂ ਜਰਰੀ ਸਿਪਰਾ ॥੮੮॥
ਅਗੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਆਈ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਆਵਤਾ ਹੈ
ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਸੇਰ ਅੰਫਕਨੇ ਸੇਰ ਸਾਹਾ ॥
ਕਹੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਸੇਰ ਦੇ ਮਾਰਣੇ ਵਾਲੇ ਸੇਰਸਾਹ
ਕਿ ਅਜ ਰਾਹ ਫਾ ਮਨ ਬਿਬੁਰਦੰਦ ਰਾਹਾ ॥੮੯॥
ਜੋ ਇਸ ਰਸਤੇ ਸੇ ਮੈ ਲੋੜੀਆ ਹਾਂ ਰਾਹ ਘੋੜੇ ਨੂੰ (ਵੇਲੇ ਗਾਤ ਦੇ)

ਅਜਬ ਮਾਂਦ ਸਾਹਿਬ ਖ਼ਿਰਦਈ ਜ਼ਵਾਬ।
ਅਸਚਰਜ ਰਿਹਾ ਬਾਦਸਾਹ ਅਕਲ ਵਾਲਾ ਇਸ ਜਵਾਬ ਥੀ ਸੁਣਕਰ
ਦਿਗਰ ਬਾਰ ਗੋਯਦ ਕਿ ਬਰਵੈ ਸ਼ਤਾਬ॥੪੦॥
ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਕੈਂਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਬ ਉਸਦੇ ਭੁਲ ਆਈ ਨਾਲ ਬਾਦਸਾਹ॥
ਕਿ ਨਕਲਸ਼ ਨੁਮਾਈ ਮਰਾ ਸ਼ੇਰ ਤਨਾ।
ਜੋ ਨਕਲ ਉਸਦੀ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਲ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਏ ਸੂਰਮੇ
ਬ ਵਜਹੇ ਦਰਿਆ ਬੁਰਦ ਅਸਪੇ ਕੁਹਨਾ॥੪੧॥
ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਸੇ ਲੈ ਗਈਆ ਤੂੰ ਘੋੜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇ ਤਾਈ
ਨਸ਼ਸਤੰਦ ਅਜ਼ਾਂ ਵਜਹੇ ਬਰ ਰੋਦ ਆਬ।
ਬੈਠੀ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉੱਪਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਦੇ
ਕਿ ਬੁਰਦੰਦ ਬਾਦਹ ਬਿਖੁਰਦਨ ਕਬਾਬ॥੪੨॥
ਪੀਤੀ ਸਰਾਬ ਅਤੇ ਖਾਧੇ ਕਬਾਬ
ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਅਵਲ ਬਸੇ ਖੁਸਤ ਕਾਹ।
ਰੋੜ੍ਹਨੇ ਕੀਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤ ਪੂਲੇ ਘਾਹ ਦੇ
ਦਗ਼ਾ ਮੇ ਦਿਹੰਦ ਪਾਸ ਬਾਨਾਨ ਸ਼ਾਹ॥੪੩॥
ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਚੌਕੀਦਾਰਾਂ ਬਾਦਸਾਹ ਦਿਆਂ ਨੂੰ
ਦਜ਼ਾਂ ਪਸ ਬਕੋਸ਼ਸ਼ ਕੁਨਾਨੀਦ ਲਖਤ।
ਉਸ ਸੇ ਪੀਛੇ ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਲਖ਼ਤ ਨੂੰ ਬੇੜੀ ਜੇਹੀ
ਬ ਪੈਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਜਿਦਰੀਯਾਇ ਸਖ਼ਤ॥੪੪
ਤਰਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘੀ ਦਰਿਆ ਕਰੜੇ ਨੂੰ
ਦਜ਼ਾਂ ਪਸ ਕਿਨਾਨੀਦ ਫਿਕਰ ਦਹ ਸੁਦ।
ਉਸ ਸੇ ਪਿਛੇ ਕੀਤਾ ਓਹੀ ਕੰਮ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ
ਬ ਦੀਦਨ ਅਜ਼ੋ ਸ਼ਾਹ ਪਯ ਮੁਰਦਹ ਸ਼ੁਦ॥੪੫॥
ਦੇਖਕੇ ਉਸਦੀ ਤਰਫ ਬਾਦਸਾਹ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਹੋਇਆ
ਘੜੀਏ ਯਕ ਸ਼ਬ ਮਾਂਦੰਦ ਗਰੂਬ ਆਫਤਾਬ।
ਇਕ ਘੜੀ ਰਹੀ ਸੀ ਸੂਰਜ ਦੇ ਛਿਪਣੇ ਵਿਚ

ਵੁਜ਼ਾਂ ਜ਼ਾ ਬਿਆਮਦ ਕੁਸਾਯਦ ਤਨਾਬ ॥੪੬॥
ਉਸ ਜਗਾ ਆਈ ਅਤੇ ਖੋਲ੍ਹੀ ਅੱਗਾੜੀ ਪਿਛਾੜੀ ਘੋੜੇ ਦੀ॥

ਲਗਾਮਸ਼ ਬਿਦਾਦੰਦ ਸੁਾਰੇ ਸ਼ੁਦ ਸ਼ਤਾਬ।
ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋਈ॥

ਬਿਜ਼ਦ ਤਾਜ਼ੀਆਨਹ ਚੁ ਅਫਰੀਤ ਮਸਤ ॥੪੭॥
ਮਾਰਿਆ ਕੋਰੜਾ ਜੋ ਦੇਵ ਮਸਤ ਨੂੰ (ਅਰਥਾਤ) ਘੋੜੇ ਨੂੰ

ਚੁਨਾਂ ਅਸਪ ਖ਼ੇਜ਼ੀਦ ਬਰਤਰ ਜ਼ਿ ਸ਼ਾਹ।
ਐਸਾ ਘੋੜਾ ਉਡਿਆ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਉਪਰ ਦੇ॥

ਜ਼ਿ ਬਾਲਾ ਬਰਾਮਦ ਬਦਰੀਯਾਇ ਗਾਹ। ॥੪੮॥
ਉਚਾ ਹੋਕੇ ਆਇਆ ਵਿਚ ਦਰਿਆ ਦੇ।

ਕਿ ਪਾਰਸ਼ ਹਮੀ ਗਸ਼ਤ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ।
ਜੋ ਪਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ

ਬ ਪੈਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਕਿ ਦਰੀਯਾ ਅਜ਼ੀਮ ॥੪੯॥
ਤਰਕੇ ਭਾਰੀ ਦਰਿਆ ਵਿਚੋਂ

ਫ਼ਰੋਦ ਆਮਦ ਅਜ਼ ਅਸਪ ਕਰਦਸ਼ ਸਲਾਮ।
ਉਤਰ ਕੇ ਘੋੜੇ ਉਪਰ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ।

ਬਿਗੋਯਦ ਸੁਖ਼ਨ ਸ਼ਾਹ ਅਰਬੀ ਕਲਾਮ ॥੫੦॥
ਕੈਂਹਦੀ ਹੈ ਬਾਰਤਾ ਬਾਦਸਾਹ ਨੂੰ ਅਰਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ

ਤੁ ਅਕਲਸ਼ ਚਰਾ ਰਫ਼ਤ ਏ ਸ਼ਾਹਨਸ਼ਾਹ।
ਤੇਰੀ ਅਕਲ ਕਿਥੇ ਗਈ ਏ ਸ਼ਾਹੋਂ ਕੇ ਸਾਹ।

ਕਿ ਮਾਰਾਹ ਬੁਰਦਨ ਤੂ ਦਾਦਨ ਸੁਰਾਹ ॥੫੧॥
ਜੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਰਾਹ ਕੇ ਤਾਈ ਲੈ ਗਈ ਸੀ ਤੂੰ ਸੁਰਾਹ ਭੀ ਦੇ ਦਿਤ (ਆਪਣੇ ਨਾਥ ਜੀ)

ਕਿ ਹੁਫ਼ਤਸ਼ ਚੁਨੀ ਤਾਰਦਾ ਕਰਦ ਰਖ਼ਸ਼।
ਏਹ ਕਹਕੇ ਐਸਾ ਉਸਨੂੰ ਤੋਰਿਆ ਘੋੜਾ।

ਬਯਾਦ ਆਮਦੇ ਐਜ਼ਦੇ ਦਾਦ ਬਖ਼ਸ਼ ॥੫੨॥
ਯਾਦ ਆਇਆ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ॥

ਬਿਅਫਤਾਦ ਪੁਸਤ ਅਸਪਹਾਏ ਬੇਸੁਮਾਰ॥
ਦੁੜਾਏ ਪਿਛੇ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਬੇਅੰਤ ਹੀ
ਕਿ ਓਰਾ ਨ ਹਮਬਰ ਕੁਨੰਦ ਕਸ ਸਵਾਰ॥੫੩॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨਹੀ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਸਕਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਰ
ਬਿਜ਼ਦ ਮਰਦ ਦਸਤਾਰ ਹਾ ਪੇਸ਼ ਸ਼ਾਹ॥
ਸਿਟੀਆਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੈ ਦਸਤਾਰਾਂ ਅਗੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ
ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਨ ਆਲਮ ਪਨਾਹ॥੫੪॥
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋਂ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਆਸਰਾ
ਬਗੀਰਦ ਕਸੇ ਹਰਦ ਆਹੂ ਬੁਰਾਕ॥
ਪਕੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਦੋਨੋ ਹਰਨ ਜੈਸੇ ਘੋੜਿਆਂ ਨੂੰ
ਤ ਓਰਾ ਬਿਬਖਸ਼ੀਦ ਖ਼ੁਦ ਦਸਤ ਤਾਕ॥੫੫॥
ਤੋਂ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਹਥ ਸੇ ਭਲੀ ਤਰਾਂ
ਚਿਰਾ ਮੇ ਕੁਨਦ ਕਾਰ ਹਾ ਬੇਖ਼ੁਦੀ॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕੰਮ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਦਾ
ਕਿ ਗਾਹ ਅਜ਼ੋ ਮਨ ਸੁਗਾਹਾ ਤਵੀ॥੫੬॥
ਜੋ ਗਾਹ ਘੋੜਾ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਸੇ ਲੈ ਗਿਆ ਸੁਗਾਹ ਤੇਰੇ ਸੇ ਲੈ ਗਿਆ
ਬਿਬੁਰਦਸ਼ ਅਜ਼ੋ ਅਸਪ ਹਰਦੋ ਅਜ਼ੀਮ॥
(ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ) ਲੈ ਗਈ ਉਸ ਸੇ ਘੋੜੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਵਡੇ
ਦੁਯਾਂਰਾ ਬਿਬਖਸ਼ੀਦ ਹੁਕਮੇ ਰਹੀਮ॥੫੭॥
ਓਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਤਾਈ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ
ਕਿ ਓਰਾ ਦਰਾਵਰਦ ਖਾਨਹ ਨਿਕਾਹ॥
(ਉਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬੇਟੇ ਨੇ) ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਵਿਚ ਸ਼ਾਦੀ ਦੇ ਆਂਦਾ
ਕਿ ਕੌਲੇ ਕੁਨਦ ਮੁਸਤਕੀਮ ਹੁਕਮ ਸ਼ਾਹ॥੫੮॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਮੁਰੀਦ ਪਕੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੈ
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਕੋਕਨਾਰ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਦੀਆਂ ਪਿਆਲਾ ਪੋਸਤ ਦਾ ਭਰਕੇ (ਨਾਮ ਦਾ ਪਿਆਲਾ)

ਦਰੇ ਵਕਤ ਜੇਰਗਸ਼ ਬਿਯਾਮਦ ਬਕਾਰ। ਪਈ॥
ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਆਵੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਦੇ
ਕਿ ਖ਼ੂਬਸਤ ਦਰ ਵਕਤ ਖਸਮ ਅਫਕਨੀ।
ਜੋ ਭੁਲਾ ਹੈ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਸਤ੍ਰ ਮਾਰਨੇ ਦੇ
ਕਿ ਯਕ ਕਤਰਹ ਅਸ ਫੀਲ ਗਾ ਪੇ ਕਨੀ।
ਜੋ ਇਕ ਬੂੰਦ ਉਸ ਕੀ ਪੀਕੇ ਹਾਥੀ ਸੇ ਭੀ ਜੁਧ ਕਰੀਏ
ਹੇ ਔਰੰਗੇ ਦੇਖ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋ ਤਾਂ ਔਰਤਾਂ ਹੀ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕੌਲ ਕ
ਰਕੇ ਪਾਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਜੇ ਤੈਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਕੇ ਭੀ ਆਪਣਾ ਕੌਲ ਨਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ
(ਆ) ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਸੁਗੰਦ ਖਾਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦਗਾ ਕੀਤਾ

ਹਿਕਾਇਤ ਬਾਰਵੀ ਚਲੀ

ਕਥਾ ੴ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ।

ਰਜ਼ਾ ਬਖਸ਼ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਏ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ।
ਖ਼ੁਸੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਸਤੇ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਬਖ਼ਸ਼ੰਤ ਹੈ।
ਰਿਹਾਈ ਦਿਹੇ ਪਾਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ। ੧॥
ਖਲਾਸੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਰਹੀਮੋ ਕਰੀਮੋ ਮਕੀਨੋ ਮਕਾਂ॥
(ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਰਹਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਬਸਣੇ (ਵਾਲੇ ਉਪਰ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਉਪਰ
ਅਜ਼ੀਮੋ ਫਹੀਮੋ ਜ਼ਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ॥ ੨॥
(ਵਾਹਗੁਰੂ) ਸਭ ਤੋਂ ਵਡਾ ਹੈ ਦਿਲ ਦੀ ਸਮਝਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਦੀ
ਸ਼ੁਨੀਦਮ ਸੁਖਨ ਕੋਹ ਕੈਬਰ ਅਜ਼ੀਮ।
(ਸਾਹਿਬ ਕੈਂਦੇ ਹੈ) ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਰਤਾ ਪਹਾੜ ਕੈਬਰ ਭਾਰੇ ਦੀ
ਕਿ ਅਫਗਾਨ ਯਕੇ ਬੂਦ ਓ ਜਾ ਰਹੀਮ। ੩॥
ਜੋ ਅਫਗਾਨ ਰਹੀਮ ਖਾਨ ਓਥੇ ਰੈਂਦਾ ਸੀ
ਯਕੇ ਬਾਨੂਏ ਬੂਦ ਓ ਹਮ ਚੂ ਮਾਹ।
ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਸ ਦੀ ਬੀ ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੀ

ਕੁਨਦ ਦੀਦਨਸ਼ ਰਿਸ਼ਤਹ ਗਰਦਨ ਜ਼ਿ ਸ਼ਾਹਾ ॥੪॥
ਕਰਦਾ ਹੈ   ਉਸਦਾ ਦੇਖਣਾ ਫਾਹੀ ਗਰਦਨ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ
ਬ ਅਬਰੂ ਚੂ ਅਬਰੇ ਬਹਾਰਾ ਕੁਨਦ ॥
ਸਾਥ ਪਲਕੇ ਦੇ ਮਾਨਿੰਦ ਬਦਲ ਦੀ ਬਰਸਦੀ ਹੈ
ਬ ਮਿਯਗਾਂ ਚੂ ਅਜ਼ ਤੀਰ ਬਾਰਾ ਕੁਨਦ ॥੫॥
ਸਾਥ ਪਲਕੋਂ ਕੇ ਮਾਨਿੰਦ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਾਰਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ
ਰੁਖੇ ਚੂ ਖ਼ਜਲਾਸੀ ਦਿਹਦ ਮਾਹਰਾ ॥
ਮੁਖ ਉਸਦਾ ਖ਼ਾਜਿਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਤਾਈਂ
ਬਹਾਰੇ ਗੁਲਿਸਤਾਂ ਦਿਹਦ ਸ਼ਾਹਰਾ ॥੬॥
ਪਰਫੁਲਤ ਬਾਗ਼ ਦਿਲ ਦੇ ਨੂੰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਕੋ
ਬ ਅਬਰੂ ਕਮਾਨੇ ਸੁਵਹ ਨਾਜ਼ਨੀ ॥
ਭਿੰਹਾ ਕਮਾਨ ਹੋਈਆਂ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਦੀਆਂ
ਬ ਚਸ਼ਮਸ਼ ਜ਼ਨਦ ਕੈਬਰੇ ਕਾਰਗਰੀ ॥੭॥
ਸਾਥ ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਮਾਰਦੀ ਤੀਰ ਬਲ ਵਾਲੇ (ਆਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ)
ਬ ਮਸਤੀ ਦਿਹਦ ਹਮਚੁਨੀ ਚੁਸ਼ਮਸਤ ॥
ਮਸਤੀ ਕੋ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਐਸੀ ਮਸਤ ਚੇਹਰੇ ਵਾਲੀ
ਗੁਲਿਸਤਾਂ ਕੁਨਦ ਬੂਮ ਸ਼ੋਰੀਦਹ ਦਸਤ ॥੮॥
ਫੁਲਾਂ ਦਾ ਬਾਗ਼ ਕਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਲਰ ਵਾਲੀ ਉਜਾੜ ਦਾ (ਜ਼ਰੋਗਸ਼ਦੀ)
ਖੁਸ਼ੇ ਖ਼ਸ ਜਮਾਲੇ ਕਮਾਲੇ ਹੁਸਨ ॥
ਭਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰਣ ਹੈ ਰੂਪ ਜਿਸਦਾ ॥
ਬ ਸੂਰਤ ਜਵਾਨਸਤ ਫ਼ਿਕਰੇ ਕੁਹਨ ॥੯॥
ਸਾਥ ਸੂਰਤ ਦੇ ਜਵਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਫ਼ਿਕਰ ਦੇ ਵਿਚ ਬੁਢੀ ਹੈ
ਯਕੇ ਹਸਨ ਖਾਂ ਬੂਦ ਉਜ਼ਾਫਗਾਂ ॥
ਇਕ ਹਸਨ ਖਾਂ ਥਾ ਵਿਚ ਅਫ਼ਗਾਨ
ਬਦਾਨਸ਼ ਹਮੀ ਬੂਦ ਅਕਲਸ਼ ਜਵਾਂ ॥੧੦॥
ਸਾਥ ਦਾਨਾਈ ਦੇ ਐਸਾ ਹੀ ਅਤੇ ਅਕਲ ਬੀ ਉਸਦੀ ਜਵਾਨ

ਕੁਨਦ ਦੋਸਤੀ ਬਾਹਮੇ ਯਕ ਦਿਗਰ।
ਕੀਤੀ ਹੈ ਦੋਸਤੀ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿਚ
ਕਿ ਲੈਲੀ ਓ ਮਜਨੂੰ ਖਿਜਲ ਗਸਤ ਸਰਾ ।੧੧।
ਜੋ ਲੈਲੀ ਅਤੇ ਮਜਨੂੰ ਭੀ ਸਰਮਾਂਦੇ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ
ਚੁ ਬਾਯਕ ਦਿਗਰ ਹਮਚੁਨੀ ਗਸਤ ਮਸਤ।
ਜਦੋਂ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਐਸੇ ਮਸਤ ਹੋਗਏ।
ਜ਼ ਪਾ ਅਜ਼ ਰਕਾਬੋ ਇਨਾਂ ਰਫਤ ਦਸਤ ।੧੨।
ਜੈਸੇ ਪੈਰ ਰਕਾਬ ਸੇ ਅਤੇ ਲਗਾਮ ਹਥ ਤੇ ਛੁਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਅ) ਬਹੁਤ ਬੇਸੁਧ ਹੋਗਏ ਮਸਤੀ ਸੇ
ਤਲਬ ਕਰਦ ਓ ਖਾਨਏ ਖਿਲਵਤੇ।
ਸਦਿਆ ਹਸਨਖਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਚੋਰੀ ਦੇ ਥਾਂ ਰਖਿਆ॥
ਐਸਾ ਆਮਦਸ਼ ਜ਼ੇ ਬਦਨ ਸ਼ਹਵਤੇ ।੧੩
ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਉਸ ਸੇ ਸਰੀਰ ਕਾਮਣੀ ਨੇ ਕੀਤਾ।
ਹਮੀ ਜੁਫਤ ਖੁਰਦੰਦ ਦੋ ਸੇ ਚਾਰ ਮਾਹਾ।
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਗ ਕੀਤਾ ਦੋ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ
ਖਬਰ ਕਰਦ ਜੋ ਦੁਸਮਨੇ ਨਜਦ ਸ਼ਾਹਾ ।੧੪
ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਉਸਦੀ ਕਿਸੀ ਸਤ੍ਰੂ ਨੇ ਪਾਸ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ
ਬ ਹੈਰਤ ਅੰਦਰਾਮਦ ਫਗਾਨੇ ਰਹੀਮ।
ਅਸਰਜ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਫਗਾਨ ਰਹੀਮ ਖਾਂ
ਕਸੀਦਨ ਯਕੇ ਤੇਗ ਗਰਾਂ ਅਜ਼ੀਮ ।੧੫॥
ਖਿਚਕੇ ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਗਾਜਿਆ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ
ਚ ਖਬਰਸ਼ ਰਸੀਦੋ ਕਿ ਆਮਦ ਸੌਹਰਾ।
(ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ) ਜਦੋਂ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਖਸਮ ਹੋਇਆ॥
ਹਮਾਂ ਯਾਰ ਖੁਦਰਾ ਬਜਦ ਤੇਗ ਸਰਾ ।੧੬
ਉਸੀ ਯਾਰ ਆਪਣੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਸਿਰ ਵਿਚ
ਹਮਾਂ ਰੋਸਤ ਓ ਦੇਗ ਅੰਦਰ ਨਿਹਾਦ॥
ਸਭ ਮਾਸ ਉਸ ਯਾਰ ਦਾ ਦੇਗ ਦੇ ਵਿਚ ਰਖਿਆ।

ਮਸਾਲ਼ਹ ਬਿਅੰਦਾਖ਼ਤ ਆਤਸ਼ ਬਿਦਾਦਾ।੧੭॥
ਮਸਾਲੇ ਪਾਕੇ ਅਗ ਹੇਠਾਂ ਬਾਲ ਦਿਤੀ।
ਸੈਹਰ ਰਾ ਖ਼ੁਰਾਨੀਦ ਬਾਕੀ ਬਿਮਾਦਾ।
ਆਪਣੇ ਖਸਮ ਨੂੰ ਖੁਲਾਇਆ ਜੇਹੜਾ ਬਾਕੀ ਰਿਹਾ॥
ਹਮਾ ਨੌਕਰਾ ਰਾ ਜਿਆਫ਼ਤ ਕੁਨਾਂਦਾ।੧੮॥
ਤਮਾਮੋਂ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਤਾਈ ਮਿਜਮਾਨੀ ਕੀਤੀ।
ਚੁ ਖ਼ੁਸ ਗਸਤ ਸੌਹਰ ਨਦੀਦਸ ਦੁਗਰਾ।
ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਸਨ ਹੋਇਆ ਖਸਮ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕੋਈ ਆਦਮੀ॥
ਬਿਕੁਸਤੰ ਕਸੇ ਰਾ ਕਦਾਦਸ਼ ਖਬਰਾ।੧੯॥
ਮਾਰਿਆ ਉਸ ਆਦਮੀ ਕੇ ਤਾਂਈ ਜਿਸਨੇ ਖਬਰ ਦਿਤੀ ਸੀ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜਰੰਗੂ
ਦੇਹ ਸਾਖੀਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ (ਸੁਖਨਿਧਾਨ)
ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਜੰਗ ਅੰਦਰੂੰ।੨੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅੰਦਰ ਜੁਧ ਦੇ।
ਲਬਾਲਬ ਬਿਕੁੰਨ ਦਮ ਬਦਮ ਨੋਸ ਕੁਨਾ।
ਭਰਪੂਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈਓ ਮੈ ਸਦੀਵਕਾਲ ਪੀਵਾਂ
ਗਮੇ ਹਰਦੋ ਆਲਮ ਫਰਾਮੋਸ ਕੁਨਾ। ੨੧॥
ਫਿਕਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਭੁਲਾ ਦੇਵਾਂ॥ (ਬੈਤ) ੮੬੧॥੧੨॥

ਸੰਪੂਰਣ ਸਮਤ ਸੁਭ ਸਮਤ ੧੯੪੬

ਹੇ ਔਰੰਗਜੇਬ ਦੇਖ ਇਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ
ਨੇ ਦੋ ਖੂਨ ਕੀਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਤੂੰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਆ-
ਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ
ਚ ਜਾਣ ਲੈ
ਤੇਰਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ॥

ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ।

ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ **ਜਫਰ ਨਾਮਾ** ਸਟੀਕ ਦਸਵੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ

ਜਫਰ ਨਾਮਾ ਜੋ ਦਸਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਸ੍ਰੀ **ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ** ਕੇ
ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਫਾਰਸੀ ਬੋਲੀ ਮੇ ਉਚਰਾ ਹੂਆ ਅਤੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਉਸਨੂੰ
ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੈ - ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਠਨ ਬੋਲੀ ਕੇ ਹੋਣੇ ਸੇ ਛੇਤੀ ਸਮਝ ਕਰ
ਨਹੀ ਪੜ੍ਹਾ ਜਾਤਾ ਥਾ ਅਰਥ ਕਾ ਸਮਝਣਾ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਥਾ ਸ੍ਰੀ
ਸਤਿਗੁਰ ਕਲਗੀਧਰ ਨਾਮ ਕੇ ਉਪਕਾਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰ
ਸਭ ਖਾਲਸੇ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ **ਭਾਈ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ**
ਬੇਟੇ **ਭਾਈ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਗ੍ਰੰਥੀ** ਰਹਣੇ ਵਾਲੇ
ਫਲੌਰ ਦੇ ਨੇ ਜੋ ਅਜਕਲ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਮਦ੍ਰਸੇ ਗਵਰਨ-
ਮੈਂਟ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਫਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੈ ਟੀਕਾ ਕੀਤਾ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਸੰਮਤ
੧੯੪੬ ਵਿਚ ਸੁਧ ਕਰਕੇ ਛਾਪਾ ਮੋਲ ।=। ਫੀ ਆਨੇ ਡ [illegible] ਕਾਗਜ ਵਾ-
ਲਾ ਮੋਲ ।।। ਅਰ ਆਨੇ ਮਹਸੂਲ ਡਾਕ ।।। ਹੈ

ਲੇਖਕ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਮਦ੍ਰਸ ਬੋਰਡ ਸਕੂਲ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

اشتہار

ظفرنامہ سری گورو گوبند سنگھ صاحب جیو دسم پاتشاہی کا اصل معہ ترجمہ بحروف گورمکھی
نہایت کوشش سے صحیح کرکے بہائی نراین سنگھ صاحب مدرس فارسی گورنمنٹ سکول
امرتسر نے عام لوگوں کے فائدہ کیواسطے چھپوایا ہے جس صاحب کو درکار ہو اس پتہ سے
عذر قیمت بھیجکر طلب فرماویں - گورمکھی ظفرنامہ اصل معہ ترجمہ فیجلد ۱۲ محصولڈاک ا پیہ گورمکھی
زندگی نامہ بہائی نند لعل جیو کا اصل معہ ترجمہ ۴ محصولڈاک ۹ پیہ زندگی نامہ بحروف
فارسی بہائی نند لعل جیو کا ۹ پیہ

المشتہر بہائی نارائن سنگھ فارسی مدرس بورڈ سکول امرتسر یکم اگست ۱۸۸۹ء